

Kiên Khôn Võ Hiệp

Contents

Kiên Khôn Võ Hiệp	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	18
5. Chương 5	26
6. Chương 6	32
7. Chương 7	41
8. Chương 8	47
9. Chương 9	53

Kiên Khôn Võ Hiệp

Giới thiệu

Nữ đạo sĩ thấy Hoàng Dung ra, thì ra vẻ lễ độ, nói với Hoàng Dung rằng :- Tôi đến đây, không phải l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kien-khon-vo-hiep>

1. Chương 1

Bầu máu nóng sôi ran vũ trụ,
Lưỡi gươm sáng quắc chiếu nhân gian.
Người xưa chuyện cũ khi ôn lại,
Bao giống gian tà phải nát gan.
Cuộc đời thanh thảo, nguy nan,

Trong cơn bĩ thái tuần hoàn vẫn chung.

Riêng ai hào hiệp anh hùng,

Nghìn thu gương vẫn soi cùng nước non

Vào hồi Thành Tổ nhà Minh có một viên Lại bộ thiên quan tên gọi Hoàng Dung, người ở thôn Mai Hoa về huyện Lộ An, thuộc tỉnh Sơn Tây, là một viên quan thanh bạch có tiếng, trong triều ai cũng ngợi khen, mà Minh Thành Tổ cũng riêng có phần trọng đãi.

Duy có một điều đáng phàn nàn là, năm đó hai vợ chồng Hoàng Dung đều đã 50 tuổi, mà số phận muộn mằn, chưa hề sinh được một đứa con. Nhân thế Hoàng Dung đem lòng chán nản, đối với chức tước, công danh, không một chút gì là muốn lưu tâm nữa.

Một hôm, Hoàng Dung đi thiết triều về. Bấy giờ trời đã hơi muộn mà ông lại có vẻ chệnh choáng khác hẳn mọi hôm.

Phu nhân là Xái thị thấy vậy, liền hỏi Hoàng Dung :

- Hôm nay đại nhân ở triều có việc gì về muộn, mà lại chệnh choáng hơi men như vậy?

Hoàng Dung thở dài đáp rằng :

- Hôm nay vì Tam biên tổng chế cưới vợ cho con. có mời tất cả các quan đến uống rượu, mình cũng chiều lòng ông ta, đến một chốc, cho nên bây giờ mới về...

Xái phu nhân nghe tới đó cũng thở dài mà rằng :

- Tôi nghe nói Tam biên Tổng chế năm nay mới ngoài 40 tuổi thế mà đã có con trai lớn như thế. Vậy mà tôi với đại nhân năm nay đã 50 tuổi mà vẫn còn son trẻ như đám trẻ con lấm lức nghĩ tới, thực là buồn rầu vô hạn. Người ta sinh ra ở đời đã đành con cái, công danh, cũng là giả cả, song trong khi tuổi trẻ, làm ăn lặt vặt gian lao, nếu lúc tuổi già, không có một người mà cậy trông khuya sớm, thì thiết nghĩ còn cảnh hiu quạnh nào hơn.

Hoàng Dung nghe câu nói đó, gọi đến nỗi nọ đường kia, bất giác cũng tiu nghỉu nét mặt mà rằng :

- Phu nhân tưởng là một mình phu nhân nghĩ thế hay sao? Tôi xét như tôi, từ khi đem thân ra giúp vua giúp nước tới nay trên đối với xã tắc, dưới đối với nhân dân, thực là trung thành hết mực, không bao giờ vì chút công danh, lợi lộc mà dám làm trái ngược lương tâm. Vậy mà đối với đường con cháu của mình, ông Hoàng thiên lại nở nhân tâm xử thế. Nghĩ đến thực tôi cũng chán nản vô cùng! Bởi vậy có nhiều phen tôi muốn treo ấn từ quan, trở về quê quán, cùng nhau ta vui cảnh điền viên để khuây khỏa tuế nguyệt, còn hơn là quanh quẩn ở đây...

Xái phu nhân cũng lấy làm phải, vội bảo Hoàng Dung rằng :

- Đại nhân nghĩ thế, tôi đây cũng rất lấy làm phải. Đối với công danh, phú quý, vợ chồng ta tưởng thế cũng đủ lắm rồi... Vả chẳng trong triều hiện nay, cứ kể cũng không lấy gì làm tốt. Tào Quan Bảo là quan to chức lớn, bề đảng lại đông, mà tâm địa của hắn thì tồi tàn quá đáng. Chính ngay những người chí thân với hắn, hắn còn đem lòng phản trắc, xoi mói đến luôn, huống chi đại nhân là người trung trực, tránh sao hắn khỏi ghét ghen. Vậy chỉ bằng nhân cảnh gia đình hiu quạnh, đại nhân nên xin vua cáo chức lui về tìm cảnh điền viên, cùng gia đình tôn tộc, cùng hưởng phong vị thiên nhiên thiết tưởng lại là hạnh phúc.

Hoàng Dung nghe mấy câu đó, như mở ruột gan, cho Xái phu nhân, tuy là một người đàn bà, song cũng có cái kiến thức cao xa đáng mừng đáng phục. Nhân vậy, ông bèn thảo ngay một tờ từ biểu, sáng hôm sau vào dâng Thành Tổ lập tức xin cáo quan về ngay.

Minh Thành Tổ xem thấy tờ biểu của Hoàng Dung thì giật mình kinh lạ mà hỏi rằng :

- Khanh còn ít tuổi, người đương khỏe mạnh, hơn nữa lại là một bậc đại quan rường cột của quốc gia, vậy can chi khanh vội bỏ trăm mà đi cho được! Hay hoặc trong triều có ai gây rối sự chi, khanh cứ nói cho trăm rõ, trăm sẽ liệu kế trị ngay...

Hoàng Dung ra dáng khấn khoản tâu rằng :

- Hạ thần dâng tờ biểu này, tự biết cũng là đắc tội. Song thực ra hạ thần vì tuổi cao sức yếu, không thể mang nổi trọng trách triều đình. Sợ phụ tấm lòng Thánh hoàng ủy thác. Bởi vậy bắt buộc phải xin Thánh hoàng rộng ơn cho năm xương già, xin đem trở về cố lí, đó là hạnh phúc của kẻ hạ thần hiện lòng ao ước đã lâu... Còn ngoài ra thực không có điều chi cản trở...

Minh Thành Tổ nghe đoạn, nghĩ ngợi hồi lâu, rồi quay ra cười bảo Hoàng Dung rằng :

- Khanh đã nói là không có điều chi cản trở, thì không có việc chi mà vội bỏ trăm ngày đây! Vậy khanh hãy cứ lui về giữ chức, trẫm sẽ hậu thưởng cho khanh.

Hoàng Dung thấy vậy, biết là Thành Tổ không ưng, đành phải lạy tạ lui về đem chuyện thuật cho Xái phu nhân biết. Xái phu nhân cũng lấy làm không thích, bèn bàn định kế sách thu nạp lấy một ít tiền nong tế nhuyễn, viết một bài biểu để lại trong dinh rồi mang mấy tên người nhà thủ túc, đương đêm trốn ra, quay về cố lí. Đến khi Minh Thành Tổ được tin báo cũng lấy làm thương tiếc, song không muốn quá cưỡng một kẻ trung thần, nên cũng ngơ đi mặc cho tự tiện.

Vợ chồng Hoàng Dung về tới nhà, từ đó cùng nhau tiêu dao ngày tháng, vui vẻ với cảnh điền viên, đem hết gia tài ra làm việc công, việc nghĩa, khiến cho dân xóm gần xa, không ai là không đem lòng kính phục, tôn sùng.

Rồi thấm thoát được hai năm sau thì Xái phu nhân có thai và sinh hạ một cô con gái. Xái phu nhân có ý không vui, nói với Hoàng Dung rằng :

- Có lẽ trời cao kia cố tâm, muốn làm cho đứt mắt tông tự họ Hoàng, cho nên mới sinh con gái. Hay hoặc giả vì tôi bạc đức điều chi, cho nên trời trêu đến thế! Vậy đại nhân nên kiếm tìm một người thứ thất để sau này sinh con nối dõi thì hơn.

Hoàng Dung nghe nói gạt đi mà rằng :

- Phu nhân nói thế thì là lầm lẫn! Vợ chồng ta lấy nhau kể bao lâu nay, chưa từng sinh nở bận nào. Vậy mà nay bỗng lại được một mụn con gái như thế, biết đâu không phải là trời xanh thương đến mà đền lại tấm lòng tử tế cho ta? Vậy thì nay chúng ta chỉ nên lưu tâm đến việc tích đức tu nhân, để mua chuộc lòng trời, thì sau đây biết đâu ta không có phen lại đẻ con trai, vả chẳng ngày nay tuy sinh con gái, nhưng ta cứ giấu bịt đi, không cho ai biết, ai hỏi ta cứ nói là con trai và sau này ta cũng cho ăn mặc con trai rồi cho ra học hành, đóng góp với đời, thì phỏng kém gì mà sợ!

Phu nhân nghe nói cũng cho là phải, bèn bàn nhau đặt tên cho đứa con gái là Hoàng Cúc Anh, vì Cúc Anh sinh ra giữa độ tháng chín vào mùa hoa Cúc đương thịnh, cho nên đặt theo nghĩa đó.

Cúc Anh sinh ra đời, cũng bụ bẩm trắng trẻo, trông có dáng xinh xắn khôn ngoan. Chỉ hiềm một nỗi, vừa lọt lòng ra thì có ngay chứng dạ đề, cứ lúc ban ngày thì còn ăn chơi dễ chịu, song hễ đến ban đêm thì lại bắt đầu khóc lên, khi đỡ thế nào cũng không sao chịu nín. Vợ chồng Hoàng Dung thấy vậy đã tìm hết phương sách chữa chạy, thuốc men, song vẫn chứng nào tật ấy, làm thế nào cũng chẳng ăn thua.

Thấm thoát không bao lâu, Cúc Anh đã được lên đầy tuổi tôi. Chợt hôm đó có một người nữ đạo sĩ đến cửa nhà Hoàng Dung khuyên giáo. Hoàng Dung trông thấy, liền sai người lấy ra 20 đồng tiền đem ra để cúng, song nữ đạo sĩ lắc đầu nhất định không nhận. Hoàng Dung đoán chắc đạo sĩ chê ít, bèn thân hành lấy năm lạng bạc cầm ra đưa tặng.

Nữ đạo sĩ thấy Hoàng Dung ra, thì ra vẻ lễ độ, nói với Hoàng Dung rằng :

- Tôi đến đây, không phải là cần xin tiền xin của của ngài. Nguyên vì tôi có một đứa đồ đệ, tên là Cúc Anh, trốn tôi đi mất, tôi tìm đã mấy tháng trời, không thấy tung tích ở đâu. Ngày nay tôi nhân qua đây thấy nó lại ở nhà ngài, vậy tôi đến đây xin ngài để đem nó về nhà học tập.

Hoàng Dung nghe nói ngăn người ra mà rằng :

- Đạo trưởng nói thế là nghĩa thế nào, tôi không hiểu được! Nhà tôi không có ai là mới lạc đến đây tên như thế. Duy vợ chồng tôi mới sinh được một đứa con trai, tôi đặt tên cho nó gọi là Cúc Anh thì có, vậy không có lẽ, hẳn lại là đồ đệ của người trốn tôi đây được.

Nữ đạo sĩ nghe đoạn, cười nhạt mà rằng :

- Tôi nói thì ngài không tin, nhưng có khi nào mà chúng tôi lại dối các ngài. Chẳng giấu gì ngài, tôi là Hà Phi tiên cô, tu đạo ở núi Linh Chi đã lâu, và Cúc Anh cũng theo học với tôi, cũng đã lâu năm lắm rồi. Hắn là một người học trò tôi rất yêu thích xưa nay, không hề đi đâu rời bước. Nhưng không ngờ ngày mùng 9 tháng 9 năm ngoái đây, tôi đi dự hội Phú Du quay về thì hắn bỗng dưng trốn thẳng xuống đây, bây giờ tôi tìm mới thấy. Vậy chính hắn là đứa đồ đệ của tôi, mà hắn chính là con gái, chứ đâu lại là con trai. Việc đó ngài giấu ai chứ giấu tôi thì sao cho được... Không tin ngài cho phép tôi vào để tôi gọi hắn xem sao?

Nói đoạn Hà Phi tiên cô liền xăm xăm chạy vào tới cửa trong thì vừa hay thấy Cúc Anh lăm chằm chạy chơi ở đó. Hà Phi tiên cô trông thấy gờ tay vẫy Cúc Anh một cái rồi quay ngắt đi ra. Ngờ đâu Cúc Anh đương chơi, trông thấy Hà Phi vẫy gọi thì bỗng ra vẻ vui mừng hơn hở, rồi vội vàng tập tễnh chạy ton ra cổng đi theo Hà Phi và cũng vẫy vẫy, tỏ ý muốn gọi ầm cho đi theo.

Hà Phi tiên cô thấy vậy, cười bảo Hoàng Dung rằng :

- Hoàng đại nhân, ngài thử coi xem, có phải đích xác hay tôi nói dối.

Hoàng Dung thấy vậy đã lấy làm kỳ, lại thấy người kia biết đến tên họ của mình thì càng lấy làm quái lạ, ngờ ngẩn không biết trả lời ra sao.

Chợt thấy Hà Phi tiên cô lại hỏi lên rằng :

- Đại nhân thử ngắm mà xem, đêm nào hắn cũng khóc lóc, đó là hắn muốn về với tôi, mà chưa về được đây thôi.

Hoàng Dung nghe tới câu đó, lại càng ngạc nhiên kinh lạ, đoán chắc là người nhà lại có kẻ nào đem tin tố lộ ra ngoài, cho nên người ta mới biết. Hà Phi tiên cô thấy Hoàng Dung nghi nghi hoặc hoặc, bèn nói lên rằng :

- Thôi đại nhân bắt tất nghi ngờ chi nữa, đại nhân đã có ý tiếc hắn, muốn lưu lại đây, thì thôi tôi cũng chiều lòng, để cho hắn làm con ngài cũng được. Ngài với hắn chẳng qua cũng có duyên nợ từ xưa, tôi bắt tất bắt về chi nữa! Duy tôi có thanh bảo kiếm này, nguyên là của hắn ta, tôi giữ ở nhà vô dụng, vậy tôi trao đây để ngài cất đi cho hắn thì hơn.

Nói tới đó, bèn lần cởi thanh kiếm đeo ở lưng đưa ra, và bảo Hoàng Dung rằng :

- Thanh kiếm này gọi là thanh kiếm “Ngũ Hành Xuyên Tâm” ta cho hắn từ trước kia, vậy ngài nên cất đi cẩn thận cho hắn, sau hắn sẽ dùng...

Hoàng Dung cầm thanh kiếm, thấy ngoài có một vỏ rất dày, đoạn rút ra để thử, song cố dùng hết sức cũng không sao rút nổi ra được.

Hà Phi tiên cô mỉm cười mà rằng :

- Cái này đại nhân rút làm sao nổi, tất phải sau này tự tay hắn rút thì mới ăn thua. Đại nhân cứ cất cẩn thận một nơi là được. Duy tôi có mấy câu này chứa chứng khóc đêm của hắn, xin đại nhân cho bút giấy ra để tôi biên lại cho ngài.

Hoàng Dung mừng rỡ vô cùng, vội vàng ra dáng cung kính, mời ngay Hà Phi tiên cô vào chơi và sai lấy giấy bút đưa ra. Tiên cô cầm lấy, viết thoăn thoắt một lúc xong ngay, đưa cho Hoàng Dung và dặn rằng :

- Ngài cứ đem cái giấy này đốt cháy ra tro, rồi hòa tro ấy vào nước lã đun sôi, để nguội cho uống, chắc là hắn khỏi được ngay. Con bé này ngày sau sự nghiệp còn to, chưa biết tới đâu là hạn lượng, đại nhân nên cẩn thận chăm nom cho nó, sau sẽ được nhờ. Rồi sau đây hai năm, bản đạo sẽ lại tới đây, tặng ngài một cậu con trai, bây giờ thì ngài không còn ngại lo chi nữa. Thôi, bây giờ xin tạm biệt ngài...

Nói đoạn Hà phi liền đứng dậy cáo từ đi ra. Vợ chồng Hoàng Dung cảm tạ lưu mời không được, đành phải cùng nhau tiễn chân ra cổng, khi ra tới cổng, chưa kịp vái tay để chào, thì thấy Hà Phi tiên cô quay người một cái, rồi vụt biến ngay mất không còn trông thấy bóng vía ở đâu. Hai người thấy vậy đều ngớ ngẩn kinh lạ, cho là một bậc người tiên xuất hiện, bèn cùng nhau quay vào đốt mảnh giấy lúc nãy, lấy tro hòa cho Cúc Anh uống, thì quả nhiên từ tối hôm ấy trở đi Cúc Anh im bật không khóc, làm cho vợ chồng Hoàng Dung hơn hở vui mừng không biết để đâu cho hết.

Hai năm sau, Cúc Anh lên 4 tuổi, thì Hoàng Dung bắt đầu dạy cho đọc sách. Cúc Anh trước còn đọc chữ nào nhớ ngay chữ ấy, rồi sau đọc quyển nào thuộc ngay quyển nấy, không hề quên sót một chữ nhỏ nào. Hoàng Dung thấy vậy vui mừng vô hạn, lại càng chăm chỉ dạy bảo Cúc Anh, còn thanh kiếm của tiên cô trao cho thì vẫn luôn luôn cho để ở cạnh Cúc Anh, không hề lúc nào là rời chỗ khác.

Rồi trong năm đó, Xái phu nhân lại sinh hạ được người con trai, đúng như lời Hà Phi tiên cô đã nói, và cũng sinh đúng vào ngày mồng 7 tháng 9 như hồi Cúc Anh sinh trước. Hoàng Dung nhân thế, bèn đặt tên cho con trai gọi là Cửu Anh và lấy tên tự gọi là Húc Thăng. Rồi từ đó hai vợ chồng được hưởng cái cảnh gia đình yên ấm, trai gái đề huề, trong mấy năm trời thực là hạnh phúc.

Không ngờ cảnh gia đình đẹp đẽ ấy chỉ trong vài năm thì bỗng biến đi khác hẳn. Vì khi Cửu Anh mới được 2 tuổi thì Hoàng Dung bị bạo bệnh, được ba ngày thì mất.

Bấy giờ có người cháu họ xa là Hoàng Đắc Cương, thấy Xái phu nhân là đàn bà, mà Cúc Anh cùng Cửu Anh đều còn thơ ấu, bèn đến lôi thôi sinh sự tranh chiếm gia tài. Xái Phu nhân thấy Đắc Cương hành động vô lý, nhất định cự tuyệt không nghe. Ngờ đâu Đắc Cương cậy thế sức khỏe, nhân lúc cãi cọ lôi thôi, bèn đâm cho Xái thị một cái trướng vào chỗ phạm, Xái thị cũng ngã ra chết nốt.

Đắc Cương tuy vậy cũng chưa hả lòng, lại còn sấn đến toan giết cả Cúc Anh và Cửu Anh cho tuyệt hẳn tích sau này.

Nhà Hoàng Dung có tên lão bộc tên là Hoàng Phúc, thấy sự thế nguy cấp đến nơi, nghĩ chừng không sao chống nổi Hoàng Đắc Cương, bắt đắc dĩ phải van lạy Đắc Cương tha cho và ẵm cả hai kẻ, lén quay ra mang được thanh gươm đi trốn.

Đắc Cương thấy bọn này trốn rồi, bèn mua hai cỗ áo quan khốn nạn về vùi lấp qua loa hai vợ chồng Hoàng Dung cho xong chuyện, rồi một mình chễm chệ chiếm giữ hết cả gia tư điền địa, không còn chia sẻ cho ai. Những người trong thôn Hoàng Hoa có kẻ biết Đắc Cương là một tay bợm bãi nguy hiểm, nên không ai dám dây đến hắn làm chi.

2. Chương 2

Về phần Hoàng Phúc, hôm đó cũng được Cúc Anh và Cửu Anh ra đi, đã đành cái nạn Đắc Cương giết hại là tránh được xong, chắc Đắc Cương cũng không thềm theo đuổi hỏi han chi nữa. Nhưng lại khốn về một nỗi, giữa khi nguy biến bước ra, trong tay không hề giắt được một đồng kẽm nhỏ, thì rồi đây phương xa lưu lạc, biết lấy gì mà độ được thân.

Hoàng Phúc nghĩ vợ nghĩ vắn, vô kế khả thi, mãi sau cùng kế, chàng phải đi quanh các mạn lằn hồi hành khát để mà độ nhật cho qua.

Một hôm Hoàng Phúc dắt hai người đi đến địa giới huyện Lê Thành, tìm vào một gian miếu cổ ẩn thân. Gian miếu cổ ấy nguyên là cái miếu thờ Thổ thần ở giữa cánh đồng, nhưng dân làng bỏ đó đã lâu, không ai cúng lễ trông coi chi đến, nên hiện đã dột nát tồi tàn, không biết thế nào mà kể. Trong miếu ngăn làm ba gian, trên nóc ngói vỡ tứ tung, có chỗ trông rõ cả trời, giá lúc mưa to thì tất là nước mưa đổ xuống như trút. Gian giữa miếu đó, có một cái bực xây cao, trên đắp cái bệ thờ thần, còn dưới thì xây cuốn trông không, chuột bọt làm tổ làm hang, rất bẩn thỉu.

Hoàng Phúc đem Cúc Anh cùng Cửu Anh vào ở miếu đó, kiếm các lá lấu về rải vào gậm chỗ bệ thờ và che kín hai đầu cuốn hai bên, tựa như cái buồng để ba người cùng ở. Đoạn rồi hàng ngày, Hoàng Phúc bảo Cúc Anh trông coi Cửu Anh ở nhà, còn tự mình thì đi xin khắp cả vùng để lấy lương thực về nuôi. Nhiều khi gặp hôm hung vận, Hoàng Phúc không xin đủ số lương cho ba người ăn, thì lại bầm bụng nhịn xuống, để phần cho Cúc Anh và Cửu Anh ăn đủ, tình cảnh thảm thiết vô cùng.

Dần dà được ít lâu, Cúc Anh cũng đã hơi khôn biết, lắm khi hỏi lại Hoàng Phúc những chuyện trước đây, thì lại rần rần tuôn đôi hàng lệ, nói với Hoàng Phúc những giọng đau đớn cay chua và hứa sau này thế nào

cũng có phen làm cho thỏa chí.

Nhân thế, những khi Hoàng Phúc đi xin vắng nhà, thì Cúc Anh lại một mình quay ra luyện tập chân tay, khuôn gạch khuôn ngói ném đất ném bùn, làm cho cân lực ngày càng dẻo mạnh.

Hoàng Phúc thấy vậy, một hôm nhân hỏi bốn Cúc Anh rằng :

- Cô còn ít tuổi như thế, hàng ngày cô chỉ khuôn vác mà tập để chơi, thiết tưởng còn có gì là bổ ích? Vậy chẳng thà cô cứ ngồi chơi một chỗ lại còn đỡ mệt đến người.

Hoàng Cúc Anh cười mà đáp rằng :

- Ông già nói thế, ai không biết thế là hơn! Song cái thù mẹ tôi bị chết đây kia, tôi chưa báo được, khi nào tôi có thể yên tâm. Tôi sở dĩ luyện tập thế này là tôi muốn sau này khi đã thành tài, tất tôi phải tìm thằng giặc Đắc Cương mà phân thây ra làm vạn mảnh để khôi phục lại gia đình, rồi bấy giờ tôi sẽ ngao du thiên hạ giết hết những kẻ tàn ác ở đời, thì mới thỏa lòng tôi được.

Hoàng Phúc nghe nói, múm mím gật đầu, tuy không nói ra, song thấy một đứa bé con mà đã có cái khẩu khí gớm ghê như vậy, thì trong bụng cũng lấy làm thán phục vô cùng.

Cách mấy năm sau, hai chị em Cúc Anh đều đã ngoài 10 tuổi. Một hôm, Hoàng Phúc đi xin, mãi tới khi mặt trời gần tối mới trở ra về. Khi về tới cửa miếu, chợt nghe thấy trong miếu có tiếng lao xao huy động, tựa như có một bọn người đương hăng hái đánh nhau trong đó. Hoàng Phúc lấy làm hoảng hốt, vội vàng bỏ cả thức ăn ở ngoài cửa, rồi lật đật chạy vào.

Chàng vừa bước chân vào cửa, thì thấy trong đó Cúc Anh đương cầm một thanh bảo kiếm ở tay, đánh nhau với một anh chàng béo đen to tướng. Hoàng Phúc trông kỹ anh chàng kia thì thấy mặt đen chùi chùi, người cao 8 thước, dưới cằm có hàng râu tua tủa đâm ra như lông chổi xể, hai con mắt lồi hẳn con người ra ngoài, sáng quắc như sao, đầu đội cái mũ nỉ cao cao, mình mặc bộ quần áo sắc đen, chân đi đôi giày mỏng đế, tay cầm một thanh đại đao, ra dáng mạnh tợn hăng hái, đương hết sức đánh chém Cúc Anh.

Hoàng Phúc bèn kêu vội lên rằng :

- Quân nào ở đâu đến đây, dám trêu ghẹo chủ ta như thế!

Tên kia nghe thấy tiếng kêu, tưởng là Cúc Anh có người đến giúp, bèn hốt hoảng quay cổ ra nhìn. Bất đồ chàng vừa quay ra, không kịp đề phòng thì mũi kiếm của Cúc Anh cũng vừa đánh đến vai chàng, chém xuống một nhát quá mạnh, làm cho chàng kia xả hẳn bên vai, ngã lăn ngay xuống. Cúc Anh thừa thế, lại sấn ngay lên, đưa luôn một nhát kiếm nữa, cắt đứt ngay cổ thẳng kia.

Hoàng Phúc thấy vậy, sợ hãi hoảng hồn, ngậy người lè lưỡi một lúc lâu, rồi mới khê cất cái giọng run run mà rằng :

- Cô làm cách nào mà giết được nó thế, khiến tôi sợ hãi xuýt nữa thì hồn vía bay cả lên trời... Nó là đứa nào, ở đâu đến đây mà lại đánh nhau với cô? Thanh kiếm này, mọi khi có ai rút được nó ra đâu, vậy sao hôm nay bỗng dưng cô lại rút ra dùng được.

Cúc Anh ra dáng mặt nhọc, thở hổn hển một lúc, rồi mới đáp rằng :

- Lúc này tôi đợi mãi không thấy lão về, hai chị em bèn ra đứng ở cửa để ngóng. Ngờ đâu vừa đứng được một lúc, thì bỗng có hai đứa lạ mặt đi đến, một đứa thấp lùn nữa với một đứa to lớn đầy, cứ chòng chọc nhìn vào chị em tôi không chớp. Tôi thấy thế, biết hẳn bọn này là bọn gian tặc chi đây, tôi liền dắt em tôi quay đi trở vào. Ngờ đâu bọn nó cũng theo đi vào, rồi cái thằng lùn kia sấn đến ẵm em tôi toan chạy. Tôi vừa sợ, vừa tức, muốn kêu mà không ra tiếng. Chợt khi đó trông thấy thanh bảo kiếm hiện ra một ánh hào quang sáng loáng, tôi sực nhớ đến, bèn cố sức rút thanh kiếm ra để đánh. Cũng không ngờ tôi rút một cái quá mạnh thì quả nhiên thanh kiếm tụt ra, tôi liền vác ngay thanh kiếm đuổi theo tên kia, chém ột nhát chết gục ngay xuống. Bấy giờ tên này thấy một đứa bị chết thì thét lên âm âm vác ngay đại đao xông vào đánh tôi. Tôi quá sợ đâm liều, cũng cứ sả vào đánh nhau với nó. Thì may đâu lại gặp ngay lão về đây, quát lên mấy tiếng giúp oai, cho nên tôi mới thừa cơ mà chém được nó, nếu không thì cũng chưa biết ra sao?

Hoàng Phúc hỏi :

- Thế thằng kia bị chém ở chỗ nào?

Cúc Anh trở vào phía trong chỗ cửa gian bên kia mà bảo Hoàng Phúc. Hoàng Phúc nhìn sang thì quả thấy một cái xác chết đã nằm sóng soài ở trên vũng máu.

Hoàng Phúc nhìn xong, nghĩ ngợi một lát, rồi hỏi :

- Nhưng chẳng hay cô có học ai cái nghề đánh kiếm bao giờ, mà sao bỗng dưng cô lại đánh ngay được thế?

Cúc Anh tươi cười mà rằng :

- Câu chuyện ấy, cứ tôi nghĩ ra cũng là kỳ ngộ, chứ không phải một mình bác. Nguyên đêm hôm qua, tôi đương nằm ngủ thì chợt mơ thấy có một nữ đạo sĩ ở đâu đến tìm tôi, tự xưng là sư phụ và bắt tôi mang thanh kiếm ra luyện tập mấy bài. Tôi cũng vui mừng thích chí, nghe lời ra luyện tập ngay. Ai ngờ người đó đương dạy bảo tôi được một lúc thì bỗng quát lên bảo tôi rằng: “Thôi thế cũng đủ dùng rồi, còn nữa để sau sẽ học...” Nói đoạn thì biến ngay đi mất. Tôi giật mình tỉnh dậy, mới biết là giấc chiêm bao. Thế rồi lúc chiều hôm nay, khi gặp việc đánh nhau, tôi thoát cầm đến thanh kiếm thì thấy tay múa rất thuận, hình như những bài đã từng luyện tập kỹ rồi, mà mình không biết.

Hoàng Phúc nghe câu chuyện đó, trong bụng càng hồ đồ không hiểu ra sao, hần lại nói với Cúc Anh rằng :

- Bây giờ xảy ra việc án mạng thế này, nếu ta ở đây, lỡ khi có người biết tới thì tất cả đều bị lôi thôi. Vậy bây giờ nhân lúc trời tối, bắt buộc chúng ta đem nhau trốn đi nơi khác cho xong...

Cúc Anh trẻ người non dạ, nghe nói như vậy, còn đương lúng lúng chưa biết trả lời ra sao? Thì chợt đâu thấy ở phía trên mái đầu miếu có một cái gì đen đen, đến vụt một cái hiện xuống lù lù ở ngay giữa cửa. Hai người giật mình quay ra nhìn thì hóa ra là một người con gái, đầu đội cái mũ lông, mình mặc bộ quần áo chèn bằng lụa trắng, chân đi đôi giày sau gót hơi cao, lưng đeo một thanh bảo kiếm, coi ra có vẻ mạnh mẽ lạ thường.

Cúc Anh thấy người con gái đường đột đến đó, trong bụng ngờ là lại quân gian ác, nàng nhân sẵn có thanh kiếm trong tay bèn lại sẵn ra toan đánh.

Người con gái thấy vậy, cười hì hì bảo Cúc Anh rằng :

- Cô em không nên nghi ngại làm chi! Tôi là Đổng thất nương đây, cô em cứ lạng yên, để tôi nói chuyện...

Nói tới đó liền đi gần vào chỗ Cúc Anh đứng rồi nói tiếp lên rằng :

- Tôi nhân có việc qua đây, thấy cô em đánh nhau với thằng đen béo vừa rồi, tôi đã toan vào ngay đánh giúp. Sau không ngờ cô em lại giết được nó, cho nên tôi muốn vào đây mừng cho cô em một ít mà thôi. Vậy cái người vừa rồi, cô em có biết nó là ai hay không?

Cúc Anh thấy Thất nương ăn nói ôn tồn, tử tế thì cũng tin là người đứng đắn, bèn đáp lại rằng :

- Tôi ở xa tới đây, nào có gặp chúng bao giờ mà biết.

Thất nương cười rằng :

- Thế không trách cô em dám bạo gan mà đánh nó được... Nhưng thôi được thế kể cũng là may. Nguyên thằng này tên là Ngụy Bư, nó vốn là người ở huyện Lê Thành mà là một hạng ăn thịt người không phải chấm muối xưa nay. Nó sống ở đây, chỉ chuyên về nghề bóc lột những người buôn bán và cướp sống những đám con gái nhà tử tế để đem về hãm hại người ta. Nó vẫn thường hay đi với thằng nữa lùn lùn béo béo, tên là Diêu Hồng, cũng là một môn với nó...

Thất nương vừa nói tới đây, thì Hoàng Phúc vội ngắt ngay lời mà rằng :

- Nếu thế thì có lẽ chính thằng ấy cũng bị chết đây rồi thì phải.

Nói đoạn liền đưa vào chỗ xác đứa kia trở cho Thất nương xem. Thất nương trông mặt thằng kia, rồi ra vẻ vui mừng gật đầu mà rằng :

- Thôi phải, chính nó đây rồi. Nhưng cô em giết được chúng nó thì bản lĩnh chắc cũng không phải là bậc tầm thường. Vì hai tên này cũng là những tay đao thủ, khắp vùng này không ai trị nổi được xưa nay. Tôi

sang đây phen này chính là cũng muốn tìm trị nó đi để cứu cho những đám con nhà tử tế ở cả vùng này, nhưng may cô em đã giết được cả chúng rồi, thực là may mắn cho dân vùng này vô hạn... Vậy xin hỏi cô em tên chi, quê quán ở đâu, học ai mà đã có bản lĩnh cao như vậy?

Cúc Anh nghe nói, ra vẻ thẹn thò, đem hết chuyện mình và việc đánh giết hai đứa vừa rồi thuật cho Thất nương nghe. Thất nương nghe dứt câu chuyện, trong bụng bất giác cảm động ngậm ngùi, lấy làm ái ngại thay cho tình cảnh chị em Cúc Anh.

Nàng nhân nói với Cúc Anh rằng :

- Chẳng giấu gì cô em, tôi đây nguyên quê ở Đồng gia trang, thuộc huyện Bình Âm, ở về tỉnh hạt Sơn đông, chồng tôi là Đồng Thiên Bảo, bài hàng thứ bảy, là một tay võ nghệ siêu quần, lại kiêm cả phép phi hành, có tài điểm huyết, các môn ngành công, nhuỷên công, các môn thủ kiếm, nấp kiếm, không gì là không khá hơn người. Chính ngay bản lĩnh của tôi, cũng là nhờ ở chồng tôi dạy cho tất cả. Tôi đây, họ vẫn thường gọi là Đồng thất nương và lại cho tôi một cái tên hiệu gọi là Phấn Diện Kim Cương. Nói đến Phấn Diện Kim Cương ở đất Sơn Đông thì trong giang hồ, không ai không biết tới.

Nói đoạn lại thở dài một tiếng, ra ý than tiếc cho tình cảnh Cúc Anh và ngỏ muốn bảo bọn Cúc Anh cùng về cả Đồng gia trang để ở. Cúc Anh nghe nói, lấy làm mến lòng âu yếm của Đồng thất nương, bèn nhận lời ngay không hề từ chối.

Đồng thất nương liền giục ba người lập tức ngay đêm hôm ấy cùng nhau lên đường về đất Sơn Đông. Trong khi đi đường, các khoản ăn uống chi tiêu Thất nương đều tự mình xuất tiền túi ra, cung đốn ba người rất là chu đáo. Đoạn rồi Thất nương lại bỏ tiền ra may thêm xống áo cho ba người mặc, không để cho thiếu một chút chi.

Cách ba hôm sau, một hôm đi tới một khu rừng kia thì trời vừa đúng buổi trưa, mặt trời chói lọi trên không, không hề có một gợn mây qua lại. Bất đồ bốn người đương đi lững thững với nhau, thì bỗng đâu thấy có một trận cuồng phong đưa đến, làm cho cát bụi bốc lên như ném, mà cây cối xung quanh cũng đều tả tơi nghiêng ngã.

Cúc Anh ngửa trông lên trời, rồi bỗng lấy làm quái lạ, bảo Đồng thất nương rằng :

- Quái lạ! Trời trông quang đãng thế kia, bốn bên không một gợn mây nào, mà bỗng có một trận gió đùng đùng như thế thì hỏi rằng gió ấy đem đến từ đâu?

Thất nương hơi mỉm mỉm cười, rồi cầm lấy tay Cúc Anh mà khẽ nói rằng :

- Cô em không biết, cô thử trông lên ngọn núi ở phía bên phải mà xem thì cô khắc rõ.

Cúc Anh nghe nói vội ngẩng lên nhìn, thì thấy trên đỉnh núi bên phải, có một nhà sư hình dung khô khảnh, tay cầm cái bát, mình mặc bộ áo sắc gio, đương đứng sừng sững một mình ở đó.

Cúc Anh liền hỏi :

- Vậy chẳng hay nhà sư ấy là thế nào, làm gì mà thành ra gió, xin bà bảo rõ cho tôi được biết.

Đồng thất nương lại khe khẽ đáp rằng :

- Những hạng ấy chính là những tay đại bợm trong đám giang hồ, họ làm như thế, chẳng qua là thử ta đó. Nhưng ta hãy mặc hẩn, để lúc nào hẩn đến rồi ta sẽ liệu.

Cúc Anh nhân hôm trước giết được mấy người, trong bụng vẫn còn cao hứng, bèn nói với Thất nương rằng :

- Nếu vậy để tôi lên núi, tôi đánh cho nó một trận cho nó biết tay.

Đồng thất nương cười nhạt rồi gạt đi rằng :

- Cô em không thể vội vàng thế được. Những hạng người ấy, đến tôi địch hẩn chưa chắc ăn thua, nữa là cô em thì làm gì được. Vả chẳng tôi đã có cách, cứ để mặc nó xem sao?

Nói đoạn liền lôi Cúc Anh đi thẳng, không cho ngoái đầu nhìn lại đằng sau. Đi chừng hơn 20 dặm đường nữa thì trời đã tối. Thất nương bèn dẫn mấy người cùng vào một ngôi hàng để trọ.

Khi vào tới hàng, Cúc Anh lại ra dáng nóng nảy, bảo Thất nương rằng :

- Thằng sư ấy, đã biết nó là gian ác, vậy sao Thất nương không giết nó đi, còn để làm chi loài ấy?

Thất nương lắc đầu đáp rằng :

- Chúng ta làm việc của chúng ta, nó không động đến thì thôi, can chi ta lại mua việc thêm phiền. Vả chẳng những hạng ấy cũng là những bậc không vừa, ta động vào họ, lỡ ra mà không trị ngay đi được thì có khi lại nguy với họ không chơi. Vậy bất nhược ta cứ mặc quách người ta cho rảnh.

Vừa nói tới đó thì nhà hàng đã dọn cơm lên, Đồng thất nương vội giục mọi người quay vào ăn cơm. Khi cơm nước xong, Thất nương nhân bảo mọi người rằng :

- Tôi đi mấy hôm nhọc mệt, tôi phải ngủ sớm chứ không, thức khuya được nữa, có điều đêm nay cô em cũng nên cẩn thận đề phòng một tí thì hơn...

Nói xong, lập tức cời bỏ hành lý một bên, rồi lên giường nằm lăn ra ngủ. Thầy trò Cúc Anh ngồi chơi một lúc, rồi cũng toan quay vào sửa soạn đi nằm. Lúc đó nhìn đến Thất nương đã thấy nằm lăn ra ngủ, miệng ngáy khè khè như là kéo gỗ.

Cúc Anh thấy vậy, nghĩ thầm trong bụng: “Bà này dặn mình phải nên cẩn thận, mà chưa chi bà ta đã ngủ thế kia. Ở đây xóm làng vắng vẻ, đêm hôm lỡ xảy việc chi, thì phỏng làm sao gỡ kịp! Vậy chẳng hay ta cứ ngồi ở cái giường con phía bên cửa sổ, rình xem đứa nào tới đây, ta tặng cho nó một kiếm cho xong...”

Nàng nghĩ đoạn liền bảo Hoàng Phúc cùng Cửu Anh ngủ trước, còn tự mình thì tắt đèn đi, tay cầm nhăm nhăm thanh kiếm, ngồi nấp vào cái giường ở bên cửa để rình.

Một lúc lâu, bốn bề đều đã ngủ im tắp tắp, tiếng ngáy của Thất nương càng ngày càng thấy kéo mạnh mãi lên. Cúc Anh đương khi để ý rình ra cửa sổ thì chợt thấy có một cái bóng đen đen, đánh thoảng một cái bay vụt theo lối cửa sổ mà vào khiến cho nàng muốn giơ gươm lên chém cũng không giơ tay theo kịp. Kế đó thấy Đồng thất nương đương ngủ trên giường, chỉ hơi cựa mình một tí, lại im ngay. Rồi đánh thoảng một cái lại có hai cái bóng đen từ ở phía trong bay biến đi ra.

Cúc Anh giật mình kinh sợ, đoán chắc không khéo sẩy có việc gì nàng bèn rón rén đến chỗ Thất nương nằm, sờ lên giường xem thì đã không thấy có ai ở đó. Cúc Anh hoảng hốt kinh ngạc, chợt nhớ đến vừa rồi có hai cái bóng bay ra, nàng liền đánh bạo, khê mở cánh cửa ngó cổ ra xem.

Bây giờ nhờ ánh trăng suông cũng hơi hơi sáng. Cúc Anh trông ra thì thấy quả nhiên có tiếng gươm đao chạm nhau canh cách và thấy Thất nương đương cùng một người nữa đánh nhau ở phía giữa sân. Cúc Anh thấy vậy, vội vàng cũng vác gươm ra, xông đến đánh giúp Thất nương.

Ngờ đâu nàng vừa xông ra chừa vờn chưa kịp đánh được cái nào thì bỗng thấy có một vật gì loang loáng chạy vào về chân trái của mình, làm cho đến nỗi một cái rồi bỗng vật ngay xuống. Đoạn rồi thấy người kia ra dáng vội vàng nhảy xà ngay đến, giơ dao toan chém Cúc Anh.

Thì liền đó Đồng thất nương lại mau lẹ hơn, nhảy thoát một cái đến trước, phi một chân lên đá trúng vào tay người kia đến tách, rồi thấy cái dao của người ấy rơi xuống đất kêu xoảng hẫng lên. Người kia liền cầm cổ quay ra chạy thẳng không dám quay đầu lại nữa.

Thất nương lúc đó từ từ cúi xuống dắt Cúc Anh vào trong phòng. Cúc Anh thấy bên chân phải càng ngày càng thêm đau, cơ hồ bất tỉnh nhân sự. Đồng thất nương tìm khắp người Cúc Anh thì thấy ở đùi bên trái bị một cái phi đao đâm phải, vết thương cũng khá sâu. Rút cái phi đao ra xem thì thấy trên lưỡi có khắc mấy chữ Giác Hoa, trông rất rõ ràng từng nét. Đồng thất nương bèn lấy ngay một miếng thuốc giấu rịt vào chỗ đùi cho Cúc Anh rồi để cho nằm ngủ, sau đó tự mình ngồi đó để coi bệnh thế xem sao?

Một lúc lâu lâu, Cúc Anh tỉnh dậy, mở mắt nhìn thấy Đồng thất nương ngồi ở bên cạnh, thì ra dáng hoảng hốt mà rằng :

- Thất nương ơi, tôi còn sống thực hay không? Không hiểu vì sao tôi đương đánh nó, mà bỗng bị mê man ngay được như thế?

Thất nương tắc lưỡi mà rằng :

- Tôi đã bảo trước cô em, cái đám giang hồ, há phải là hạng tầm thường đâu đấy! Cô có biết cái thằng đánh nhau với tôi chính là thằng sư mà ta trông thấy lúc sớm đó không? Trên ngọn phi lao của nó có khắc hai chữ “Giác Hoa”, tôi chắc là tên nó hẳn. Nhưng nay cô em không nghe lời tôi, có phải chỉ chút nữa thì nguy đến tính mệnh hay không?

Cúc Anh lúc đó cũng hơi hối hận trong bụng, nhân bảo Thất nương rằng :

- Ngay lúc đại nương đi ngủ tôi vẫn rình mò. Nhưng không ngờ nó lại vào nhanh được thế. Đến sau ra sân, thấy nó đánh nhau với đại nương, bụng tôi chỉ lo đại nương thua nó, cho nên tôi phải liều sấn ra ngay. Nhưng không biết đại nương đương ngủ, mà sao biết được nó vào để ra chống cự, tôi thực lấy làm lạ lùng vô hạn.

Đồng thất nương cười mà đáp rằng :

- Cô biết đâu là chỗ tôi ngủ đó... Tôi tuy nhắm mắt ngủ say, nhưng nghe thấy thoảng tiếng gió bên tai, thì cũng tỉnh ngay lập tức. Bởi thế khi hần ta vừa mới ở cửa bước vào, tôi nghe có tiếng đánh vù, là tôi tỉnh ngay được dậy, rồi nhảy ra phía tường chém luôn cho nó một nhát. Cái nhát đao đó tuy không trúng vào được quân gian, nhưng hần cũng choáng hồn bỏ chạy, không dám xâm phạm vào người được nữa.

Cúc Anh nghe nói rõ đầu đuôi câu chuyện thì nàng cảm phục Đồng thất nương, khen ngợi không dứt. Đương khi hai người trò chuyện với nhau, thì chợt thấy có một vật đen đen từ ngoài phía cửa sổ vù vù bay vào, ném phải giữa mặt Cúc Anh, làm cho Cúc Anh giật mình kinh sợ ngã vật ngay ra. Đồng thất nương thấy vậy, cũng hoảng hốt lạ lùng, vội vàng đứng phắt ngay lên, rút thanh bảo kiếm sẵn đến để chém vật kia.

3. Chương 3

Đồng thất nương nhắm nhắm cầm kiếm nhìn tới vật kia, thì hóa ra là một cái đầu người vừa mới cắt ra, vết máu vẫn còn đầm đìa đỏ chói.

Đồng thất nương lấy làm lạ, liền quay lại nhìn Hoàng Cúc Anh, thì thấy Cúc Anh cũng đã nhắm nhắm tay cầm thanh kiếm chạy đến chỗ mình mà hỏi dồn lên rằng :

- Lại giống ma quỷ gì đấy, đại nương sao không trừ diệt nó đi một thể?

Đồng thất nương cũng hầm hầm nét mặt bảo Cúc Anh rằng :

- Cái này thì lạ thực...! Không biết đứa nào giết người được đâu, mà lại ném đầu vào đây, đáng chừng nó định vu vạ cho ta đây hẳn...?

Nàng vừa nói dứt lời, thì chợt đâu cái bóng đèn hơi phụt một tí, rồi đánh thoảng một cái thấy có một người con gái hiện ngay ra trước mặt. Đồng thất nương vội giơ thanh kiếm lên toan chém người kia, thì người kia đứng lùi lại mấy bước để tránh ngọn kiếm, rồi cười ha hả mà nói lên rằng :

- Nguyệt Nga đây mà, Đồng muội không trông rõ hay sao?

Lúc đó Cúc Anh đứng ở bên cạnh, quay nhìn người con gái kia, thì thấy mặc toàn đồ trắng, dáng người trắng trẻo xinh đẹp mới chừng vào trạc 18, 19 tuổi mà so với Đồng thất nương thì lại có vẻ nghiêm trang hơn nhiều. Cúc Anh thấy thế nhân hỏi Đồng thất nương rằng :

- Cô này với đại nương là thế nào, xin đại nương nói cho tôi biết.

Đồng thất nương bây giờ mới nắm lấy tay người con gái kia, cười tủm tỉm mà rằng :

- Cô này là Thu Nguyệt Nga, tức là người chị gái kết nghĩa của tôi đấy. Nhưng không biết hôm nay chị ta đi đâu về mà làm những việc bất ngờ, khiến cho tôi cũng phải kinh hồn như vậy.

Nói đoạn liền bảo Thu Nguyệt Nga cùng ngồi xuống đó nói chuyện và giới thiệu tên họ Hoàng Cúc Anh cho Thu Nguyệt Nga biết.

Thu Nguyệt Nga ung dung ngồi xuống nghe dứt câu chuyện của Hoàng Cúc Anh, rồi thở dài bảo Đồng thất nương và Hoàng Cúc Anh rằng :

- Tôi đây ăn cay nuốt đắng trong ba, bốn năm trời, tới nay đại thù mới trả được xong, họa chẳng từ đây trở đi thì tôi có lẽ sẽ được yên tâm đôi chút...

Đồng thất nương nghe nói vội hỏi Thu Nguyệt Nga rằng :

- Vậy cái đầu người đây có phải là cái đầu thằng Liễu Như Bằng, một đứa quan tham tàn ác đó không?

Thu Nguyệt Nga gật đầu mà rằng :

- Chính phải nó đấy... Hôm nay tôi giết được nó thì chắc là cô cũng nên mừng cho tôi mới phải...

Đồng thất nương gật đầu ra vẻ tươi cười hỏi Thu Nguyệt Nga rằng :

- Nhưng chị làm cách gì mà giết được nó, sao chị không nói rõ cho tôi biết.

Thu Nguyệt Nga cười mà đáp :

- Tôi giết được nó phen này cũng là ngẫu nhiên, vì trong bao nhiêu lần tôi đã hết lòng tìm kiếm không được, nay ai ngờ tôi định đi sang Quảng Tây thì lại gặp hắn cùng đi phó nhiệm, cho nên tôi đón đường mà giết được ngay.

Thất nương lại hỏi :

- Vậy sao chị biết chúng tôi ở đây mà tìm đến? Hay chị cũng tưởng chúng tôi là bọn lạ lùng cho nên định dọa chúng tôi.

Thu Nguyệt Nga lắc đầu mà đáp :

- Nguyên tôi giết xong Liễu Như Bằng thì định quay về lập tức. Nhưng khi đi qua đây, chợt nghe thấy tiếng người nói chuyện giống hệt tiếng cô, tôi bèn lại gần nhìn xem thì quả nhiên là cô ở đây thật. Bởi thế nên trước khi vào đây, tôi thử ném cái đầu người vào, để xem cô có tinh ý biết được hay không...

Nói tới đó thì Đồng thất nương cười âm lên mà rằng :

- Chị thử như thế, giả tôi là một đứa yếu bóng vía, thì không khéo cũng chết mất rồi...

Nói tới đó thì Thu Nguyệt Nga cùng Hoàng Cúc Anh đều vỗ tay cười âm cả lên một lúc.

Kế đây, Hoàng Cúc Anh nhân bảo Đồng thất nương rằng :

- Thu đại nương đây đã là một bậc tài giỏi như thế, thì tôi dám chắc lịch sử của đại nương cũng không phải là vữa. Vậy xin Đồng tiểu thư nói qua cho tôi được biết, để sau này khi tôi nhớ tới, thì tôi còn biết đường tìm hỏi được ra.

Đồng thất nương cười cười gật gật mà rằng :

- Cô nói phải, giả cô không hỏi thì tôi cũng định đem các chuyện mà kể cho cô nghe...

Nói tới đó liền đem thân thế của Thu Nguyệt Nga thuật lại cho Hoàng Cúc Anh biết :

- Thu Nguyệt Nga nguyên người ở miền Bát Sơn, thuộc phủ Thanh Châu về hạt Sơn Đông. Ông bố Nguyệt Nga tên là Thu Tử Văn, vốn là một nhà giàu có nhất trong thành. Duy ông ta tính tình ngay thẳng, rất hay thương cứu những kẻ bản hàn mà đối với những đám quan lại, hào cường thì lại thường hay ác cảm.

Viên tri huyện ở Bát Sơn tên là Liễu Như Bằng, thì lại là một viên quan tham tàn có tiếng, hề đi đến đâu là chỉ làm hại nhân gian, không được một điều gì để cho người ta ái mộ. Từ khi Như Bằng về trọng nhậm tại Bát Sơn, cái tiếng tàn ác, gian tham cũng đã đến tai Tử Văn. Duy Tử Văn cũng chưa có dịp gì ổn tiện, cho nên chưa trị được ngay.

Bỗng một hôm kia, ở làng Thu Tử Vân, có xảy ra một việc gia tài kiện tụng. Rồi dân làng khuôn xếp không xong, phải đón Liễu Như Bằng về đến tận nơi để gọi lân bang ra xử. Thu Tử Vân hôm ấy cũng có dự để nghe. Khi Tử Vân nghe thấy Liễu Như Bằng xử việc không được công minh, thì trong bụng lấy làm bất phục, liền cự ngay trước mặt Như Bằng, không hề kiêng nể. Liễu Như Bằng lúc đó tuy giận dữ, song cũng không có cách gì mà trị nổi Tử Vân, bèn đem lòng ngầm ngấm thù oán, định tìm cơ hội làm cho hạnh hại mới thôi.

Sau đó ít lâu, ở hạt Bát Sơn bỗng xảy ra một vụ mất cướp rất to, nhà khổ chủ có mấy người đều bị thương chết cả, còn về phần bọn cướp thì có một tên gọi là Phàn Khuê bị bọn tuần canh bắt được. Liễu Như Bằng vợ được cơ hội đó, bèn hạ thủ đoạn rất độc, ngầm bảo Phàn Khuê tiêu xưng các tội đổ cho Thu Tử Vân là tay thủ phạm và hứa sẽ giảm tội cho Phàn Khuê lấy làm vui mừng, vâng lời lập tức.

Sáng hôm sau Liễu Như Bằng bắt Phàn Khuê đăng đường tra xét, Phàn Khuê cũng giả vờ chối cãi mấy câu, để cho đánh tấn một hồi rồi mới làm mặt thú nhận tội tình và khai rõ ra rằng :

- Đầu đuôi việc cướp này, tuy chính tay tôi thân hành đến đánh, song thực ra thì thủ xướng là tại Thu Tử Vân. Thu Tử Vân đứng ra sai bảo chúng tôi, còn tang vật thì Tử Vân chia lấy một nửa mà chúng tôi năm bảy anh em cũng chỉ chia nhau một nửa mà thôi...

Liễu Như Bằng lấy cung xong rồi, lập tức ngầm sai mấy người tâm phúc đem một ít tang vật đến giấu trước ở nhà Thu Tử Vân, rồi mới làm bộ hống hách đích thân dẫn nha dịch đến nơi khám xét, khi khám xét thấy các tang vật hẵn hoi. Liễu Như Bằng bèn sai trói ngay Tử Vân giải về huyện nha, khép vào tử tội và lập tức cho đem trảm quyết.

Thu Nguyệt Nga hồi đó mới mười mấy tuổi đầu, song đối với việc đời cũng đã hơi khôn biết. Nàng nghĩ đến tình cảnh phụ thân nàng bị thác oan và lại thương người em trai còn bé bỏ cô bỏ cút một mình, thì trong lòng lấy làm đau đớn, thấm thía vô hạn.

Sau nhân dò xét biết rằng việc đó là cốt mưu mô bởi Liễu Như Bằng, nên nàng lại càng lấy làm căm tức, lập tâm báo thù kỳ được mới thôi. Rồi được ít lâu nàng tìm đến một vị cao sư tên là Tôn Dục Trinh, xin vào nhập môn luyện tập các môn võ nghệ, để sau này tìm dịp báo thù.

Tôn Dục Trinh lại là ông cậu của Đồng thất nương, xưa rày Đồng thất nương cũng thường hay lui tới học tập ở đó, bởi thế Thu Nguyệt Nga được gặp Đồng thất nương ở nhà Tôn Dục Trinh, đôi bên trò chuyện với nhau rất là tương đắc. Thu Nguyệt Nga lớn hơn Đồng thất nương hai tuổi, hơn nữa tài nghệ so với Thất nương cũng có phần sắc sảo hơn nhiều. Thất nương thấy vậy, trong lòng càng kính phục Thu Nguyệt Nga nên cùng nhau kết nghĩa chị em và tôn Thu Nguyệt Nga đứng vào hàng chị. Từ đó hai người tuy rằng xa cách nhưng trong bầu tâm sự vẫn thường tưởng nhớ đến nhau và ngày được gặp ở đây hai người cũng đều lấy làm vui mừng vô hạn.

Hôm ấy, sau khi Hoàng Cúc Anh được nghe rõ đầu đuôi câu chuyện của Thu Nguyệt Nga, thì ra vẻ hớn hở vui mừng, vội nói với Nguyệt Nga cùng Thất nương rằng :

- Chúng tôi sinh sau đẻ muộn, tài trí hãy còn hèn kém, mà công việc ở đời thì còn nhiều nỗi khó khăn. Hôm nay cũng là trời xui khiến vậy, cho tôi được gặp hai vị đại nương ở đây, mà lại được trông thấy những cách hành động gớm ghê như thế, thực là hạnh phúc cho tôi vô hạn. Vậy bắt đầu từ hôm nay tôi xin nhận hai vị đại nương làm chức sư phụ, để tôi theo đòi học tập, chẳng hay hai vị đại nương có ưng thuận cho không?

Nguyệt Nga nghe nói mỉm cười mà đáp lại rằng :

- Sao cô lại nói như thế! Chúng tôi với cô chẳng qua cũng chỉ hơn kém nhau độ dăm ba tuổi, nếu nhận làm thầy trò thì coi sao cho tiện. Vậy nếu cô có lòng yêu, thì chúng tôi đây cứ nhận cô làm em, cũng được lắm rồi.

Thất nương cũng lấy làm phải, bèn cười bảo Hoàng Cúc Anh rằng :

- Chúng ta cũng là nước bèo gặp gỡ, chị em bốn bề một nhà, dù gọi nhau là thế nào mặc ý, nhưng ta chỉ nên đem lòng thương yêu giúp đỡ lẫn nhau, thế là xứng đáng lắm rồi. Vậy hôm nay công việc của chị Nguyệt Nga đã được kết liễu thì ta nên đi sang cả Sơn Đông một thể cho vui, chẳng hay ý chị định nghĩ ra sao?

Thu Nguyệt Nga nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu đáp rằng :

- Tôi nay cũng không có việc gì cần gấp, vả chăng lại có Hoàng Cúc Anh là cô em mới được quen biết ở đây, thì tôi cũng xin vui lòng cùng đi một thể...

Bấy giờ gà đã gáy rồi, trông ra phía đông đã thấy ánh trời hơi sáng, Đồng thất nương bèn bảo Hoàng Cúc Anh đánh thức Hoàng Cửu Anh và Hoàng Phúc dậy. Đoạn rồi gọi nhà hàng dọn cơm nước lên mấy người cùng ăn thật sớm để sửa soạn ra đi. Khi cơm nước xong thì trời vừa sáng rõ, Đồng thất nương liền tính trả tiền hàng, rồi mới cùng nhau lên đường về Sơn Đông.

Ròng rã đi mấy hôm trời, chỉ còn cách hơn bốn dặm thì về đến huyện Bình An, Đồng thất nương hỏi mọi người rằng :

- Hôm nay đã gần về đến nhà, nếu ta còn trọ ở đâu thì lại thêm phiền vô ích, vậy dù trời có tối, thì ta cũng cố ráng đi cho về tới nhà rồi ta sẽ nghỉ. Chẳng hay chị em định thế nào?

Thu Nguyệt Nga lấy làm phải, mỉm cười bảo Đồng thất nương rằng :

- Cứ kể đường đất từng ấy, giá thả sức cho chúng ta đi, thì có lẽ tới nhà đã lâu lắm rồi. Nhưng cũng vì chúng ta còn đợi bác Hoàng Phúc, bác ấy già nua chậm chạp, nếu bắt đi mau thì tất là không thể nào đi được... Vậy ta cứ nên ung dung, muốn bao giờ đến nhà thì đến, ta đừng vội vã làm chi.

Mấy người đứng nói chuyện với nhau, thì mặt trời đã gác non tây, phía đằng đông đã thấy một mảnh gương nga lơ mờ tiếp sáng. Hoàng Cúc Anh nhân nói với hai người rằng :

- Hôm nay cũng may trời lại sáng trăng, vậy chúng ta có đi đêm về nhà cũng không lấy gì làm ngại...

Đồng thất nương cười to lên mà rằng :

- Bọn chúng ta thì còn lấy gì làm ngại, nhưng có điều ta thương hại cho ông Hoàng Phúc mà thôi...

Thất nương vừa nói tới đó thì Hoàng Phúc cũng ra vẻ tươi cười mà nói lên rằng :

- Tôi đã hy sinh cái mạng già của tôi để theo các cô. Vậy các cô cứ đi cho vừa phải, đừng nhanh quá mà cũng đừng chậm quá thì thể nào tôi cũng theo kịp các cô.

Nói đoạn năm người lại cầm đầu cầm cổ vừa đi vừa nói chuyện với nhau, ai nấy đều vui mừng mà quên nhọc mệt. Được một lúc lâu lâu bấy giờ vào khoảng hết trống canh một, năm người đi tới một khu rừng kia, thì bỗng dưng trời mây kéo đen sì, làm cho bóng nguyệt tối sầm ngay lại. Hoàng Phúc thấy vậy nhân bảo mọi người rằng :

- Quảng này giờ tối đêm khuya mà lại giữa nơi rừng cây rậm rạp, vậy chúng ta nên trông cho cẩn thận mà đi, kéo lỗ xảy ra việc gì thì khôn.

Đồng thất nương nghe nói, cười khanh khách lên mà rằng :

- Ông già sợ chết hay sao? Ông nên biết quanh đây là lãnh thổ của chúng tôi, dẫu có những tay mặt lớn gan lì cũng không khi nào dám xâm phạm đến chúng tôi mà sợ...

Thất nương vừa nói tới đó thì chợt đâu nghe thấy phía trước có tiếng người nói to lên rằng :

- Các người đừng nói khoác nữa, đêm hôm tối tăm thế này, các người không cẩn thận thì không khéo lại làm mồi cho con hùm con báo cũng nên.

Mọi người nghe thấy thế, thì đều lấy làm quái lạ, vội vàng đứng dừng cả lại, mỗi người trông ra một ngả để xem. Hoàng Phúc thì lúc đó sợ hãi choáng hồn, run lên đây đấy, song cũng phải gượng làm mặt vững không dám nói ra.

Mọi người ngẩn ngơ trông nghe một lúc, tịnh không thấy một bóng người nào và cũng không thấy tiếng tăm chi nữa, bèn lại cùng nhau cất bước ra đi, không ngờ vừa đi được mấy bước thì phía sau bỗng lại có tiếng người nói lên, rất đúng với mấy câu như trước mà lại rõ ràng hơn nhiều.

Thu Nguyệt Nga thấy vậy liền đứng dừng lại nói to lên rằng :

- Là ai? Có phải quen biết mà định đùa bỡn thì xin ra đây... nhược bằng có muốn thi tài thí võ thì cũng cho biết, đừng làm ấp úng thế chi!

Nói đoạn lại cùng nhau ngơ ngẩn nhìn khắp chung quanh, thì lại thấy bốn bề im phắc không hề có một vật gì.

Năm người đương ngơ ngơ ngác ngác nghe ngóng nghi hoặc với nhau, thì sịch lại phía trước có tiếng nói lên rằng :

- Các người còn ngơ ngẩn làm gì ở đó? Các người không đi mau mau để ta chờ mãi thế này, ta sốt ruột chịu làm sao được!

Thất nường lúc đó nổi giận đùng đùng, quát to lên rằng :

- Có phải anh nào là tay hảo hán thì cứ ra đây thử tài một chuyến... can chi mà phải lẩn lút lút lút, làm bộ trêu ngươi như thế?

Nàng chưa nói dứt lời, thì chợt đâu phía trước mặt nàng có một cái bóng đen đen vụt hiện ngay ra rồi lại vụt biến đi mất. Thất nường trông thấy, tức bực lộn hồn, muốn theo để bắt, nhưng chỉ trong nháy mắt đã lại không trông thấy đâu nữa, làm cho nàng lại càng gia tâm cố ý đứng lại để rình.

Về phần Hoàng Phúc, trông thấy quái trạng như thế, thì sợ hãi cuống cả người lên, ngờ là quỷ sứ hay là hồn oan chi đó, chàng bèn vội vã quỳ ngay xuống đất, chắp tay vái lạy giữa trời mà lẩm bẩm khẩn rằng :

- Trăm lạy linh hồn, chúng tôi với linh hồn xưa nay không có việc gì thù oán, vậy xin linh hồn chớ nên trêu quở chúng tôi làm chi. Hay hoặc linh hồn có điều gì oan uổng ở đâu, thì cũng xin nói rõ cho chúng tôi được biết, chúng tôi sẽ xin hết lòng bày giải ra cho...

Chàng khẩn tới đó, thì thấy cái bóng đen kia lại càng bay lên bay xuống, bay ngược bay xuôi, ngoằn ngoắt như là con chim én đưa thoi ở trên mặt nước, Hoàng Phúc lại càng run sợ, lại xuýt xoa mà khẩn lên rằng :

- Có phải là hồn thái thái nhà ta, bị chết một cách oan uổng và nhủ lòng thương đến cô Cúc Anh cùng cậu Cửu Anh mà phảng phất đến đây chứng giám; thì hãy xin thư thả yên tâm phù hộ cho các cô các cậu được bình yên mạnh khỏe, rồi thế nào cũng xin báo thù cho thái thái được xong... Lão nô đây còn sống một ngày nào, là trong lòng còn săn sóc nhắc nhở ngày ấy, dám xin vong hồn thái thái chứng quả lòng cho...

Mọi người nghe thấy Hoàng Phúc khẩn khứa như vậy, thì đều cười rũ cả ra không sao nhịn được. Thu Nguyệt Nga nhân quay lại bảo Hoàng Phúc rằng :

- Này ông già ơi, ông đừng làm trò cho chúng tôi buồn cười nữa. Oan hồn với linh hồn nào mà ông khẩn khứa như thế! Đó chẳng qua là một nhà võ sĩ có thuật phi hành giỏi, họ định đem bản lĩnh ra khoe với chúng tôi, để cho chúng tôi kinh sợ đó thôi. Nhưng chỉ tiếc một nỗi họ đã tỏ tài như thế mà họ lại không giấp mặt rõ ra và không để rõ họ tên cho chúng tôi biết, thì thực là đáng giận vô cùng...

Nói tới đó, Nguyệt Nga lại quay ra chỗ trông không mà nói to lên rằng :

- Nào tay hảo hán nào đây? Người đã có cái thủ đoạn kinh thiên động địa như thế, vậy sao không đến hẳn ngay đây để cho chúng tôi được tiếp; chúng tôi lấy làm bá phục vô cùng... can chi mà người phải làm trò trẻ con như thế, để thêm tức bực cho nhau rất là bất nhã...

Nguyệt Nga vừa nói dứt lời, thì bỗng nghe thấy có tiếng cười ha hả và có tiếng hỏi to tiếp lên rằng :

- Được lắm? Tôi đây cũng chẳng hẹp gì, nhưng hiện giờ không thể nào mà gặp được. Vậy buổi chiều ngày mai, xin mời các người cứ đến Lục Thảo đường tìm tôi, tôi quyết không khi nào tránh mặt... Tôi đây tên gọi là Kim Si Điều, các người cứ đến đó mà hỏi, khác là có người trở lối đến ngay... Thôi, tôi có việc vội phải đi, cúi xin y ước.

Nói dứt lời thì thấy trên không có tiếng đến vù một cái, rồi im phắc hẳn đi, không thấy cái bóng đen trước nữa. Hoàng Phúc lúc đó mới như người mơ ngủ mới tỉnh dậy lắc đầu lè lưỡi, đứng ngẩn người ra hàng nửa giờ đồng hồ, không sao nói ra thành tiếng.

Đồng thất nường thấy Nguyệt Nga nói như vậy, nhân cảnh nhẵn với Nguyệt Nga rằng :

- Tôi khéo biết, chị lại lòi thôi gây chuyện ra rồi! Chị hẹn với người ta như thế, có phải đến chiều mai đi thì cũng đỡ mà không đi thì cũng đỡ hay không? Tôi với chị đến đây tìm họ nếu họ giữ cuộc thử tài mà mình ngang bằng được họ thì không phải nói làm gì, nhưng nếu lỡ ra mà bị thua họ, thì chị tưởng phỗng mặt mũi

nào nữa; tôi coi bản lĩnh người ấy, có lẽ chúng mình khó lòng mà đánh thắng được, vậy mà chị vội gây sự ra như thế, tưởng có khó nghĩ hay không?

Thu Nguyệt Nga nghe nói, cau mày nét mặt lại :

- Cô nói lại! Cô sợ người ta, chứ cô tưởng tôi cũng sợ người ta hay sao? Chiều mai để tôi đi một mình đến đó, xem rằng người ấy ba đầu sáu tay, hay là thế nào mà cô làm rối lên như vậy...

Nói đoạn người liền kéo nhau rảo bước trông chừng về Đồng gia trang. Khi về tới nơi thì trời vừa rạng sáng, Đồng thất nương liền mời mọi người vào cả trong nhà và sai người đánh thức chồng là Đồng Thiên Bảo dậy để cùng tiếp chuyện.

Đồng Thiên Bảo thấy trong bọn đó duy có Thu Nguyệt Nga là người quen biết đã lâu, còn thì toàn người lạ mặt tất cả. Chàng nhân hỏi lại Đồng thất nương xem mấy người đó là ai? Thất nương bèn đem tên họ bọn Hoàng Cúc Anh thuật lại cho Thiên Bảo nghe một lượt và lại nói tiếp lên rằng :

- Hiện nay Cúc Anh đã nhận chúng tôi làm chị và muốn đến đây để rèn tập một ít võ nghệ, cho nên chúng tôi cũng vui lòng mời đến đây.

Thiên Bảo nghe nói, tỏ ý vui mừng hơn hở, rồi bỗng quay sang bảo Thu Nguyệt Nga rằng :

- Tôi nghe thấy công việc của chị vừa mới làm xong... Vậy hôm nay nhân tiện chị đến chơi đây, tôi xin tạm có mấy lời mừng chị...

Thu Nguyệt Nga nghe tới đó thì ra vẻ ngạc nhiên hỏi lại Đồng Thiên Bảo rằng :

- Việc đó tôi làm xong rồi thực, nhưng bác ở nhà này, làm sao mà bác biết ngay được thế? Thực là câu chuyện quái lạ vô cùng, bác phải nói rõ cho tôi nghe mới được.

Đồng Thiên Bảo nghe nói chỉ ngật ngheo cười mà không nói rõ ra sao, Thu Nguyệt Nga thấy vậy, ra dáng bồn chồn nóng nảy, đập chân đập tay thở dài mà rằng :

- Từ tối hôm qua đến nay, thực là tôi có lắm điều khó chịu! Trong khi đi đường, cô đã cẩu rẩu cự tôi, tôi phải cẩn rằng nhịn vậy cho xong. Ai ngờ về tới đây lại nghe câu chuyện lạ lùng như thế, thiệt là có thể làm cho tôi chết người đi được. Vậy bác có định nói hay không, thì bảo hẳn cho tôi được rõ.

Đồng Thiên Bảo thấy Nguyệt Nga phát gắt lên, chàng nghĩ chừng giấu mãi không tiện, bèn cười mà đáp rằng :

- Chị làm gì mà phải nóng tính thế, để tôi nói rõ chị nghe. Nguyên lúc gần sáng tôi đương nằm ngủ thì thấy anh chàng Hoa Chúc Tam chạy đến đánh thức tôi dậy và nói câu chuyện ấy cho tôi nghe. Đoạn rồi anh ta hẹn tôi vào khoảng chiều nay thì đến nhà anh ta đánh chén. Tôi định từ chối không đi, nhưng thấy nói là có Thất nương nhà tôi về đây, thì thế nào tôi cũng phải đến đây một phen mới được.

Chàng chưa nói dứt lời, thì Thất nương vội hỏi ngắt lên rằng :

- Hoa Chúc Tam là anh nào thế? Anh ta là người ở đâu, mà sao xưa nay tôi chưa thấy nói đến bao giờ?

Đồng Thiên Bảo cười mà đáp rằng :

- Anh ta ở Lục Thảo đường chứ còn ở đâu nữa! Anh ta là một người...

Thiên Bảo chưa kịp nói nốt, thì Thu Nguyệt Nga lại cướp lời mà hỏi luôn rằng :

- Có phải Hoa Chúc Tam chính là anh chàng Kim Si Điều đó không?

Thiên Bảo gật gật đáp rằng :

- Phải, chính anh ta đấy... Trong bấy lâu nay anh ta đối với tôi rất là thân mật, thỉnh thoảng lại tìm nhau trò chuyện luôn luôn. Nhưng có điều...

Chàng vừa nói tới đó, thì Thu Nguyệt Nga bỗng giơ tay đập xuống bàn đến thành một cái, làm cho các vật để ở trên bàn đều nhảy cả lên.

Thiên Bảo lấy làm ngạc nhiên không hiểu ý tứ ra sao, vội nhìn vào mặt Thu Nguyệt Nga hỏi dồn ngay rằng :

- Làm sao? Chị có việc gì mà làm kinh người lên thế?

Thu Nguyệt Nga hất hàm một cái mà đáp rằng :

- Làm sao, bác cứ hỏi cô Thất nương đây thì bác sẽ biết, chính chúng tôi đương định tìm hấn ta để xem mặt mũi hấn ta thế nào. Không ngờ hấn lại hẹn bác đến chơi đánh chén, thế thì càng may cho chúng tôi vô hạn...

Đồng Thiên Bảo lại càng không hiểu, vội quay lại để hỏi Thất nương. Thất nương nhân đem câu chuyện đi đường lúc đêm thuật lại cho Đồng Thiên Bảo nghe một lượt. Đồng Thiên Bảo nghe rõ đầu đuôi, liền cười phá lên mà rằng :

- Tưởng là gì, chẳng ra người ta đùa thế, mà chị làm coi gớm cả người... Để chiều hôm nay đến đó, tôi sẽ hỏi xem, có đích là hấn trêu đùa như thế hay không...

Chàng ta vừa nói như vậy, vừa sai gọi đầy tớ đi làm cơm lên thết đãi mọi người chère chén. Mọi người vì đi đêm nhọc mệt, bèn cùng nhau nghỉ ngơi mãi đến chiều hôm mới dậy.

Chiều hôm ấy hai vợ chồng Đồng Thiên Bảo cùng Thu Nguyệt Nga đều ăn mặc gọn gàng, rồi cùng nhau đi đến Lục Thảo đường. Lục Thảo đường cách Đồng gia trang cũng chỉ ngót một trăm dặm đường, nên ba người dùng thuật phi hành chốc lát, thì đã tới nơi ngay.

Đồng Thiên Bảo đối với Hoa Chúc Tam tuy tình giao kết rất thân, song cũng chưa đến Lục Thảo đường lần nào cho nên chàng cũng lưu tâm xem xét để coi phong cảnh ở đó xem sao.

Thoạt gần tới nơi thì xa xa đã trông thấy một khu vườn rộng, xung quanh trồng toàn dương liễu rậm rạp, um tùm, tiếng chim chóc bay hót ở trên, nghe râm rả. Qua khỏi rừng liễu thì thấy có một khoảng vườn trồng toàn một thứ cỏ thơm, cao bằng đầu gối và ở giữa bỏ trống một chỗ đi không. Phía trong cảnh vườn ấy, có một cái ao rất rộng, liền với một cái sân to, rồi mới đến một lếp nhà chừng mấy mươi gian, thăm thẳm, hun hút ở trong.

Ba người dùng thuật phi hành, cùng đi vào vườn chỗ phía bờ ao, thì thấy có một đứa tiểu đồng đương ngồi nghịch nước ở đó, Đồng Thiên Bảo nhân chạy đến sẽ vỗ vào vai đứa tiểu đồng một cái thì thấy đứa tiểu đồng giật mình, quay lại nhìn Đồng Thiên Bảo hỏi lâu, rồi bỗng hỏi lên rằng :

- Thưa tiên sinh, có phải tiên sinh họ Đồng hay không?

Đồng Thiên Bảo cười, gật mà đáp rằng :

- Phải, chính...

Chàng ta vừa nói tới đó, thì tên tiểu đồng không nghe nữa, vội vàng quay cổ cắm đầu chạy thẳng vào trong.

Chỉ trong chốc lát, đã thấy tên tiểu đồng hồng hộc chạy ra, chấp tay lễ phép, nói với Đồng Thiên Bảo rằng :

- Thưa ngài, ông chú tôi nói xin mời các ngài vào chơi...

Thiên Bảo nghe nói, liền cùng Đồng thất nương và Thu Nguyệt Nga lững thững đi vào. Ba người đi được mấy bước, thì đã thấy Hoa Chúc Tam ở trong đi ra, vái chào ba người và đón vào trong nhà, mời ngồi nói chuyện.

Thu Nguyệt Nga vừa mới đặt mình xuống ngồi, chưa kịp hàn ôn câu gì, đã vội hỏi phát lên rằng :

- Thưa ông, tôi hỏi thế này khí không phải, có phải chính ông là Hoa Chúc Tam mà biệt hiệu ông là Kim Si Điều đó không?

Hoa Chúc Tam cúi đầu đáp rằng :

- Thưa cô, chính là tôi đó...

Thu Nguyệt Nga cười nhạt mà rằng :

- Đêm hôm qua chúng tôi đi đường nhọc mệt, vả nhân có mấy người già yếu cùng đi, nên ông giở trò quỷ quái ra trêu, chúng tôi cũng đành phải can rằng chịu vậy, không dám chống cự lại ông. Duy ông có hẹn với chúng tôi là hôm nay đến đây ông sẽ cho gặp, vậy chúng tôi đã y ước tới đây, ông định thử thách thế nào, thì xin ông cho chúng tôi được biết.

Hoa Chúc Tam nghe nói, ra dáng tươi cười vui vẻ mà đáp lại rằng :

- Xin cô nương đừng chấp chuyện đó làm chi. Tôi cùng các vị cô nương, chẳng qua cũng như người trong một nhà, cho nên tôi mới dám nói đùa như thế... Hôm nay tôi cốt mời cô nương sang đây, là để tạ tội hôm qua, và nhân tiện được dịp bái yết cô nương một thể, chứ có đâu tôi dám thử thách làm chi. Dám xin cô nương nguôi lòng mà thứ tội đi cho.

Đồng Thiên Bảo nghe Chúc Tam nói như vậy, liền nói lên rằng :

- Đó, chị xem, quả nhiên tôi nói có sai đâu! Người anh em tôi nói câu đó chẳng qua là chỉ muốn mời chị quá bộ sang chơi, chứ khi nào lại dám đem lòng thử thách với ai! Chỉ cũng nên xét rõ tấm lòng ấy đi được...

Nguyệt Nga tuy nghe nói như vậy song hồi tâm nhĩ đến câu chuyện tối hôm qua, thì trong lòng vẫn còn tức tối chưa nguôi, nằng nặc hầm hầm ra dáng giận dữ mà nói lên rằng :

- Tôi xin ông đừng nói những giọng van vỉ như thế! Tôi tuy ương hèn yếu đuối, nhưng ông đã thách tôi đến đây thì dù thế nào tôi cũng xin lĩnh giáo một phen mới được.

Đồng Thiên Bảo thấy Nguyệt Nga ra dáng hăng hái quả quyết, liệu chừng khó lòng can nổi, bèn nghĩ ngay ra một kế, nói phất lên rằng :

- Hôm nay tôi vì Hoa huynh ước hẹn mà đến đây chơi, cũng không ngờ lại gặp câu chuyện rắc rối lồi thoi như thế! Vậy nếu Nguyệt tể không muốn tha thứ cho Hoa huynh này mà bắt phải đấu thử hôm nay thì tôi có một câu này, hai người tất phải nghe tôi, thì tôi mới để yên cho thử, bằng không tôi sẽ phá đám ngay giờ...

Thu Nguyệt Nga ra vẻ cáu kỉnh mà rằng :

- Bác định nói gì, cứ nói tôi xem, phải thì tôi ưng thuận mà không phải thì bác cũng không thể bắt ép được tôi.

Thiên Bảo cười rằng :

- Bà chị nghĩ thế thì lầm quá, nếu phải là câu trái lý, thì phỏng có khi nào mà tôi lại dám nói đến tai bà chị...

Hoa Chúc Tam nghe vậy, vội đỡ lời lên rằng :

- Đồng huynh định có ý kiến gì, hãy xin cứ nói xem sao, hà tất phải cãi vã làm gì như thế.

Đồng Thiên Bảo lúc đó mới ung dung trông vào Hoa Chúc Tam và Thu Nguyệt Nga mà bảo rằng :

- Cứ xem như việc hôm nay, thì bà chị Thu Nguyệt Nga tôi, cũng không phải là thù hằn Hoa huynh mà muốn sinh sự làm chi. Duy trò đời, con gà tức nhau tiếng gáy, hôm qua cũng vì Hoa huynh trêu đùa như thế nên bà chị tôi mới quả quyết đến đây, cốt để thử tài với Hoa huynh một chuyến để xem tài lực của nhau nhân thể, chứ ngoài ra nào ai có định hại ai. Vậy hôm nay nếu đôi bên có định thử tài cho biết thì trước khi ra đấu với nhau, tôi xin có một chương trình nhất định, đôi bên tất phải nghe tôi mới được...

Chàng vừa nói tới đó, thì Đồng thất nương vội đỡ lời rằng :

- Chàng định nói gì thì cứ nói ngay lên, can chi còn phải ấp úng dài dòng như thế! Bây giờ định ra chương trình thế nào, thử nói ngay lên xem người ta có ưng thuận được hay không cái đã.

Đồng Thiên Bảo cười rằng :

- Cái chương trình của tôi, cũng không lấy gì làm khó, duy đôi bên tất phải thẳng tâm mà nghe lời tôi mới được. Bây giờ trước khi hai bên sắp ra đấu tài với nhau thì mỗi người đều phải làm một cành hoa giấy cắm lên trên đầu để làm dấu hiệu. Rồi sau đó khi ra đối thủ, hễ ai dùng kiếm dùng đao mà chém đứt được cái hoa giấy đó, hoặc là đánh cho rơi bật ra ngoài thì tức khắc phải dừng tay lại, chứ không được đánh nữa.

Nhược bằng ai không nghe thế, lại đem một mối tư tâm, rắp toan cố ý hại nhau, thì vợ chồng tôi đứng đây giám cuộc, tất chúng tôi phải xông vào cứu giúp người kia mà đánh người này lập tức. Câu chuyện tôi nói, đầu đuôi có thể, đôi bên theo được hay không thì xin nói trước cho tôi đã...

Đồng thất nương cùng Hoa Chúc Tam nghe nói đều vỗ tay khen phải và xin nhất luật theo lời. Duy Thu Nguyệt Nga thì cứ ngồi lặng ngắt không hề nói câu gì nữa. Hoa Chúc Tam mặc cho Nguyệt Nga suy nghĩ, chàng bèn sai ngay người nhà lấy ra hai cành hoa giấy, một cành cắm lên đầu mình, còn một cành thì đưa nhờ Thiên Bảo để trao hộ cho Thu Nguyệt Nga. Thu Nguyệt Nga thấy vậy cũng không thể chối từ được, bắt đắc dĩ cũng phải nhận lấy cành hoa giấy của Thiên Bảo trao cho, cắm lên đầu mình tử tế, rồi mới đứng dậy đi ra ngoài sân, thách Hoa Chúc Tam ra đấu.

Chúc Tam thấy Nguyệt Nga ra ý nhiệt thành như vậy, thì cũng xin phép vợ chồng Thiên Bảo và mời hai người cùng ra chứng kiến rồi mới cùng vác song đao lá liễu đi ra để đối địch cùng Thu Nguyệt Nga.

Thế gian bao họa tày trời.

Chẳng qua vì chút bụng người nhỏ nhen

Nếu chẳng ai cũng tự nhiên,

Thì đâu xảy chuyện ưu phiền xưa nay

4. Chương 4

Hoa Chúc Tam khi ra tới sau thì thấy Thu Nguyệt Nga đã cầm thanh bảo kiếm nhắm nhắm trong tay, đứng ngang một chân theo lối chữ đinh để đợi, nhắc trông thấy uy thế rõ vẻ cân quắc anh hùng.

Chúc Tam trong lòng lấy làm cảm phục, bèn ung dung đi gần về phía trước mặt nàng, nghiêng mình cúi chào một cái và sẽ nói lên rằng :

- Tôi Hoa Chúc Tam hôm nay cũng tự biết là mình không phải, song vâng lời nữ anh hùng không lẽ từ chối cho đành, vậy có điều gì sơ xuất, dám xin nữ anh hùng chỉ bảo.

Thu Nguyệt Nga thấy Hoa Chúc Tam ra dáng lễ độ ung dung như vậy; thì trong bụng cũng tự lấy làm e ngượng, song vẫn ra dáng cứng cỏi mà nói lên rằng :

- Tráng sĩ bất tất phải khiêm tốn như thế, người định thử tài thì xin cứ thử cho xem...

Nói dứt lời thì nàng liền giơ tay múa ngay thanh kiếm vù vù, tiếng gió tung ra, chuyển động khắp cả cây cỏ bốn bên. Hoa Chúc Tam bèn nhảy tót ra ngoài vòng, đứng nghiêm một chỗ, coi cho Nguyệt Nga đi nốt một bài kiếm. Chàng thấy kiếm pháp của Nguyệt Nga rất là kín đáo, nhanh nhẹn, không hề có một chút gì chậm chạp, hờ hênh, thì trong lòng càng lấy làm phục, bất giác đứng ngay người ra hàng giờ đồng hồ, không hề nhúc nhích.

Một lúc lâu lâu, Nguyệt Nga múa bài kiếm xong rồi, nhảy ra đứng ở một bên, thì Chúc Tam liền sấn vào giữa vòng, giơ hai thanh đao ra hai tay, múa lên một lúc. Thu Nguyệt Nga cùng vợ chồng Đồng thất nương đứng ngoài, nhìn đao pháp của Hoa Chúc Tam thì thấy chàng ta tiến lui đúng mực, hai thanh đao múa lượn quanh chàng lúc nào cũng ngoằn ngoắt loang loáng, tựa như hai đạo hào quang bao bọc luôn luôn, không hề lúc nào ngơi dứt. Mãi đến quãng sau, đao pháp càng ngày càng kín, có khi che hẳn thân chàng vào trong, chỉ còn trông thấy một đạo hào quang, chứ không trông rõ thấy người đâu nữa.

Giờ lâu Nguyệt Nga thấy Chúc Tam múa bài đao đó sắp xong, nàng bèn đứng lùi lại mấy bước, nói to lên rằng :

- Thôi chúng ta bắt đầu vào đấu đi thôi, bất tất kèn càng mãi nữa...

Nói đoạn nàng không đợi cho Chúc Tam xoay trở đao pháp, bèn nhảy sấn ngay vào, tay cầm thanh bảo kiếm, dùng thế “Lão Hồ Hạ Sơn” nhắm thẳng giữa trán Chúc Tam chém luôn một kiếm. Chúc Tam thấy vậy, vội vàng nhảy né ra một bên để tránh, trong bụng nghĩ thầm :

- Con bé này thực là tàn nhẫn vô cùng, thoát tiên mình vẫn nói đùa như vậy, chứ khi nào lại nỡ đấu thực với nhau! Và chẳng Đồng huynh đã nói rành rành như thế, đoàn kết không cho lập chí hại nhau, vậy mà ai ngờ hắn lại dùng ngay những ngón bất thành linh để đánh, có lẽ là hắn định giết được chết ta thì mới cam lòng đây... Nếu vậy, hôm nay ta cũng phải cho nó mấy ngón rất lợi hại, cho nó biết rõ tay ta mới được...

Hoa Chúc Tam nghĩ như vậy, bèn cũng múa ngay đôi đao lá liễu quay ngoắt lại, xông vào đánh luôn Nguyệt Nga rất là hăng hái. Đôi bên đối địch với nhau, gươm đao xô xát, bên nào cũng đều loang loáng tiến lui, vừa chống vừa đánh rất là kín đáo nhanh nhẹn, hồi lâu mà không hề bên nào chịu nhún bên nào.

Đồng Thiên Bảo ở ngoài thấy vậy, bắt giác lấy làm thán phục, vỗ tay reo lớn lên rằng :

- Hai bên thực là “kỳ phùng địch thủ” không còn ai sợ kém ai được nữa!

Thất nường lúc đó, tuy cũng lấy làm cảm phục khen thầm, song lại e đôi hổ chọi nhau, không khéo sẽ có một con mất mạng, nàng nhân bảo thầm cùng Thiên Bảo rằng :

- Nếu để cho đôi này thi gan với nhau mãi thì chưa biết bao giờ họ đã chịu thôi. Vậy chi bằng ta phải can thiệp vào mà bắt họ thôi đi, không có lẽ ra quá tay một tí, thì bấy giờ hỏi làm sao kịp!

Nói đoạn bèn quay ra bọn kia, nói to lên rằng :

- Tôi xin hai bên hãy dừng tay lại, cho tôi nói một câu này đã.

Hoa Chúc Tam nghe Thất nường nói như vậy thì hiểu ý ngay, cũng muốn ngừng tay thôi không đấu nữa. Nhưng Nguyệt Nga lúc đó máu nóng đương hăng, tuy nghe thấy tiếng nói của Đồng thất nường, song vẫn nhơn nhơn, không hề để ý... Đoạn rồi nàng lại dùng hết tinh thần, đem hết các môn kiếm pháp bí hiểm xưa nay, diễn tả ra hết, cố định đánh đổ được Hoa Chúc Tam mới thôi.

Chúc Tam thấy Nguyệt Nga giở các ngọn kiếm ấy ra, thì trong bụng cũng đã thừa hiểu, biết là Nguyệt Nga lập tâm quyết định đánh mình và cũng biết là những ngọn kiếm đó đều thần diệu gớm ghê, khó lòng mà đã phá tan ngay được. Nhân vậy chàng ta cứ cố im hơi nín tiếng, dùng hết công phu làm nhẹ thân mình, rồi khi bay lên, khi nhảy xuống, khi tạt bên nọ, lúc sang bên kia, để cố làm cho Nguyệt Nga đuổi theo nhọc mệt, mà không chạm được đến mình.

Rồi chỉ trong một lúc nữa, Nguyệt Nga thấy đi hết một bài kiếm dài mà vẫn không sao dính được vào tới Chúc Tam thì bắt giác lấy làm nóng lòng sốt ruột, rồi thì bỗng dưng thò miềng phá đĩnh ra ngay.

Hoa Chúc Tam được cơ hội đó, bèn thừa thế, sấn đến, một tay bên trái giữ đao gạt đỡ thanh kiếm của Thu Nguyệt Nga, còn tay bên phải thì lách ngay đao vào, chém ngang trên đầu Nguyệt Nga một cái, làm cho cành hoa giấy trên đầu Nguyệt Nga bỗng rơi ngay xuống tay chàng, rồi chàng lập tức quay ra lui lại.

Nguyệt Nga thấy Chúc Tam cướp được bông hoa của mình, thì lại càng tức giận hăng lên, nàng không chịu lép bèn quay ngoắt ngay mình một cái, nhảy sấn tới phía sau Chúc Tam giữ kiếm chém xuống một cái rất mạnh, trúng vào cái lược cài tóc ở ngay bên đầu Chúc Tam, vỡ toác ra hẵn làm đôi. Hoa Chúc Tam thấy vậy giật mình kinh hoảng, vội vàng lại cũng quay lại toan đánh Nguyệt Nga.

Ngờ đâu chàng vừa toan quay lại, thì chợt thấy vợ chồng Đồng Thiên Bảo, mỗi người cầm một thanh kiếm trong tay, nhảy tót ngay vào vòng, giữ thanh kiếm ra, gạt hẵn ngay Hoa Chúc Tam cùng Nguyệt Nga, không cho lại gần nhau được.

Đoạn rồi Đồng Thiên Bảo cười ha hả, nói to lên rằng :

- Thôi, giỏi lắm! Hai người cùng giỏi cả rồi, thực xứng đáng là bậc anh hùng tất cả. Duy có vợ chồng tôi hèn kém, đành xin chịu phép không kịp mà thôi...

Hoa Chúc Tam nghe nói, liền cấp hai thanh đao vào nách, rồi ra dáng ung dung cười nói mà rằng :

- Tôi cũng không ngờ Thu cô nương lại qua lòng hạ cô mà dạy bảo cho tôi kỹ càng đến thế. Từ nay tôi cũng xin bái phục tài cô không dám bốn đùa thế nữa!

Thu Nguyệt Nga lúc đó cũng đã hơi nguôi cơn tức, lại thấy Chúc Tam ăn nói nhũn nhặn như vậy, thì trong bụng cũng lấy làm cảm phục nể vì, không dám nói năng chi nữa.

Đồng Thiên Bảo nhân cười đùa bảo mọi người rằng :

- Hôm nay tôi định đến đây đánh chén, thực không ngờ là lại được xem đám đánh nhau, mãi đến bây giờ mới tan, làm cho trong bụng đói ngấu quá rồi... Vậy nói cho đúng ra thì các bác nên đền cái bụng cho tôi mới phải.

Hoa Chúc Tam cũng tươi cười mà rằng :

- Đồng huynh dạy thế rất là đúng lý, tôi xin đền ngay lập tức bây giờ...

Nói đoạn bèn mời mọi người vào ngồi chơi trong nhà, sai người pha nước lên uống và gọi cho dọn cơm rượu lên.

Khi người nhà bưng mâm lên rồi, Thu Nguyệt Nga bỗng đứng ngay dậy cáo từ xin đi. Mọi người đều ngạc nhiên không hiểu, bèn xúm nhau vào để cố giữ lại.

Nguyệt Nga có vẻ bẽn lèn mà nói lên rằng :

- Nguyên tôi đến đây hôm nay, là vì lời ước hôm qua, chỉ cốt gặp mặt Hoa tráng sĩ và thử mấy đường quyền kiếm, thế là đủ rồi... Còn sự ăn uống, thì tôi đây mới là khách lạ một lần, có đâu lại dám quấy nhiễu chủ nhân như vậy?

Hoa Chúc Tam nghe nói, vỗ tay cười to lên mà rằng :

- Cô nương đã là một bậc tài giỏi hơn đời, mà sao còn giữ ý tứ lần thần như thế? Người ta ở đời quý ở những lúc cùng nhau gặp gỡ, để đem câu tâm sự bày giải với nhau, chứ một bữa ăn xoàng thì có thấm vào đâu mà đáng kể. Vả cô nương với tôi, tuy mới gặp nhau một lần thứ nhất song đôi với anh chị họ Đồng đây thì cũng là chỗ tình quen thuộc đã lâu. Vậy hôm nay ta gặp ở đây, cũng là một việc đáng mừng vô hạn, thiết tưởng cô nương không nên vì lẽ gì mà chối từ mới phải...

Đồng Thiên Bảo cũng lấy lời ôn tồn khuyên bảo, nhất định không cho Nguyệt Nga ra về. Nguyệt Nga từ chối không được, bắt buộc dĩ cũng phải lưu lại ở đó với bọn Thất nương.

Chúc Hoa thấy Nguyệt Nga chịu lưu ở lại thì cũng lấy làm mừng vô hạn, bèn mời ngay mọi người ngồi vào dự tiệc.

Trong khi dự tiệc, Chúc Tam mời Thất nương cùng Thu Nguyệt Nga cùng ngồi đối diện với nhau, còn tự mình thì ngồi đối diện với Đồng Thiên Bảo để tiếp. Đoạn rồi bốn người bắt đầu cùng nhau nói cười chề chén, cuộc rượu rất là vui vẻ.

Khi rượu được vài tuần, Thu Nguyệt Nga nhân hỏi Hoa Chúc Tam rằng :

- Công việc tôi hành thích Liễu Như Bằng, thì ngoài tôi ra tôi tưởng không còn một ai biết tới. Vậy vì có sao quan bác lại cũng biết tới, xin quan bác nói cho tôi rõ.

Hoa Chúc Tam cười mà đáp rằng :

- Câu chuyện ấy nói ra thì còn dài dòng lắm. Cô nương muốn nghe rõ, để thư thả tôi xin thuật lại: “Nguyên có một hôm tôi đi qua nhà bác Đậu Thập Thất, nhân tiện rẽ vào chơi nhà bác ta, thì vừa may gặp khi bác ta đi vắng mới về. Anh em lâu ngày gặp nhau, chuyện trò rất là tương đắc. Hồi lâu đứng dậy xin về thì anh ta cố tình khấn khoản lưu lại và bảo tôi rằng :

- Tôi còn một việc rất cần muốn nói với anh, vậy anh hãy thông thả ở đây đừng ra đi vội...

Tôi nghe nói, nể lời anh ta cũng phải lưu lại và hỏi luôn anh ta xem có việc chi?

Anh ta nhân nói với tôi rằng :

- Tôi thấy nói Liễu Như Bằng hiện nay đổi đi nhậm chức ở hạt Quảng Tây, mà tư trang mang theo nghe chừng trừ phú vô cùng... Vậy ý tôi muốn cùng anh đi ngay theo hân, rồi giữa đường ta lừa cơ bóc lột lấy của để ta chẩn cấp cho bọn dân nghèo... Vì tiền bạc của hân toàn thị là của bất nghĩa, bóp nặn dân gian mà có,

ta để cho hấn chẳng qua lại nuông thêm cái lòng kiêu rất của hấn mà thôi. Vậy ý bác có đồng tình thì xin cùng đi với tôi một thể...

Tôi nghe nói cho là có lý, bèn cùng nhau ra đi, đón đường Liễu Như Bằng theo hút những nơi hấn dừng chân để định thi hành. Rồi một buổi tối hôm ấy, hai anh em theo đến một quãng sông kia, dò biết đích xác nơi hấn đậu thuyền rồi, hai người bèn lẳng lẳng bám nhau, tránh đi một nơi, để đợi canh khuya rồi sẽ đến đó.

Không ngờ khi hai anh em dắt nhau tới nơi thì sịch thấy có một người con gái bay trước xuống thuyền của hấn, nhảy vào trong khoang chỉ trong nháy mắt, rồi thấy tay xách một cái bọc nhỏ lại nhảy tót ra mà bay đi mất.

Tôi thấy vậy, cho là người con gái đó đã hót tay trên mắt món hàng hóa kia rồi, bèn định xông ra đuổi theo cướp lại. Đậu Thập Thất thấy tôi hăng hái nói vậy thì giữ ngay tôi lại và bảo rằng :

- Tôi coi người con gái ấy hình như là Thu Nguyệt Nga thì phải... Cô ta vốn có đại thù với Liễu Như Bằng, ngày nay không khéo chính là cô ta đến giết Như Bằng cũng nên... Vả chẳng nếu phải là tay cướp của thì tất còn lục đục làm lâu để vợ vết cho kỳ hết của, chứ có khi nào lại nhanh như thế được. Vậy ta thử dò xuống xem sao cái đã...

Tôi nghe nói cho là có lạ, bèn cùng nhau bay ngay xuống thuyền để xem. Khi xuống tới thuyền thì quả thấy đồ vật trong thuyền còn nguyên tất cả mà duy cái đầu của Liễu Như Bằng thì chẳng thấy đâu. Tôi biết đích là lời Đậu Thập Thất nói không sai, bèn vội vàng quay lên từ giả Đậu Thập Thất, rồi đi theo người con gái lúc nãy, định tìm cho gặp mặt để bái kết một phen. Thì quả nhiên khi theo đến chỗ hàng trọ hôm nọ, đã thấy cô nương đương hỏi khoe cùng Đồng thất nương ở đó rồi. Lúc ấy tôi đã định vào ngay để làm quen nhưng sau tôi nghe thấy bác Thất nương lại rủ cô nương cùng đi sang chơi mạn này, nên tôi lại lẳng lẳng đi theo để trêu các bác. Bởi thế nên mới xảy ra câu chuyện đùa ở quãng rừng đêm hôm nọ, vậy xin các bác tha thứ lỗi cho..."

Thu Nguyệt Nga cùng mọi người nghe tới đó, đều phục Hoa Chúc Tam là có tài minh mẫn, bèn lại cùng nhau chè chén chuyện trò rất là vui vẻ.

Hồi lâu, mọi người cũng đã chén choáng hơi men, thì chợt thấy Đồng Thiên Bảo gọi Hoa Chúc Tam cùng Thu Nguyệt Nga, rồi cười nói với hai người rằng :

- Tôi có một câu này muốn nói với hai hác, không biết rằng hai bác có ưng ý cho không?

Hoa Chúc Tam vốn tính nhanh nhẩu, nghe nói như vậy, bèn nói ngay lên rằng :

- Có việc gì xin bác cứ nói, chúng tôi với các bác là chỗ anh em cả, nếu phải là việc làm được, thì khi nào chúng tôi từ chối... Bác cứ thử nói đi xem...

Đồng Thiên Bảo đưa mắt nhìn lại hai người một lượt nữa, rồi cười sằng sặc mà nói lên rằng :

- Hiện trong bữa tiệc hôm nay, chúng ta có bốn người tất cả mà hai vợ chồng tôi đây thì đã được gia đình yên ấm cả rồi... Duy còn hai bác thì vẫn còn san sẻ, vả chẳng hai hác cũng là tài mao xứng đáng với nhau. Vậy vợ chồng tôi muốn làm ông tơ bà nguyệt để ghép hai bác cho thành đôi lứa, chẳng hay...

Đồng Thiên Bảo vừa nói tới đó thì thấy Thu Nguyệt Nga đỏ bừng ngay mặt lên rồi ra dáng giận dữ nói rằng :

- Anh chàng họ Đồng này nói hay nhỉ... Tôi bảo thực anh biết, nếu anh còn nhắc lại câu chuyện ấy nữa thì anh đừng có trách tôi.

Hoa Chúc Tam nghe nói chỉ mủm mỉm cười thăm mà không nói gì. Đồng Thiên Bảo lại nói luôn rằng :

- Bác nên xét cho, tôi nói câu đó là bởi lòng thành thực của tôi. Vì tôi trông hai bác tuổi cũng xấp xỉ như nhau, mà về người lại cũng phong nhả giống nhau nên tôi muốn cầu cho hai bên cùng được...

Thu Nguyệt Nga nghe tới đó không đợi cho Thiên Bảo nói hết liền đứng phắt ngay dậy, giũ áo đến phất một cái, quay ngoắt người ra, rồi vụt biến đi mất. Hoa Chúc Tam thấy vậy, vội vàng đứng dậy toan đuổi theo mời lại.

Đồng thất nương gạt đi mà rằng :

- Bác đuổi theo cũng không ăn thua đâu! Cô ta vốn người nóng nảy như người điên, hễ ai động đến một tí là cái máu bà “Thượng Ngàn” nổi ngay lên lập tức. Bác đuổi theo bây giờ chưa chắc đã mời được hấn mà không khéo lại sinh ra chuyện lôi thôi... Vậy nếu bác có định tâm như lời nhà tôi vừa nói thì hãy cứ ung dung, chắc tôi có cách nói theo bằng được.

Đồng Thiên Bảo nhân cười nói mà rằng :

- Chị chàng quá lạ thể, mình vừa nói thế mà chị ta nguây nguẩy ra đi. Tôi tưởng chị ta đã từng tu luyện có được bản lĩnh như thế thì tính nết cũng phải hoạt bát, chứ ai ngờ còn cố chấp như bạn gái cấm cung như thế?

Đồng thất nương thở dài một tiếng mà rằng :

- Người ta là con gái chưa chồng nói thế khi nào mà người ta không then. Từ rày những cách ăn nói ta cũng phải lựa dần mới được, chứ làm như thế có bận lỗ to...

Lúc đó vợ chồng Thiên Bảo nghe chừng cũng đã hơi say, bèn cáo từ không uống rượu nữa. Ba người cùng nhau ăn qua lưng cơm rồi vợ chồng Thiên Bảo đứng dậy xin phép ra về. Hoa Chúc Tam có ý muốn lưu ở lại, song ra về ngưỡng nghịu không dám nói ra. Mãi sau Chúc Tam đưa chân vợ chồng Đồng Thiên Bảo ra tới cổng mới tỏ ý băn khoăn, dặn với Thiên Bảo rằng :

- Câu chuyện lúc nãy, tuy Đồng huynh thốt nhiên nói ra như thế, song tiểu đệ thực cũng có ý muốn cho đúng được như lời. Vậy xin Đồng huynh lưu tâm cố giúp tiểu đệ cho được thành công, tiểu đệ sẽ báo tạ...

Thiên Bảo gạt đầu vâng lời, rồi cùng Thất nương bái biệt Hoa Chúc Tam ra về; khi về tới nhà cũng khoftg thấy Nguyệt Nga về đó. Hai vợ chồng Thiên Bảo đều cho là Nguyệt Nga quá then trở về quê ngay, nên hai người cũng không tìm kiếm làm chi.

Đoạn rồi bắt đầu từ hôm sau trở đi, vợ chồng Thiên Bảo bèn lưu Hoàng Cúc Anh ở luôn trong nhà và bắt đầu dạy cho các môn võ nghệ, Cúc Anh cũng là một bậc thông minh hiếm có, vả lại cũng có gân sức hơn người chân tay lại đều nhanh nhẹn ngoan ngoãn lạ thường. Bởi thế nên mỗi khi vợ chồng Thiên Bảo có truyền thụ ngón gì thì Cúc Anh lại luyện tập thạo giỏi được ngay không hề chút chi ngưỡng nghịu.

Rồi thì nửa năm trôi qua, bao nhiêu các môn võ nghệ của vợ chồng Đồng Thiên Bảo, Cúc Anh cũng đều học tập sành sỏi được cả nghiêm nhiên cũng ra một tay bản lĩnh không vừa. Duy có một điều, cái công đào luyện vẫn còn nông nổi, cho nên các môn võ nghệ tuy có nhẹ nhàng nhanh nhẹn, song sức lực bền dai thì chưa sao mà theo kịp vợ chồng Đồng Thiên Bảo được.

Một hôm kia vợ chồng Thiên Bảo đương cùng Hoàng Cúc Anh cùng ngồi đàm đạo các môn võ nghệ với nhau, thì thấy tên đầy tớ già của Hoàng Cúc Anh là Hoàng Phúc ở ngoài hắt hơ hắt hải chạy vào.

Cúc Anh trông thấy vội hỏi Hoàng Phúc :

- Lão có việc mà lật đặt kinh hoảng như thế?

Hoàng Phúc trợn mắt thở học lên một hồi, rồi mới nói lên rằng :

- Tôi đương đi chơi rong ở ngoài cánh đồng, chợt thấy có một người ăn mặc lạ lùng ra dáng khả nghi. Tôi vội vàng chạy đến vờ vịt dò hỏi anh ta, thì thấy anh ta nói là muốn hỏi thăm vào nhà họ Đồng có một công việc rất cần. Tôi cố gạn hỏi việc gì thì anh ta không nói và bảo tôi rằng: “Phải đợi gặp mặt ông chủ ở Đồng gia trang rồi mới có thể nói được...” Tôi nghe nói đã toan không đưa anh ta về đây, song lại sợ ngộ lỡ có việc gì quan hệ cho Đồng đại gia, bởi thế nên tôi phải hứa lời đưa anh ta đi.

Đồng thất nương nghe tới đó vội ngắt lời Hoàng Phúc mà hỏi :

- Vậy hiện giờ người ta ở đâu, tại sao mà lão ra dáng hắt hải kinh hoảng như vậy?

Hoàng Phúc ngó ra phía ngoài một lượt rồi nói :

- Nếu không ra thì có việc gì mà tôi phải sợ. Nhưng đằng này tôi vừa mới nhận lời dẫn đường cho anh ta thì anh ta bắt tôi trở ngay đúng lối đường đi, rồi anh ta nắm lấy tay tôi, lôi đi xềnh xệch như mèo lôi con chuột, chạy nhanh như bay như biển, làm cho tôi chỉ lè đi theo mà không kịp bước. Cho đến khi tôi về tới đây thì đã mệt lử cả người và sợ choáng thần hồn vì hấn.

Hoàng Cúc Anh ra dáng sốt ruột lại hỏi dồn luôn :

- Nhưng bây giờ hiện người ta đâu?

Hoàng Phúc xua tay lắc đầu mà rằng :

- Cô hãy để cho tôi nói nốt: Anh ta kéo tôi về tới cổng nhà đây, thì anh ta dừng lại bảo tôi rằng: “Lão vào nói cho được ông chủ ra đây cho hỏi có tí việc cần, nếu lão lỡ mớ giả dối thì tôi đốt phá trại ngay lập tức bây giờ”. Nói đoạn anh ta cầm tay tôi ru đi một cái làm cho tôi theo đà lẳng đi, mãi đến khi vào đến cửa này thì tôi mới gượng lại được. Hiện giờ có lẽ anh ta còn đứng ở đó cũng nên.

Đồng thất nương nghe nói, ngạc nhiên mà rằng :

- Làm sao có chuyện quái lạ như thế, mà những người canh cổng nhà này không thấy ai nói chi! Hay là chúng nó đi đâu mất cả.

Đồng Thiên Bảo gạt đi mà rằng :

- Những người như thế thì đám canh cổng nhà mình làm chi được họ. Có điều mình phải ra ngay xem hạng người thế nào mới được.

Nói đoạn Thiên Bảo liền dắt sẵn khí giới phòng bị trong người rồi mới ung dung đi ra. Đồng thất nương cùng Hoàng Cúc Anh sợ có việc gì nguy hiểm, bèn bảo nhau cũng cầm khí giới theo ra sau nấp vào một nơi để phòng cứu ứng.

Đồng Thiên Bảo ra gần tới cổng, trông ra phía ngoài thì thấy một người đầu đội mũ xì mẩu, mình mặc bộ áo chên, xắn hai tay áo lên đến khuỷu tay, sau lưng đeo một cái vỏ kiếm, thò ra một cái chuôi kiếm bằng ngà, dưới mặc cái quần hơi cộc, chân giặc đôi giày gai, nét mặt ra dáng quắc thước anh hùng.

Người đó vừa trông thấy Đồng Thiên Bảo ở trong đi ra, thì vội vàng chấp hai tay giơ lên đến ngực rồi nói :

- Thưa ngài, có phải chính ngài là Đồng tráng sĩ đó không?

Thiên Bảo thấy người ấy ra dáng lễ phép ung dung mà tay không cầm một thứ khí giới gì, thì trong bụng cũng lấy làm yên vững, vội vàng ra dáng lễ phép chấp tay vái chào lại mà đáp rằng :

- Vâng chính tôi là Đồng Thiên Bảo, chẳng hay ngài có việc gì dạy bảo đến tôi?

Người kia liền đi gần đến trước mặt Đồng Thiên Bảo, thò tay vào bọc rút ra một phong thư, trông trước trông sau một lượt rồi sẽ nói với Đồng Thiên Bảo :

- Tôi là người quen của Nguyễn Khánh Đàm ở bên Bắc Kinh... Họ Nguyễn hiện nay bị nạn, có bức thư này nhờ tôi đem sang ngài, và dặn tôi phải nên cẩn thận mà không cho ai biết được. Bởi thế tôi phải lập mưu gặp được ngài rồi mới dám trao thư ấy. Vậy trong khi đường đột, có điều lầm lỗi xin ngài tha thứ cho tôi. Tôi còn có việc phải đi ngay, còn các chuyện kia ngài coi trong thư sẽ biết.

Đồng Thiên Bảo nghe nói, biến hẳn sắc mặt toan nắm người kia lại để hỏi mấy câu, thì người kia vụt đã biến ngay đi mất, trông theo cũng chẳng thấy đâu. Đồng Thiên Bảo ngờ ngẩn cúi xuống, vội vàng bóc ngay bức thư ra xem. Bây giờ Đồng thất nương cùng Hoàng Cúc Anh đứng nấp ở trong thấy người kia đi rồi thì vội vàng chạy ra hỏi xoắn Đồng Thiên Bảo để xem đầu cuối ra sao.

Đồng Thiên Bảo không trả lời hai người vội, chỉ chăm chăm cúi xuống sẽ đọc bức thư:

“Kính trình Thiên Bảo Đồng huynh soi xét,

Anh em xa cách chốc đã ba thu, mỗi khi tưởng nhớ đến nhau thì trong lòng lại nóng nẩy, băn khoăn vô hạn.

Tháng trước tôi nhân rảnh rỗi đã định sang tìm quý huynh để anh em đàm đạo với nhau cho đỡ tấm lòng khát vọng. Nhưng không ngờ tại ách giữa đường từ đâu đưa tới, bỗng dưng toàn bộ nhà tôi đều bị người ta bắt bố giam cầm thật là nguy hiểm! Duy một mình đệ cũng vì lệnh đèn trời dạt, khi đó vắng nhà, cho nên riêng thoát được vòng giam trói mà thôi.

Nhưng hiện nay đệ tuy có nhà mà cũng như mất, có nước mà cũng như không, cái cảnh lẩn lút oan khiên thực không có cách nào tỏ bày ra được!

Quý huynh với đệ tuy không phải là tình xương thịt anh em, song trong khi gặp gỡ bấy lâu, đệ vẫn tin phục quý huynh là một bậc hào hiệp thanh cao xưa nay hiếm có. Vậy nếu quý huynh có nhủ thương đến đệ thì xin mau mau gấp tới Bắc Kinh, chọn lúc đêm khuya tìm vào nhà đệ, cho đệ được gặp mặt mà bày tỏ những nỗi đau lòng thì thực là ân đức tái sinh, đệ cảm phục không biết để đâu cho siết.

Mấy lời ta ôm huyết, mong quý huynh xét thấu tình cho, xin thấp hương kính đợi.

Ngu đệ Nguyễn Khánh Đàm”

Đồng Thiên Bảo xem xong, biến hẳn sắc mặt nghĩ thầm trong bụng: Khánh Đàm là một người bạn thân của ta, anh ta xưa nay vốn tính đứng đắn, thuần cẩn, và chẳng bản lĩnh chẳng kém gì ta... Vậy không biết vì việc gì đến nỗi xảy ra tai nạn như thế, mà sao trong thư lại không nói rõ với ta? Việc này có lẽ ta phải đi ngay sang đó một phen mới được...

Chàng nghĩ đoạn liền đem chuyện đó nói cho Đồng thất nương biết và tỏ ý muốn đi ngay sang Bắc Kinh để xem công việc của Nguyễn Khánh Đàm. Thất nương nghe nói cũng lấy làm khó chịu bản khoản, bảo Đồng Thiên Bảo rằng :

- Nguyễn huynh đã có công việc xảy ra như thế, mà lại có lòng cầu cứu đến ta, nếu ta không đi thì thực không phải là người được nữa. Nhưng có một điều ở chốn Bắc Kinh là nơi quan quân canh giữ rất nghiêm, và nhà Nguyễn huynh đã bị bắt bớ như thế thì ở trong tất còn nhiều điều khuất khúc hiểm nguy. Nay nếu một người đi sang đó, tôi e lỡ xảy việc gì thì có điều bất tiện vậy, chi bằng để tôi cùng đi một thể có lẽ chắc chắn, vững chãi phần hơn mà lỡ có việc gì thì chúng ta cũng sẽ còn người cứu ứng.

Đồng Thiên Bảo nghe tới đó, vội gạt đi mà rằng :

- Làm nam nhi tung hoành bốn bể, vào sinh ra tử còn chẳng sợ chi! Huống đây là vào Bắc Kinh, chẳng qua cũng quanh đồng đất nước nhà, dù có xảy việc gì nguy hiểm, có lẽ sức tôi không chống cự được nổi hay sao? Vậy việc đó cứ để tôi đi một mình cũng được. Duy nàng ở nhà thì phải siêng năng săn sóc và phải trông bảo Cúc Anh cho rõ đến nơi đến chốn, thế là tôi được yên tâm.

Đồng thất nương thấy vậy đành phải lẳng lặng để cho chàng đi, không dám nói năng gì nữa. Thiên Bảo liền sửa soạn hành trang bọc vào một cái bọc con khoát lên trên vai, ăn mặc quần áo gọn gàng, chân dận một đôi giày gai rất nhẹ, mình dắt một con dao găm và một cây giáo câu liềm bấy đoạn, rồi sầm sầm lên đường về nẻo Bắc Kinh. Trong khi đi đường trải qua những nơi danh sơn thắng cảnh, Thiên Bảo đều không dám lưu luyến chơi xem và phải vội vã đi luôn để cho kịp việc.

Một hôm kia chàng ta đi tới Bắc Kinh, nhân bấy giờ đương lúc buổi chiều, chưa dám tìm vào nhà Nguyễn Khánh Đàm vội. Chàng bèn lững thững đi ra ngoài phố, lang thang dạo khắp các nơi để xem phong cảnh. Khi đi đến một phố kia chợt thấy có một đám người rất đông đương đứng xúm xít dồn vào một chỗ. Thiên Bảo không biết là có việc gì, bèn cũng chạy vội đến đứng lên vào đám đông người để xem.

Thoạt vào tới nơi thì chàng trông thấy ngay một cậu nhỏ vào trạc 14, 15 tuổi ăn mặc ra dáng lịch sự gọn gàng, một tay nắm một lão già râu ria xanh tốt, còn một tay giơ quyền lên đánh thùm thụp liên hồi. Miệng cậu bé con ấy thì lảm nhảm mắng luôn rằng :

- Mày phải biết Đào thiếu gia đây mới được... Mày đừng cậy cái thế lực của Tào Quan Bảo mà đi đến đâu thì làm hạnh làm hại người ta đến đó. Ngày nay đã gặp tay ta đây thì ta quyết đánh cho ngươi kỳ chết, để trừ cái hại lớn cho hết thấy nhân dân trong chốn Bắc Kinh...

Chàng thiếu niên đó vừa nói như thế lại vừa đánh đấm luôn luôn làm cho lão già kia cũng không thể nào mà gượng dậy được. Còn các người đứng xem quanh đó thì thấy đều tỏ ra thái độ yên vui để mặc cho cậu bé con đánh đấm lão già, không hề ai nói năng một câu gì cả.

Đồng Thiên Bảo có ý nhìn xem lão già, thì thấy cái mũi nhòn nhọn, cái tai mong mỏng, đầu nhỏ má hóp, mắt thì tí hí mắt lươn, cái da xám ngắt mà nước da thâm xỉ chẳng khác đồng bùn dưới giếng. Chàng lại nhìn người thiếu niên kia thì thấy nét mặt sáng sủa, vạm vỡ, hai lông mi to thẳng dựng ngược hẳn lên, hai mắt sáng quắc như hai mắt Long thần, mũi à rộng, má đỏ mà đầy, rõ ra một dáng anh hùng niên thiếu.

Bấy giờ người thiếu niên đánh lão già đã chán chê rồi, thì mới thấy có một người chạy vào kéo người thiếu niên ấy ra mà bảo rằng :

- Thôi cậu đánh thế cũng đủ rồi, phen này chắc là nó cũng phải chừa, không còn khi nào nó lại dám giở trò như thế nữa.

Người thiếu niên tuy nghe nói như vậy, song vẫn còn hăm hực, tức tối, những toan sẵn đến đánh nữa không thôi. Duy lão già kia thì lúc đó đã bỏ lê bỏ cày chẳng khác chi con gà nhảy vào nồi nước nóng, mà quần áo thì nhiều chỗ đã rách soạc ra cả. Mọi người thấy chàng thiếu niên còn toan sẵn đến đánh nữa nên vội vàng xúm vào bảo lão già dậy và giục đi tránh au.

Lão già ra dáng đau đớn ê chề, gượng mãi mới đứng lên được, song còn quay lại nói với mấy câu rằng :

- Được lắm, người đánh ta khá lắm! Nhưng thế nào ta cũng có phen trả nợ được người, cho dẫu nhà người có tài thánh tài thần, ta truyền cho cũng không thể trốn đi đâu được.

Nói dứt mấy câu ấy thì lão già tập tà tập tễnh chạy vội ra đi. Bấy giờ người thiếu niên kia thấy lão già đã đi rồi, mới quay ra gọi to lên rằng :

- Người nhà của ta đâu? Mang ngựa lại đây...

Chàng nói dứt lời, thì thấy phía ngoài có tiếng người dạ lên, rồi kế đó thấy có một người dắt một con ngựa vằn đi vào. Chàng thiếu niên liền nhảy lên mình ngựa, đặt cương ra oai một cái, thì con ngựa chạy vút ngay đi, tiếng nhạc kêu lên soang soang.

Khi chàng thiếu niên đi rồi, thì trong đám đông người đó mới thấy nhỏ to bàn tán với nhau.

Đồng Thiên Bảo lắng nghe thì thấy có người nói rằng :

- Ngày hôm nay lão Bao Nhân Cùng bị một trận đòn thật là đáng kiếp. Xưa nay chúng ta bị nó quấy nhiễu làm hại không biết bao nhiêu mà kể, nhưng không khi nào chúng ta lại dám hé miệng nói ra. Hôm nay vớ được Đào công tử, đánh ột trận như thế, thực chúng ta lấy làm hả dạ vô cùng...

Người ấy nói tới đó, thì lại thấy có một người nữa nói tiếp lên rằng :

- Nhưng lão Bao Nhân Cùng bị trận đòn này, thì thế nào nó cũng sinh sự lôi thôi chứ không chịu im đi được... Vậy các anh đừng thấy thế mà đã vội mừng cho Đào công tử đâu! Cứ theo ý tôi thì lại lo cho Đào công tử, không khéo phen này thế nào cũng lại bị nguy với nó chứ không chơi...

Thiên Bảo thấy họ bàn tán với nhau như vậy thì trong bụng khảm nắn nghĩ thầm: “Theo lời họ nói thì cái thằng già này tất là một đứa đại gian đại ác, xưa nay thường cạy thần thế mà hà hiếp những người lương thiện đã nhiều. Vậy ta đã đến đây và đã nghe biết câu chuyện như thế thì chi cho bằng ta thử hỏi rõ xem nó là ai, để tối hôm nay ta sẽ kết liễu nó đi mà trừ giúp cái hại cho cả miền này, như thế mới là khoái hoạt...” Thiên Bảo nghĩ như vậy, nhân quay ra tìm một người già cả, rồi ra dáng lễ phép mà hỏi rằng :

- Thưa cụ, cái ông già vừa rồi là người từ đâu, làm sao bị một người thiếu niên đánh cho như thế mà lại không dám nói gì?

Bây giờ có một vài người ít tuổi lảng vảng đứng đây nghe thấy Thiên Bảo hỏi ông già như vậy thì nét mặt ra dáng kinh sợ nói ngay lên rằng :

- Cái ông này mới hiểu sự chứ...! Ông đi đâu có công việc gì, thì ông cứ việc mà đi, can chi ông phải hỏi đến câu chuyện người ta?

Thiên Bảo lại ra dáng ung dung, lễ phép mà nói lên rằng :

- Đã đành tôi hỏi thì cũng chẳng làm gì, nhưng vì tôi vừa mới qua đây không biết ra sao, thì trong bụng không khỏi bồn chồn nghĩ lạ... Bởi thế tôi muốn hỏi biết đầu đuôi cho trong bụng khỏi áy náy mà thôi, chứ có gì là quan hệ.

Ông già lúc nãy nghe hỏi, nhân nhìn vào mặt Đồng Thiên Bảo một lượt rồi sẽ cười cười gật gật mà rằng :

- Ông muốn nghe chuyện, thì ông đi theo tôi mấy bước, rồi tôi sẽ thuật à nghe.

Nói đoạn ông già lững thững quay gót ra đi. Thiên Bảo liền hớn hở theo sau để nghe xem ông thuật chuyện ra sao.

5. Chương 5

Nguyên người già bị đánh lúc này là người họ Bao tên Trạch, tức là đây tở thân của quan Thừa tướng Tào Quan Bảo ở thành Bắc Kinh. Tào Quan Bảo có một người con giai tên là Tào Lương năm nay đã ngoài 20 tuổi đầu, học hành dốt nát, tính nết ngu xuẩn, mà cái chơi liêu thì thực không ai theo kịp.

Tào Lương lại nhờ có Bao Trạch, biệt hiệu là Bao Nhân Cùng, sớm khuya dỗ dành mưu kế, hễ thích điều gì thì cũng hùn giúp ngay vào. Bởi thế Tào Lương lại càng phóng túng chơi bời, suốt ngày cờ bạc gái trai, không một lúc nào là không cần rở.

Thỉnh thoảng Tào Lương đi chơi ra ngoài, gặp một người con gái phường phố nào nhan sắc có vẻ đáng ưa thì lại bàn ngay với Bao Trạch để nhờ lập kế xoay cho.

Bao Trạch thừa được cái thế của Tào Lương là con quan Thừa tướng, cho nên lại càng phóng tâm không sợ. Hễ Tào Lương cần muốn điều gì, là lập tức bày mưu lập kế giúp ngay không còn nề kiềng chi nữa, nhân thế những người trong thành thấy đều oán ghét mà đặt cho anh ta một cái tên gọi là Nhân Cùng, nghĩa là để vẽ cái tính hèn hạ của anh ta không còn có ai bần cùng hơn nữa. Còn người đánh anh ta hôm ấy thì tức là cậu Đào Xán Trương, con quan Đào Phú hiện làm Hộ bộ Thượng thư. Xán Trương tuy sinh vào nhà đài các, song vốn tính ưa thích võ nghệ, xưa nay đối với môn côn quyền cùng là các môn cưỡi ngựa bắn cung, các cách truyền đao múa kiếm, không một thức gì là Xán Trương không để ý tập rèn.

Chàng ta lại có một tính lạ lùng là mỗi khi đi đến đâu, hễ thấy ai có việc bất bình, tức thì chàng phải đứng vào can thiệp.

Vì chàng là người bộc trực, hăng hái, cho nên bất cứ gặp người thân thể đến đâu mà lỡ có điều gì phạm đến thì chàng cũng trị nghiêm ngay đi chứ không sợ hãi.

Hôm ấy cũng là một sự dĩ nhiên, Bao Trạch đương đi xe rong chơi phố thì gặp ngay Đào Xán Trương cưỡi ngựa đi qua, Đào Xán Trương vẫn biết cái tiếng gian ác của Bao Trạch xưa nay, trong bụng vẫn định cho hắn một bài học để hắn phải chừa, nhưng hiềm vì chưa có dịp nào gặp gỡ. Bất đồ hôm ấy chàng đi đến thì lại bắt gặp ngay Bao Trạch vừa dừng xe xuống để toan ghẹo đùa một người con gái đi qua ngoài phố.

Đào Xán Trương thấy thế, liền xuống ngay ngựa trao cho tên người nhà dắt lấy, rồi đi sấn đến trước mặt Bao Trạch lấy lời nghiêm nghị mà bảo rằng :

- Lão không có phép như thế! Người ta là con nhà tử tế đương đi ở đường, có sao mà lão dám đến tròng ghẹo người ta?

Mấy câu nói đó giá phải một người nhận biết điều mà chịu nhụt ngay đi, thì có lẽ cũng không lời thôi chi nữa. Nhưng Bao Trạch lại khác thế. Hắn ta quen cây cái oai quyền của quan Thừa tướng xưa nay. Hắn thường coi người như rác, còn có phân biệt ai đâu. Bởi thế Bao Trạch tuy biết Xán Trương là con quan Đào hộ bộ, nhưng hắn vẫn làm ra vẻ hách dịch mà mắng lại rằng :

- Người đi đường thì cứ việc đi đường, ta đùa với người khác chứ ta đùa với người đâu mà người dám nói! Đồ nhãi con!

Đào Xán Trương vừa nghe tới đó thì máu nóng như vọt cao lên hàng mấy mươi trượng, liền tóm ngay lấy Nhân Cùng đánh ầy cái.

Bây giờ mấy đứa phu xe của Nhân Cùng cũng là những tay võ viên bợm bãi. Nhân Cùng cốt cho đi theo để hộ vệ mình. Khi chúng thấy Nhân Cùng bị đánh thì đều xúm xít cả vào để cứu Nhân Cùng. Nhưng không ngờ chúng vào tới nơi lại bị Đào Xán Trương đánh ột mẻ siêng liêng sợ, rồi phải kéo nhau bỏ chạy mất cả để ột mình Nhân Cùng ở lại. Vì đó Xán Trương lại càng tức bực Nhân Cùng, quyết đánh ột mẻ nên thân để sau này chừa hẳn cái thói gian dân không thi hành ra nữa.

Bây giờ Đồng Thiên Bảo nghe lão già kia nói đầu đuôi thì tắc lưỡi một cái, kêu một tiếng “ồ”, rồi nói tiếp luôn :

- Thế thì đáng tiếc thực! Tôi biết chậm quá, chứ giá phải tôi hiểu ngay chuyện trước, có lẽ tiện đây tôi cũng tặng cho thằng cha họ Bao mấy quyền nhân thể.

Ông già nghe nói hai mắt trợn ngược lên, nhìn vào Thiên Bảo rồi ra dáng sợ hãi mà hỏi rằng :

- Chết nỗi, ông có oai quyền gì mà ông dám nói như thế. Có lẽ ông không phải là một vị quốc vương thì cũng là một vị Hoàng thân quốc thích gì đây hẳn?

Đồng Thiên Bảo nghe vậy, thì gầm lên một tiếng rất to rồi vỗ bụng mà nói lên rằng :

- Nếu phải cậy thế lực của người khác mới làm trôi việc, thì sao còn gọi là hảo hán được nữa! Nói thực cho lão gia biết tôi đây là Đồng Thiên Bảo, xưa nay không phải nương tựa vào ai mà cũng không biết sợ hãi chi ai hết thấy...

Chàng nói mấy tiếng đó có vẻ hùng dũng ghê gớm, làm cho lão già đương đứng ở gần chỗ chàng bỗng phải giật mình kinh sợ, vội vàng cầm cổ chạy ngay đi mất. Thiên Bảo thấy vậy ngơ ngẩn một mình, rồi lững thững đi rong quanh phố.

Được một lát, trời đã tối dần, Thiên Bảo quay về hàng trọ, cơm nước xong rồi, thì lại ăn mặc gọn gàng, lò mò đến nhà Nguyễn Khánh Đàm. Khi đi tới nơi, chàng đương ngấp nghé nhìn, thì bỗng thấy phía trong có một người lững thững đi ra ngoài cổng rồi đứng dừng lại ngẩn ngơ trông khắp mọi nơi.

Thiên Bảo trông dáng dấp người đó, thì thấy quả đúng là Nguyễn Khánh Đàm, chàng bèn chạy đến gần sát tận nơi, ra hiệu để gọi. Khánh Đàm nghe thấy tiếng Thiên Bảo thì ra dáng vui mừng kinh ngạc, vội ôm choàng Thiên Bảo lôi vào trong nhà mời ngồi nói chuyện.

Thoạt khi vào tới trong nhà, Thiên Bảo hỏi ngay Khánh Đàm rằng :

- Chúng ta ngồi ở trong nhà nói chuyện, phỏng chừng có việc gì là trở ngại được chăng?

Khánh Đàm lắc đầu đáp rằng :

- Cái trở ngại thì không có gì là trở ngại, duy có điều mới mấy hôm nọ thì họ vẫn thường rình mò để định bắt tôi, cho nên tôi thường phải lẩn lút cho họ khỏi trông thấy mặt mà thôi. Hôm nay có phải là bác tiếp được thư tôi nên bác tới đây hay không?

Thiên Bảo gật đầu đáp rằng :

- Chính thế, vì tôi tiếp được thư nên tôi vội phải sang đây... Nhưng câu chuyện thế nào, bác nói mau cho tôi được biết, để tôi liệu kế làm ngay mới kịp...

Nguyễn Khánh Đàm nói :

- Bác hãy thư thả, bác xa tới đây chưa cơm nước gì, đã nói chuyện làm sao ngay được!

Thiên Bảo xua tay mà rằng :

- Bác không cần nghĩ tới việc đó, tôi đã ăn cơm nước ở ngoài nhà trọ cả rồi. Tôi còn có việc cần đi ngay bây giờ, vậy thế nào xin bác nói ngay cho tôi nghe đã.

Khánh Đàm lúc đó mới thở dài bảo Thiên Bảo rằng :

- Câu chuyện của nhà tôi, cứ kể nói ra thì ai cũng phải lấy làm bức tức. Nguyên hôm trước, con em gái tôi là Vận Cẩm đi theo mẫu thân tôi đến nhà người bà con ăn giỗ. Bất đồ đi tới nửa đường thì gặp ngay thằng Tào Lương là con trai nhà Tào Quan Bảo. Tào Lương trông thấy em tôi, đem lòng mê mẩn, bèn sai thủ hạ bắt trói em tôi đem về tướng phủ để định ép bắt làm hầu. Sau đó vì sao không hiểu, rồi thì đến đêm hôm ấy, em gái tôi bỗng bị mất tích, tìm kiếm cũng không thấy đâu nữa. Tào Lương thấy vậy, ngờ cho nhà tôi là đương đem lên vào cướp lấy người về mà mang đi giấu một nơi. Nhân thế chúng bèn giở ngay thủ đoạn tàn ác, cho quân lính đến tận nhà tôi, vây kín trong ngoài, bắt mẫu thân tôi, anh chị tôi, các em tôi, cùng cả vợ tôi giam vào trong ngục. Duy có tôi đây cũng vì hôm ấy đi vắng, cho nên mới được thoát thân. Bởi vậy tôi phải tức tốc viết thư, nhờ người đưa sang trình bác, để nhờ bác...

Khánh Đàm vừa nói đến đó, thì Thiên Bảo vội gạt đi mà rằng :

- Thôi, bắt tất bác phải nói lời thôi dài dòng nữa. Có điều hôm ấy nó đã bắt cô ấy giữ vào một nơi thì tất đêm hôm có người canh giữ cẩn thận, chứ có lẽ nào mà trốn đi đâu được! Hay ở trong đó còn có điều gì khuất khúc cũng nên.

Khánh Đàm ngăn người ra rồi lắc đầu mà rằng :

- Cái đó tôi cũng không được hiểu, nhưng tôi thực lấy làm uất ức vô cùng mà không nói với ai cho được.

Thiên Bảo nghĩ ngợi một tí rồi nói :

- Hay hoặc giả đêm hôm họ canh phòng không cẩn, rồi cô ấy liệu mình tự tử, cho nên nó không biết đó chăng?

Khánh Đàm đáp rằng :

- Cái đó quyết không có lẽ. Nếu em tôi có liệu mình tự tử thì ít ra cũng có người biết tới, chứ có khi nào lại biệt hẳn được đi. Bởi thế tôi càng lấy làm nghi ngờ không hiểu, mà muốn tìm đến nhân huynh để nhờ giải quyết.

Đồng Thiên Bảo nghe nói, thần người ra một lúc rồi gật gật mà rằng :

- Thôi được rồi, để tôi vào qua trong tướng phủ một phen thì tôi khắc biết. Vậy đây đi vào tướng phủ lời nào bác thử nói qua cho tôi biết đã?

Khánh Đàm trở về phía đông phố đó mà nói :

- Bác đi ra phố này, cứ theo về lối đằng đông, cho hết dãy phố này rồi rẽ sang bên tay phải, đi một quãng xa tới một nơi có tường cao cổng lớn, trong có lâu đài lộng lẫy, cây cối um tùm, tức là dinh quan Thừa tướng ở đó.

Thiên Bảo nghe dứt lời bèn đứng phắt dậy, bảo Khánh Đàm rằng :

- Thôi tôi phải đi, để sau sẽ gặp.

Nói đoạn liền quay ngoắt ra, trở về nhà trọ, thay mặc quần áo dạ hành, dắt đủ các thứ cần dùng và mang cây câu liêm bấy đoạn dắt gọn vào mình, rồi len lén cất gót đi ra. Khi ra khỏi cửa nhà trọ, chàng bèn dùng phép phi hành theo lời Khánh Đàm đã dặn lúc nãy, vun vút bay đi.

Được một lát đi tới một nơi, nhác trông dinh thự nguy nga, cỏ cây rậm rạp, chàng đoán chắc đó là nơi tướng phủ, bèn thu ngay phép phi hành, dừng xuống một chỗ góc vườn thật kín. Bấy giờ vào khoảng chưa hết canh một, trong nơi tướng phủ đầu đó vẫn còn thấp đèn nến sáng trưng, ở ngoài trông vào không một chỗ nào là không thấy rõ. Chàng ta lần quanh nẻo vườn, trông quanh các ngả, chợt có một chỗ, thấy phòng thất trang hoàng lịch sự, khác hẳn với mọi chốn kia. Chàng nhân đoán chắc chỗ đó là phòng riêng của quan Thừa tướng Tào Quan Bảo, chàng bèn bay vọt lên ngay nóc nhà, rồi bay truyền các nóc này mà đi thẳng sang phòng đó.

Khi tới nóc gian phòng đó, Thiên Bảo đứng ở trên nó trông về phía sau, không thấy một ai, chàng bèn nhẹ nhàng bay xuống rồi, tìm đến một cái cửa sổ khoét thủng ra một tí để nhòm. Chàng ta nhòm vào phía trong chưa kịp trông thấy cái gì thì chợt nghe có một tiếng đánh sinh ở trong đưa ra, làm cho chàng phải giật mình kinh sợ đứng lui ngay ra mấy bước, rồi rút ngay cây câu liêm bấy đoạn trong mình cầm nhắm nhắm ở tay thủ thế.

Ngờ đâu chàng ta ngơ ngẩn nhìn quanh giờ lâu, không thấy một vật gì qua lại, bấy giờ mới lại vững tâm quay vào chỗ cũ nhòm xem.

Vừa hay khi đó chàng ta nhìn vào thì thấy phía trong buồng đó chính giữa có kê một cái sập rất to, trước sập đặt một cái án giàn mặt, trên treo ngọn đèn sáng trưng, còn xung quanh bày biện những gì chưa làm sao mà trông kịp hết. Ở trên sập đó có một người râu ria dài rậm, ăn mặc tuy khác, song về mặt thì đúng là người gặp lúc chiều, mà người ta gọi là Bao Trạch, đương ngồi thần thờ nét mặt, và có một đứa đầy tớ đứng hầu ở ngay bên cạnh.

Thiên Bảo lắng tai nghe thì thấy tên đầy tớ gãi đầu gãi tai, nói với Bao Nhân Củng rằng :

- Việc đó con tưởng ông cũng không lấy gì làm ngại, vừa rồi Tào công tử đã nhận lời lên nói với Thừa tướng rồi thì thế nào Thừa tướng cũng không để cho thằng cha họ Đào còn yên sống được. Con xem ý công tử cũng giận thằng cha họ Đào lắm, cho nên vừa rồi đi ra, người mới khép cái cửa đến thành một cái như thế đó. Vậy ông thử đợi một tí xem sao?

Thiên Bảo nghe tới đó mới hiểu cái tiếng đến thành một cái vừa rồi chính là Tào Lương đi ra, mà chàng không biết để đón đi theo. Nhân vậy chàng cũng hơi lấy làm hối hận, nhưng nghĩ chừng theo không kịp nữa, nên lại đành phải đứng đó để đợi xem sao.

Thiên Bảo đứng đợi một lát thì chợt nghe trong phòng có tiếng nói lên rằng :

- Kia đại quan nhân đã xuống kia rồi.

Chàng nghe nói vội vàng quay vào thì quả nhiên thấy cánh cửa phòng đằng kia mở tung ra, rồi có mấy tên thị nữ xách hai ngọn đèn lồng đi trước, dẫn một chàng ăn mặc chỉnh tề bước vào trong phòng. Khi người thiếu niên đó vào tới cửa, thì thấy Bao Nhân Cùng lật đật đứng dậy chạy ra để đón và hỏi vội lên rằng :

- Thế nào, quý công tử đã nói giúp cho tôi hay chưa?

Người thiếu niên nghe nói không trả lời vội, liền quay ra bảo mấy đứa thị nữ rằng :

- Cho các người hãy đứng ngoài cửa, rồi một lát nữa ta sẽ đi ngay...

Hai tên thị nữ răm rắp vâng dạ, vội vàng cầm hai cái đèn lồng quay ra phía ngoài rồi khép cửa lại.

Đoạn rồi người thiếu niên kia ra dáng đắc ý cười bảo Bao Trạch rằng :

- Việc đó tôi đã nói với phụ thân tôi rồi, phụ thân tôi cũng lấy làm giận lắm... nhưng có điều tôi đã trình với cụ, và cụ bảo thế nào bác cũng phải sang đây thuật lại đầu đuôi cho cụ nghe mới được.

Bao Nhân Cùng nghe nói ra vẻ vui mừng hơn hớn mà rằng :

- Được lắm, nên tôi được lên nói với cụ lớn, thì còn gì hay hơn nữa! Vậy xin mời công tử cũng đi lên đó để tôi theo lên bẩm rõ với ngài, thì có lẽ đắc lực hơn...

Người thiếu niên gật gật mà rằng :

- Nếu vậy thì bác đi ngay bây giờ với tôi, hiện cụ còn đương đợi chúng ta ở đây...

Nói đoạn liền dắt tay Bao Trạch cùng đi quay ra ngoài cửa, Đồng Thiên Bảo thấy vậy, trong bụng đoán chắc người thiếu niên đó là Tào Lương, con Tào Quan Bảo, mà bọn cùng đi bấy giờ tất là lại dắt nhau đến chỗ phòng quan Thừa tướng Tào Quan Bảo không sai. Chàng nghĩ như vậy lấy làm mừng rỡ vô cùng, bèn non nót chạy ra phía đầu nhà nhìn rõ xem bọn kia đi về lối nào, rồi theo hút đi ở phía sau để xem bọn họ tới đâu.

Được một lát đi tới một gian phòng kia, lại có vẻ rộng rãi sang trọng hơn gian phòng lúc nãy, thì thấy Bao Trạch cùng người thiếu niên kia vào trong phòng còn bọn thị nữ thì cầm đèn quay ra cùng đi sang cả nhà khác. Đồng Thiên Bảo non nót đến tận phòng ấy, nhân thấy phía tường bên trên có ánh sáng ở trong phòng soi ra ngoài hiên. Chàng ta bèn sẽ nhảy lên một cái xà, ngồi thon lỏn ở đó, ghé gần vào chỗ tường, thấy có cái lỗ trống thông hơi, chàng bèn để mắt sát vào nhìn xem sự thể ở trong.

Bấy giờ ở trong phòng có một người râu dài mặt to, trông đáng vạm vỡ, đương ngồi chễm chệ ở một cái sập, kê chính ở giữa và có mấy tên ăn mặc lối lính vệ úy khoanh tay đứng hầu hai bên. Trong khi người thiếu niên kia đưa Bao Nhân Cùng vào thì thấy nói thì thăm câu gì với người ngồi trên sập không biết. Song liền đó thì thấy người ngồi trên sập gật đầu mà rằng :

- Con cứ ngồi đây để ta hỏi rõ đầu đuôi xem sao cái đã.

Nói đoạn thì thấy người thiếu niên vâng lời ngồi xuống một cái ghế kê ngang phía trước cái sập. Thiên Bảo thấy thế, trong bụng đoán chừng người ngồi trên sập đó tất là Tào Quan Bảo, là bố Tào Lương...

Liền sau đó quả thấy Bao Nhân Cùng đến trước người ngồi trên sập, quỳ ngay xuống đất xụi xùi khóc lóc mà nói lên rằng :

- Dám thưa lão Thái sư cùng Thiếu gia xét lại cho con việc này, không thì con lấy làm uất ức trong lòng, dù chết cũng không nhắm mắt...

Vừa nói tới đó thì Tào Quan Bảo vuốt râu cười nhạt, ra dáng tự đắc mà hỏi luôn :

- Vừa rồi Tào công tử có nói với ta đại khái cả rồi. Nhưng ta muốn nghe rõ câu chuyện xem sao, nên mới bảo bác vào đây để hỏi. Vậy có thể nào bác cứ kể rõ ta nghe?

Bao Nhân Cùng lại nức nở xéu méu mà nói :

- Trăm lạy Thừa tướng, ngàn lạy Thừa tướng, con cũng không ngờ cái thằng ranh con Đào Xán Trương mà nó lại dám ngông càn đến thế! Nó đánh đập con đây đã thâm tím cả mặt mũi, xuýt nữa thì bị chết với nó, cái đó đành con cũng không dám phàn nàn. Nhưng nó lại còn nói càn nói bậy, hình như trong găm trời nay nó không coi ai ra gì hết thấy, đến nỗi như Thừa tướng đây nó cũng không kiêng không nể thì phỏng đáng tức biết bao! Con nói rõ ra đây bây giờ, chắc là Thừa tướng cũng phải...

Nhân Cùng vừa nói tới đó, thì Tào Quan Bảo ngồi trên sập, đổi ngay nét mặt, ra dáng nóng nảy, hỏi dồn luôn rằng :

- Nó nói những thế nào, anh cứ nói rõ, can gì mà phải ấp úng?

Nhân Cùng lại ra dáng rụt rè, gãi đầu gãi tai mà đáp :

- Con nói ra đây bây giờ thì rất không tiện, sợ Thừa tướng lại quở trách con.

Tào Quan Bảo càng nóng nảy nói ngay :

- Anh cứ nói rõ, ta trách anh làm gì. Ta cốt xem nó nói những gì để ta liệu trị ngay nó.

- Bẩm Thừa tướng, anh ta là một thằng ranh con, đến ông bố anh ta cũng còn thuộc quyền Thừa tướng ở đây. Vậy mà khi anh ta đánh đập con đây, lại dám công nhiên xỉ mạ đến cả Thừa tướng, anh ta nói là mày cậy thế thằng nọ thằng kia với ai thì được, chứ ta đây thì gọi là ta kéo cả cái thằng Tào ra mà giằng cho nó một mẻ cho nó biết tay, ta đây không nể sợ gì đâu!

Tào Quan Bảo nghe tới đó thì bỗng găm lên một tiếng rồi đứng phắt dậy vỗ tay xuống sập mà hỏi :

- Nó dám nói thế thực hay sao?

Nhân Cùng quỳ dưới run bắn người lên đáp rằng :

- Trước mặt Thừa tướng khi nào con dám nói! Nếu thế thì con còn hòng giữ lại cái đầu này sao được!

Quan Bảo lại hầm hầm thét dữ :

- Nếu thế thì thằng Đào Xán Trương này gồm thực. Nó là địa vị gì mà nó lại dám láo cả với ta?

Nhân Cùng thấy Quan Bảo đã ăn phải bả rồi, bèn nói luôn rằng :

- Việc này con chắc là ông cụ Đào Phú để ra Đào Xán Trương, cũng có ý khinh miệt Thừa tướng, cho nên hần mới dám cả gan nói liều như thế, chứ những như một mình hần, phỏng hần đã biết cái gì?

Tào Lương ngồi bên cạnh, cũng chêm ngay mấy câu :

- Con tưởng việc này có lẽ chính bởi Đào Phú mà ra thực. Vậy chi bằng ngày mai phụ thân cứ cho ngay thằng Tào Long, thằng Tào Hồ sẵn sàng giết ngay cả nhà Đào Phú đi, rồi sẽ tâu với nhà vua mà thu tịch gia tài của nó đi thế là rảnh chuyện.

Tào Quan Bảo không phải nghĩ ngợi gì, liền nói phắt ngay :

- Được lắm, ta cũng phải làm thế mới xong. Để ngày mai sẽ sai hai đứa ấy trị cho chúng nó một mẻ.

Đồng Thiên Bảo ngồi nép ở ngoài, nghe thấy câu chuyện vậy, trong bụng lấy làm tức giận vô cùng, nhân khảm nắm tự nghĩ một mình: “Thằng cha Nhân Cùng thực là khả ố! Hần làm việc vô lễ bị Đào Xán Trương đánh cho như thế là rất xứng đáng. Nay hần đã không biết tội thì chớ, lại còn đặt bịa nên điều, vu vạ cho người lương thiện, định làm cho người ta chết hại nguy hiểm mới thôi, những người như thế, phỏng còn dung thứ cho sống làm chi! Lại còn bố con cái thằng họ Tào này nữa. Nó không hiểu rõ sự thực ra sao, chỉ

nghe một thằng bờ vờ nói láo mà dám quả quyết định hại người ta thì còn ra người sao được. Vì bất nhược tiện đây ta giết phắt ngay thằng cha Nhân Cùng này đi, còn bố con cái thằng họ Tào thì để qua một tí, sau đây nếu còn như thế, ta sẽ trị nó một phen”.

Thiên Bảo nghĩ tới đó, liền nhẹ nhàng bay xuống, thừa lúc cái cửa không cài, dứt ngay thanh cương đao sang loáng cầm ra ngoài tay, đẩy cửa đi sấn ngay vào. Vừa vào tới cửa, chàng thét lên một tiếng rất to, làm cho bọn người ở trong đều thất kinh sợ hãi, run lên nhong nhóc không hiểu là có việc gì.

Đồng Thiên Bảo thừa thế sấn vào, đưa ngay thanh đao vào cổ Bao Nhân Cùng một nhát, khiến cho Nhân Cùng chưa kịp trở mình thì cái đầu đã bị rơi đứt ngay ra. Các người trong kia thấy vậy lại càng sợ hãi mất mặt, kêu rú cả lên.

Đồng Thiên Bảo vội vàng quay lại chặn lấy cái cửa, rồi nhảy đến vót một cái đến bên cạnh Tào Quan Bảo, nắm chặt lấy cánh tay và gĩa con dao nhăm nhăm lên này bảo rằng :

- Ta đây không thèm giết các người làm chi vội... nhưng hết thấy mọi người ở đây, nếu ai nhón nháo chạy ra, hay là lộ miệng kêu lên một tiếng, thì sấn con dao đây ta cắt ngay cái cổ ông già này đi đã...

Mấy tên lính cùng Tào Lương nghe thấy vậy, đoán chắc là cũng không chết đến lần mình, cho nên đều yên trí đứng nép cả vào với nhau không dám nói một câu gì.

Duy có Tào Quan Bảo, thì lúc đó mặt sấm hấn lại như gà cắt tiết, chân tay run bắn cả lên, tựa như mấy cái lá cây bị luồng gió thổi, rồi cất giọng rên rĩ lắp bắp mà nói lên rằng :

- Trăm lạy tráng sĩ, tráng sĩ có dạy bảo gì, thì xin cứ dạy bảo cho biết, tôi là thằng khốn nạn này không khi nào dám chạy đi đâu mà cũng không dám kêu lên nữa.

Đồng Thiên Bảo nghe nói, liền gĩa thanh đao ướm lên trước mặt họ Tào làm cho họ Tào giật mình bắn lên, xuýt nữa thì ngã đổ về phía sau. Thiên Bảo mỉm cười rồi nói :

- Người là một viên Thừa tướng trong triều, tất nhiên người phải giữ bụng công bằng mà phải lấy nước lấy dân làm trọng, như thế thì mới xứng đáng phận người... Ai ngờ ngày nay người lại tin nghe một thằng gian ác, bao dung cho nó làm bậy làm hạ, rồi lại vì nó mà toan hãm hại cả nhà một người tử tế, thì còn ra nghĩa lý chi! Ta nay không nể vì có đức vua ở trên, thì cha con nhà người tất cũng không thể nào sống được, nhưng ta đây bắt gặp các người lần này là lần thứ nhất, vậy ta hãy răn bảo qua loa và tạm gởi cái đầu các người lại đây... Sau này người nếu biết hối hận mà biết chừa đi ngay đi thì thôi. Nhược bằng vẫn còn chứng nào tật ấy, mà lỡ khi đến tai ta thì các người cứ trông cái đầu thằng Bao Nhân Cùng vừa đứt ra kia các người sẽ hiểu. Ta đây không nói nhiều...

Nói tới đó, Đồng Thiên Bảo bèn cầm tay Thừa tướng họ Tào đẩy ột cái ngã ngồi xuống sập. Đoạn rồi chàng ta quay ra nhặt lấy cái đầu Bao Nhân Cùng sách vội lên tay, mở cửa đến thoát một cái lên ra đi thẳng.

Khi ra tới ngoài chàng vội vàng về ngay nhà Nguyễn Khánh Đàm để hỏi thăm đường lối sang nhà Đào Phú. Bấy giờ Nguyễn Khánh Đàm đã đi ngủ rồi, chợt thấy Đồng Thiên Bảo về gọi thì ngạc nhiên không hiểu là việc.

Khi nghe thấy Thiên Bảo hỏi thăm đường lối sang nhà Đào Phú, thì chàng đã hơi đoán hiểu vội hỏi ngay rằng :

- Chẳng hay Đồng huynh lại muốn sang đó để có mưu kế gì bàn cùng Đào Xán Trương?

Đồng Thiên Bảo gật gật mà rằng :

- Tôi có việc cần muốn hỏi, bác hãy cứ bảo lối cho tôi, rồi sau tôi sẽ nói chuyện bác biết.

Khánh Đàm thấy chàng ra ý vội vã như vậy, thì cũng không kịp mở cửa để mời chàng vào, liền đứng ở phía trong nói rõ phương hướng lối đi cho biết. Đồng Thiên Bảo nghe đoạn, lại cất mình bay vọt lên nóc nhà theo đúng như lời Khánh Đàm đã dặn, chườn qua các mái nhà đi thẳng sang dinh Đào Phú. Khi sang tới nơi thì thấy trong dinh Đào Phú suốt từ nhà trên cho tới nhà dưới, đều đã ngủ im thin thít, không chỗ nào có một ánh đèn.

Chàng lần mò mãi đến một gian phòng kia, thấy cửa mở trông toang ra dáng một gian nhà khách. Đồng Thiên Bảo sẵn có đá lửa dặt ở trong lưng, liền gỡ ra ghè đá lấy lửa, rồi tìm quanh tìm quần thấy một ngọn đèn thì thấp ngay lên để soi các chốn.

Được một lát chàng soi tới một gian phòng kia thì thấy cách kê bày: trong đó tuy rằng sơ sài nhưng rất có vẻ chỉnh tề. Chính giữa phòng đó có kê cái bàn nho nhỏ, trên để mấy quyển sách và có giấy bút nghiên mực để sẵn tất cả. Phía trong cái bàn có kê một cái sập hơi cao liền sát với vách và phía ngoài cái bàn thì có hai cái ghế kê ở hai bên. Đồng Thiên Bảo liền nhấc ngay một cái ghế kê vào chỗ giữa, ở phía ngoài cái bàn và đặt cái đầu của Bao Nhân Cùng lên đó.

Đoạn rồi chàng lại ngơ ngẩn nhìn vào phía trong phòng đó thì thấy có một cái cửa hình như có lối đi thông sang bên buồng khác. Đồng Thiên Bảo nhân chạy đến, khê đẩy cái cửa thì thấy cái cửa cài chặt không mở ra được. Ngửa cổ trông lên phía trên khung cửa thì thấy có treo một cái biển đề hai chữ “Túc phòng” rất lớn.

Đồng Thiên Bảo nhìn cái biển xong, liền nghĩ thầm trong bụng: “Cái phòng có chữ đề đây, tất là phòng ngủ của Đào Phú rồi, ta bắt tất phải vào trong đó thêm phiền! Vậy chi bằng sẵn có giấy bút ở đây, ta viết mấy chữ để lại, rồi sáng ngày mai ông cụ này dậy, tất nhiên cũng hiểu được ngay”.

Chàng nghĩ đoạn, bèn xăm xăm quay ra chỗ cái bàn lúc nãy, kiếm một mảnh giấy, mài mực thật đặc, ngồi viết thoăn thoắt đặc nửa trang giấy, rồi đặt ngay giữa bàn, lấy cái nghiên mực đè chặn lên trên. Khi làm xong đầu đó, chàng bèn đứng dậy, tắt phụt đèn đi, lại lần mò ra gian phòng khách lúc nãy, cất đặt trả cây đèn vào nguyên chỗ cũ, rồi mới non nót quay ra.

Đồng Thiên Bảo ra tới ngoài, thì vắng nghe trông canh bên lầu đã dồn bốn tiếng, chàng biết là đêm đã khuya rồi, vả nhân mấy hôm đi nhiều, trong mình đã thấy nhọc mệt, chàng bèn vội vàng quay về nhà trọ đóng cửa đi nghỉ để đợi hôm sau sẽ nghe xem tin tức ra sao?

Canh trường đất khách xông pha.

Gươm hùng vấy máu chẳng qua vì đời.

Thế gian còn giống phi loài,

Phải chăng còn bận đến người công tâm?

6. Chương 6

Nói về ông bố Đào Xán Trương, tên là Đào Phú, hiện đang giữ chức Hộ bộ Thượng thư, song tính tình cương trực, trong triều không hợp với ai.

Trước đây, khi Hoàng Dung cha Cúc Anh còn ở trong triều, thì duy có ông ta cùng Đào Phú là tâm tình hơi hợp nhau, cho nên thường vẫn cùng nhau đi lại. Sau đó Hoàng Dung cáo quan về nghỉ thì các quan trong triều còn rất những hạng nịnh hót tầm thường, không có một ai ra về công liêm chính trực.

Bởi thế Đào Phú lấy làm buồn bã không biết đi về bè bạn với ai mà cũng không thiết đến việc làm quan chi nữa. Rồi thì một hôm kia Đào Phú bèn làm biểu dâng vua, quyết xin từ chức.

Vua xem biểu xong cho vời ngay Đào Phú vào triều, ra dáng ân cần mà phán rằng :

- Khanh cùng Hoàng Dung ngày trước đều là những người học hay hạnh tốt, trăm đây vẫn riêng có lòng yêu mến bấy lâu. Chẳng may trước đây Hoàng Dung vì sức già yếu bỏ trăm mà về, trăm đã lấy làm buồn bã, song cũng còn có điều yên dạ, vì là có khanh còn ở lại đây. Tới nay khanh lại bỏ trăm mà toan về nốt, thì giang sơn xã tắc, trăm còn trông cậy vào ai! Vậy dù sao mặc lòng còn trăm ở đây, khanh tất cũng còn phải ở lại trong triều chứ trăm không thể nào cho khanh đi được.

Nhà vua nói đoạn, nhân lại nghĩ thương Đào Phú là người liêm chính thanh bạch, bèn xuất ngay nội bộ ban cho Đào Phú mấy trăm lạng bạc và bắt cứ giữ nguyên chức cũ, không cho treo ấn từ quan.

Đào Phú vâng mệnh nhà vua quay về, tuy phải miễn cưỡng lưu lại giữ chức Hộ bộ Thượng thư, song trong lòng vẫn chán nản buồn rầu, không thiết đến công đến việc. Rồi được ít lâu trong mình sinh bệnh, tựa như có chứng hơi đầy, thành ra đối với triều đình, Đào Phú cũng ít có khi vào được, trừ phi lúc nào có việc quan hệ to tát, Đào Phú mới chịu miễn cưỡng đi vào, còn ngoài ra ông lại xin phép ở nhà tĩnh dưỡng. Minh Thành Tổ thấy vậy cũng đặc cách cho ông tự do tịnh dưỡng, không bắt buộc ông phải vào triều luôn luôn song cũng vẫn không cho từ chức.

Tào Quan Bảo cùng các bọn gian thần trong triều thấy Đào Phú không hay vào triều thì ai nấy đều vui mừng hơn hởi lại càng bề đảng làm liều, không còn nể kiêng chi nữa. Tuy vậy bọn họ thấy nhà vua vẫn còn đem lòng trọng riêng Đào Phú, thì cũng ghen tuông tức tối tìm cơ hội để trị mà không sao có một dịp gì. Lại nhân Đào Phú vì trong mình cũng không được khỏe, không muốn mua việc bận mình nên mỗi khi gặp có việc gì thì cũng i a xong chuyện, mặc cho bọn họ tự ý tung hoành.

Bởi thế suốt từ Quan Bảo trở xuống, cho tới các hàng liêu thuộc tuy có bất bình trong bụng, mà bề ngoài cũng vẫn không dám nói ra. Đào Phú cũng nhân thế, lại được tiêu dao tuế nguyệt làm ra một bậc an nhàn không có việc làm bận đến mình được nữa.

Trong bụng Đào Phú hồi đó duy còn một việc thường lấy làm phàn nàn không thôi, tức là về việc Đào Xán Trương là con trai của y. Xán Trương tuy sanh trưởng vào nhà văn chương đài các, song tính tình của chàng thì lại khác hẳn người ta.

Khi Xán Trương mới lên năm lên sáu tuổi đã có cái ý nghịch tình, nghịch quái, chỉ hay sinh sự đánh nhau. Đào Phú đã có phen cho chàng đến một trường ta ở gần ngay nhà học tập. Song Xán Trương thủy chung vẫn hờ hững với việc học hành. Suốt ngày chàng chỉ tìm kiếm những anh em cùng học, gây sự lôi thôi, hề đứa nào có điều gì khác là chàng lập tức đánh ngay, không hề nể sợ.

Còn nhớ có một lần trong bọn trẻ học với chàng có một đứa tên là Nguyễn Tiểu, đã lớn hơn chàng đến bảy tám tuổi. Hôm ấy tan học ra về, Nguyễn Tiểu có ý cậy mình là lớn bắt nạt anh em ít tuổi phải đi sau theo mình còn mình thì nghênh ngang đi trước.

Đào Xán Trương thấy vậy vội vàng đến ngay can thiệp, đôi bên cãi cọ nhau một lúc rồi thành một trận ẩu đả rất to. Đào Xán Trương tuy ít tuổi nhưng sức lực khỏe mạnh, thường hay luyện tập các môn võ nghệ nên có ý nhanh nhẹn, láu lỉnh hơn người. Bởi thế khi hai bên đánh nhau, thì Nguyễn Tiểu bị Đào Xán Trương choảng ột trận vỡ đầu mẻ tai, mà không sao chống cự lại nổi.

Việc đó đến tai Đào Phú, y tức giận Xán Trương vô cùng bèn bắt về đánh ột trận và nhất định cấm chỉ không cho học nữa. Xán Trương từ đó lại càng lấy làm đắc ý, ngấm ngấm tìm người tài giỏi để học thêm các môn võ nghệ mà giấu hẩn đi không cho Đào Phú biết đến.

Cách đó ít lâu, các ngón võ nghe chừng đã hơi thạo thạo thì Xán Trương nghiêm nhiên inh là một tay hiệp sĩ, tỏ ý không còn sợ hãi chi ai. Thỉnh thoảng chàng đi rong chơi ngoài đường, chợt thấy ai có việc gì bất bình thì chàng bèn sấn vào can thiệp, bênh giúp kẻ yếu. Đối với những phường cậy thân cậy thế quen mùi bắt nạt người ta, thì Xán Trương rất là ác cảm. Bởi thế hôm đó gặp Bao Nhân Cùng sinh sự với người con gái ở đường, thì chàng sấn đến đánh ngay cho dẫu thể lực tới đâu chàng cũng không hề sợ hãi.

Tuy vậy song đối với cha mẹ trong nhà thì Xán Trương vẫn có ý kính trọng sợ hãi. Đôi khi cha mẹ mắng quở điều gì, chàng dù không phục song cũng phải im lặng để nghe không dám cãi lại. Nhất là đối với công việc của chàng, mỗi khi có làm việc gì ra ý hung hăng bướng bỉnh ở đâu thì lúc về nhà chàng lại giữ rất cẩn thận, không dám lộ ra cho cha mẹ biết.

Hôm ấy sau khi chàng đã trị cho Bao Nhân Cùng một mẻ rồi thì đắc ý ra về. Trong bụng cũng tưởng câu chuyện đến thế là thôi, không còn điều gì có thể lôi thôi đến nữa.

Nhưng không ngờ buổi tối hôm ấy chàng ta ngủ yên một giấc rồi đến sáng tỉnh ra thì chợt có một việc làm cho chàng cũng hoảng hồn kinh sợ.

Nguyên cái buồng của chàng nằm thì lại ở về phía bên tả chỗ thư phòng của Đào Phú. Còn cái phòng của

Đào Phú nằm thì cũng ở giáp ngay cửa phía trong. Sáng hôm ấy trời vừa tảng sáng, Đào Xán Trương đã dậy và quen như mọi sáng chàng định qua lối thư phòng rồi mới lên về phía sau để luyện tập một vài ngón võ.

Nhưng khi vừa bước chân ra tới thư phòng thì chợt trông thấy ở trên cái ghế ngay phía trước bàn lại có để một cái đầu người hãy còn đầm đìa những máu. Xán Trương vừa mới trông thấy giật mình, nói to lên mấy tiếng :

- Quái lạ, giống ma quỷ nào mà lại hiện hình trên ta thế này!

Lúc đó hai vợ chồng Đào Phú nằm ở phòng trong cũng đã tỉnh dậy cả, tới khi nghe thấy tiếng Xán Trương nói to, thì Đào Phú hỏi vội ngay lên rằng :

- Cái gì? Cái gì mà thằng Xán Trương nó léo xéo ở đây?

Nói dứt lời Đào Phú lật đật trở dậy, khoát cái áo lên vai, rồi mở cửa chạy vội ra ngoài thư phòng. Khi ra tới nơi thấy Xán Trương đương đứng thần người ra, mặt nghĩ ngợi.

Đào Phú toan chạy lại để hỏi, không ngờ y vừa chạy đến cũng trông ngay thấy cái đầu người để ở trên ghế trước bàn.

Đào Phú giật mình bắn lên một cái, nét mặt xám hắc ngay, lại lâu lâu mới nói lên được một câu rằng :

- Thằng con khốn nạn này, mày giết người ở đâu mà lại đem đầu về đây như thế! Mày định làm hại cả nhà ta hay sao?

Xán Trương nghe nói chưa kịp trả lời, thì Đào phu nhân ở trong phòng cũng đã hoảng hốt chạy ra. Đào phu nhân vừa ra tới chỗ cái sập thì trông thấy ngay cái đầu kia. Bà ta kêu rú lên một tiếng rồi nằm vật xuống cái sập bất tỉnh nhân sự.

Đào Xán Trương vội vàng chạy đến kêu gọi ầm lên, một lúc lâu thì Đào phu nhân mới dần dần tỉnh dậy.

Bấy giờ Đào Phú mới thét hỏi Xán Trương rằng :

- Cái đầu người này ở đâu, mày đã giết ai mà đem về đây? Muốn sống thì phải nói thực ngay ra...

Xán Trương run run sợ sợ, liền đem ngay sự thật vừa rồi thuật lại cho Đào Phú nghe. Đào Phú nghe nói lại lấy làm ngạc nhiên không cho là thực bèn thét người nhà lên toan sai vật cổ Đào Xán Trương ra để tra tấn các nhẽ.

Đương khi ấy Đào Phú ung dung ngồi xuống sập, chợt trông xuống dưới bàn giấy, thấy ngay có một tờ giấy viết đặc những chữ đặt ở giữa bàn. Đào Phú ngạc nhiên cầm tờ giấy lên xem, thấy trong giấy có nói:

“Ngày hôm qua tôi đi tìm bạn qua đây, chợt gặp quý công tử là Đào Xán Trương đương đánh thắng Bao Nhân Cùng ở phố, bấy giờ hiện có người xem đồng đúc mà ai ai cũng ra dáng cảm phục vui mừng...

Duy tôi bắt đầu vừa đến chưa hiểu đầu đuôi ra sao, tưởng là một người trẻ tuổi bắt nạt một kẻ già nua, cho nên trong lòng lấy làm bất phục, hỏi ra mới biết Bao Nhân Cùng là một thằng đại gian đại ác, xưa nay chỉ quen ỷ thế Tào Quan Bảo mà làm những việc bạo ngược bắt lương, quấy hại dân gian không biết tới đâu mà kể.

Tôi nghe hiểu đầu đuôi lấy làm tức giận, liền đợi đến đêm dò vào tường phủ để nghe tin tức. May sao vừa khi tôi vào thì gặp ngay lúc Bao Nhân Cùng đương ton hót với cha con Tào Quan Bảo và định lập kế giết hại cả nhà họ Đào. Tôi nghe thấy thế khí tức nổi lên; không sao chịu nổi, bắt buộc dĩ phải giết thẳng gian nô Nhân Cùng để tỏ ý khuyến răn bọn chúng...

Nay tôi đem đầu thằng gian nô ấy đến đây để làm tang chứng. Vậy mong rằng đại nhân nên mau mau tìm phương lánh gót, chớ có lưu luyến đây chi nữa mà sau này hối không sao kịp! Mấy lời thành thực, nghe chẳng tùy ở đại nhân”.

Đào Phú xem xong bức thư thì nét mặt biến sắc khi hồng khi xám, ngồi lặng cả người chờ hai mắt không nói được một câu gì.

Đào phu nhân thấy vậy liền hỏi ngay Đào Phú rằng :

- Ông xem cái thơ gì thế? Chắc hẳn lại có chuyện gì can hệ... Vậy sao ông không nói cho tôi nghe một thể?

Phu nhân nói tới đó thì Đào Phú thở dài một tiếng rồi quay ra trở vào mặt Xán Trương mà quát lên rằng :

- Chỉ cái thằng con ác nghiệt này nó gây sự ra đây, chứ còn gì nữa? Nhà ta cũng là vô phúc, mới sinh ra một đứa con bất hiếu, bất mục thế này... Động đi đến đâu là nó sinh sự lôi thôi đến đó, nó làm cho có khi tai vạ đến chết cả họ cũng nên? Cứ cái nông nổi thế này, thì thà mình chết quách ngay đi cho rảnh... kéo còn sống vất vưởng ở trên đời này thì tất là có phen bị nguy với nó...

Nói tới đây Đào Phú liền đứng phắt dậy chạy ra chỗ tường toan đập đầu vào tường tự tử. Xán Trương, trông thấy cuống cuồng sợ hãi, không hiểu đầu đuôi ra sao, vội vàng chạy lại ôm lấy phụ thân và nói lên rằng :

- Cha làm gì mà vội thế? Con có điều chi không phải thì xin cha xử tội thế nào con cũng chịu vâng, can chi mà cha phải làm như thế?

Những người nhà đứng đây thấy vậy cũng đều xúm lại để khuyên Đào Phú. Rồi Đào phu nhân cũng chạy vội ra kéo Đào Phú vào sập và nói liền rằng :

- Ông còn sống được bao nhiêu nữa mà ông phải làm như thế! Nó có tội gì, thì ông hãy cứ nói cho tôi xem nào...

Đào Phú lúc đó ngồi lặng người một lát rồi mới thở dài lên mà bảo Xán Trương rằng :

- Ta hỏi mày, hôm qua mày làm gì mà phải đánh thẳng người nhà của Tào thừa tướng, để cho họ đem lòng thù oán đến ta? Rồi cũng vì đó mà có người giết thẳng người nhà Tào thừa tướng và đem đến đây để toan gieo vạ cho ta? Nếu thế nào đêm nay lỡ ra họ sai người đến giết cả nhà mày, thì mày tính sao cho thoát?

Đào Xán Trương nghe tới đó mới hiểu đầu đuôi câu chuyện, vội vàng quỳ xuống trước mặt Đào Phú thú hết các chuyện hôm qua và lại ra dáng nằn nì mà nói rằng :

- Bây giờ việc đã lỡ ra như thế, dù cha có lỗi đình thịnh nộ thì cũng không thể quay lại được rồi... Vậy xin cha hãy cứ yên tâm, khắc rồi con sẽ có cách xử trí...

Đào Phú không đợi cho Xán Trương nói hết lời, đứng phắt ngay dậy đi vào phía trong, ra dáng giận mà nói lên rằng :

- Ủ, thôi mày giỏi... Mày muốn xử trí thế nào thì mày xử trí... Tao đây cũng không cần có những đứa con bất hiếu làm chi.

Tào phu nhân thấy vậy vội vàng chạy theo vào phía trong để tìm lời can ngăn Đào Phú. Lúc ấy có một tên người nhà là Kiền Trung cũng đứng ở đó. Kiền Trung là một tên quản gia rất trung thành của Đào Phú, cũng có biết võ vẽ một vài ngón võ và đối với Xán Trương thì lại rất thân tình xưa nay.

Kiền Trung thấy công việc xảy ra như thế, liền bàn với Đào Xán Trương rằng :

- Đối với việc này ý cậu nghĩ sao không biết... Duy những như tôi thì tôi thiết tưởng ta nên im bất chuyện đi, cấm hết người nhà không cho hở ra để người ngoài biết được. Còn về việc đề phòng bọn họ, thì tôi có một kế này rất là thần diệu, dù cho họ có giỏi đến đâu cũng không thể nào mà thoát tay ta được.

Đào Xán Trương nghe tới đó vội hỏi Kiền Trung :

- Bác dùng kế gì, hãy thử nói trước tôi nghe, xem có được hay không...

Kiền Trung liền ghé vào tai Đào Xán Trương sẽ nói thì thầm mấy câu, rồi lại hỏi dồn ngay rằng :

- Cậu thử nghĩ xem kế ấy có diệu hay không?

Xán Trương ra dáng nghĩ ngợi một lát rồi cười cười gật gật đáp rằng :

- Được lắm, nếu ta cứ làm như thế thì chắc là phải thành công... Nhưng việc này tôi giao bác, bác phải thu xếp cho ổn thỏa cho tôi. Còn tôi thì chỉ biết cứ đến lúc đêm là tôi nấp ở một nơi để rình với bác mà thôi...

Kiền Trung gật lấy gật để mà rằng :

- Vâng xin cậu cứ giao mặc tôi. Nhưng lúc xong việc thì tôi sẽ bảo cậu để ta cùng trị cho chúng nó một phen.

Kiên Trung nói đoạn, liền tìm một ít gỗ vụn sai người đóng một cái hòm con, bỏ đầu Bao Nhân Cùng vào đó rồi tự mình đem ra phía sau vườn hoa để chôn không ột ai biết tới. Đoạn rồi chàng ta quay về, sai người lấy cuốc lấy mai, đào một khu vừa sâu vừa rộng ở ngay phía trước công đường đi thẳng ra cổng. Khi chúng đào sâu ước chừng hơn đầu người, thì Kiên Trung liền sai lấy bốn cái vông thật bền giăng khắp cả trên mặt cái hố ấy, sai lấy một ít rơm rắc lên trên cái vông và cho súc cát đổ mỏng một lượt ở trên, thoát trông tựa như đất liền cả.

Bốn cái vông ấy tuy giăng cẩn thận, nhưng chỗ hai bên mép vẫn còn có thể chui ra chui vào được. Kiên Trung lại ra lệnh cho hết thầy người nhà nội nhật ngày hôm ấy là cấm chỉ không cho ai bước chân ra ngoài, để phòng cơ mưu khỏi bị tiết lộ.

Buổi chiều hôm ấy cơm nước xong rồi, Kiên Trung liêu chọn lấy tám tên gia đình rất khỏe mạnh, bắt chui ở bên khe vông, cầm sẵn khí giới trong tay rồi chia ngồi dưới bốn gầm để đợi. Trước khi bọn chúng xuống hầm, Kiên Trung đã dặn cẩn thận phải chực suốt đêm và thấy có người vướng vông ngã xuống thì phải đổ ra bắt trời ngay lấy mà không cho đánh chết. Tám tên gia đình không hiểu là có việc chi, song cũng phải vâng lệnh xuống đợi không dám hỏi lại nửa lời.

Tối hôm ấy, vào khoảng nửa trống canh một thì vợ chồng Đào Phú đều đã yên ngủ tắt cả. Kiên Trung bèn chạy lên chỗ phòng riêng của Xán Trương mà bảo chàng rằng :

- Công việc các nơi, tôi đã cắt đặt ngăn nắp cả rồi. Vậy bây giờ cậu với tôi cứ nấp ở hai bên khe cửa rình xem hề thấy ai vào thì ta cứ sấn ra mà đánh, tất là phải được thành công...

Xán Trương nghe nói liền nạt nạt gọn gàng, tìm mấy thanh đao rất sắc rồi cùng Kiên Trung đi ra. Bấy giờ Kiên Trung cũng ăn mặc ra lối con nhà võ biển, tay cầm thanh đao sáng loáng, đi ra đứng nấp ở một bên cửa, còn Đào Xán Trương thì nấp ở bên kia.

Ở trong gian giữa công đường, Kiên Trung cho thắp một ngọn đèn nhỏ để ở chính giữa, còn hai cánh cửa thì khép hờ hờ mà không đóng chặt để cho ở ngoài có thể trông thoáng thấy ánh đèn sáng phía trong.

Đêm hôm ấy hai người chực mãi đến khoảng canh hai cũng không thấy có một chút gì động dạng. Xán Trương đã lấy làm thất vọng, sẽ bảo Kiên Trung rằng :

- Hay là chúng nó biết tin mà không dám lén mò đến đây nữa chẳng?

Kiên Trung tắc lưỡi đáp rằng :

- Cậu đừng tưởng thế mà lắm: ở bên nhà Tào thừa tướng có thằng Tào Long và Tào Hổ đều là những tay võ nghệ gớm ghê, chúng nó phỏng còn sợ ai mà không dám đến. Vậy ta hãy vững gan đợi một lúc nữa, chắc là sẽ có chuyện ngay...

Xán Trương nghe nói như vậy, ngoài miệng tuy cho là phải, nhưng trong bụng thì có vẻ e ngại chán nản, liền toan ngồi xuống đây để nghỉ một lúc.

Không ngờ chàng ta chưa kịp ngồi xuống, thì chợt đã thấy trên nóc cổng phía ngoài tựa như có người vừa mới nhảy lên và hiện đương ngấp ghé ở đó. Xán Trương thấy vậy toan ra hiệu để bảo Kiên Trung, thì thấy Kiên Trung sẽ suy một tiếng tựa như ra hiệu để bảo ình.

Lúc đó hai cái bóng đen ở trên nóc cổng ngó nghiêng một hồi, rồi bỗng thấy đứng thẳng cả lên, thì quả nhiên là hai người to lớn khỏe mạnh, ăn mặc gọn gàng và đều có cầm khí giới trong tay. Khi hai người đã đứng lên nóc cổng được một tí, thì liền thấy có một người co cẳng nhảy vót một cái vào trong. Bất đồ cái tầm nhảy của người ấy, không dài không ngắn mà lại nhảy chính ngay vào giữa cái hố của bọn họ đã đào.

Bởi thế nên vừa khi người nhảy xuống thì thấy “bịch” một cái, người bị thụt ngay xuống hố, tức thời ở trong hố có tiếng lục xục nổi lên.

Đào Xán Trương thấy vậy, đã toan múa ngay thanh đao nhảy ra cái hố để đánh người kia. Nhưng vừa khi ấy thì lại thấy còn một người nữa ở trên nóc cổng cũng võ đui đến tạch và nhẹ nhàng nhảy xuống. Người này có lẽ đã biết nơi kia có hố, lập tâm muốn nhảy tránh ra cho nên cái tầm nhảy xa hẳn khác tầm người

trước, nghĩa là đã nhảy qua một cái hồ mà vào thẳng đến trước cửa công đường là nơi Kiền Trung và Đào Xán Trương đương đứng.

Đào Xán Trương vội vàng vác ngay thanh đao toan xông ra đánh. Thì Kiền Trung đã quát lo lên một tiếng mà rằng :

- Cậu không cần phải ra, cứ để tôi cho nó một mẻ, nó cũng không sống được đâu...

Kiền Trung vừa nói vừa vác cây đao phăm phăm chạy ra múa lên để đánh người kia. Xán Trương đứng ở trong trông ra thì thấy người ấy mình cao 8 thước, sức dài vai rộng, ăn mặc rất gọn gàng, tay cầm cây thiết giản chỉ dài ước chừng 3 thước mà cách tiến lui đánh đỡ rõ ra một tay thạo giỏi vô cùng. Vừa khi Kiền Trung vác đao nhảy ra đánh sả vào người kia, thì người kia nhảy đến vụt một cái tựa như con én đâm nhào xuống nước để tránh ngọn đao. Kiền Trung thấy thế, chưa kịp xoay mình trở lại, thì người kia đã lại tiến mình sấn đến, gươm cây thiết giản đánh rồi rút tung hoành, làm cho Kiền Trung luống cuống cả lên, không biết lối nào mà đỡ.

Xán Trương đứng ở trong, trông thấy tình thế của Kiền Trung sắp nguy đến nơi, chàng bèn sấn sổ chạy ra múa thanh đao lên giúp sức Kiền Trung cùng đánh. Kiền Trung thấy có người giúp mình, thì tinh thần cũng mạnh mẽ thêm, lại cố dùng hết sức bình sinh tay múa loang loáng thanh đao xông vào đối địch.

Lúc đó người kia tuy bị Kiền Trung cùng Xán Trương ra sức đánh trước, đánh sau, đâm tả, đâm hữu, song chàng ta vẫn ung dung, xoay trở một thanh thiết giản đánh đỡ với cả hai người mà hình như vẫn còn dư sức.

Một lúc lâu, đôi bên đánh nhau đương hăng, thì chợt thấy người kia quát lên một tiếng, rồi đánh một giản trúng vào bên hông Kiền Trung làm cho Kiền Trung ngã lăn ngay xuống.

Xán Trương thấy Kiền Trung bị ngã như vậy, thì cũng hơi lấy làm chột dạ, bất giác đao pháp cũng có bề loạng choạng không được kín đáo, vung vàng như trước. Tuy vậy Xán Trương cũng vẫn phải gắng gượng tinh thần, dùng hết sức lực bình sinh để chống cự lại.

Ngờ đâu đương khi đánh nhau hăng hái, bỗng này Xán Trương vừa giơ cái đao lên toan chém người kia, thì thấy người kia giơ thanh thiết giản gạt đỡ một cái rất mạnh làm cho thanh đao của Xán Trương bỗng bị gãy phẳng làm đôi, một nửa chuôi thì còn cầm ở tay Xán Trương, mà một nửa đằng mũi thì đã bắn văng đi mất. Đoạn rồi người kia lại múa luôn thanh giản xông đến rất hăng để đánh Xán Trương.

Xán Trương thấy vậy cuống cuồng kinh sợ, vội vàng chạy ra phía ngoài. Người kia liền cười ha hả vừa chạy đuổi theo vừa nói lên rằng :

- Tao là thằng Tào Hổ, nếu hôm nay không đánh được chúng mày, thì không phải là tay hảo hán...

Xán Trương nghe vậy mới biết người ấy chính là Tào Hổ trong bụng lại càng kinh sợ, vội quay lại nhìn thì thấy Tào Hổ đã chạy như bay, như biến, gần đuổi sát đến chân. Lúc đó trong bụng Xán Trương nghĩ thầm đoán chừng khó lòng mà sống được thoát, nhân trong tay còn nửa thanh đao còn lại, chàng bèn toan dừng lại đâm liều Tào Hổ mấy nhát rồi sẽ tự tử cho xong.

Bất đồ chàng ta vừa mới dừng lại thì chợt thấy Tào Hổ hét lên một tiếng thật to, rồi bỗng ngã vật xuống đất, đánh huych một cái. Xán Trương quay cổ lại nhìn, thấy Tào Hổ đương nằm quằn quại dưới đất, thì trong bụng không hiểu ra sao liền sầm sầm vác thanh đao cụt toan xông lại để chém.

Khi chàng tới nơi, đương sắp giơ thanh đao lên thì bỗng thấy Tào Hổ rên rỉ mà kêu lên rằng :

- Tôi đã bị tên bắn ngã, nếu ai chém tôi bây giờ thì không phải là tay hảo hán!

Xán Trương nghe nói, nhân thấy Tào Hổ rên rỉ như thế thì đoán biết không phải là hán kê vờ. Nhân vậy chàng ta cũng dừng tay đao lại không thêm chém nữa và tri hô người nhà đem thùng ra trời Tào Hổ.

Vừa hay khi đó thì Kiền Trung cũng đã xoa bóp khỏi chỗ vết thương, bèn cũng chạy ra bảo người trói Tào Hổ khiêng thẳng vào trong. Khi bọn đó đi gần tới cửa công đường, thì thấy tám tên nấp ở dưới hầm lúc nãy cũng đã bắt được một người cùng khiêng lên đó.

Đào Xán Trương trông đến người ấy thì thấy đầu vỡ sứt sỏ máu me chảy ra đầm đìa, song cũng còn rền rĩ kêu van, chứ chưa chết hẳn.

Đào Xán Trương lại trông đến Tào Hổ, thì thấy trước bụng Tào Hổ có một cây tên cắm phập vào, chia tư còn có ba phần vẫn thò ra ngoài, chàng vội sai người rút mũi tên ra, bắt lau sạch đi xem ngắh hồi lâu, thì thấy ở phía cuối mũi tên có khắc hai chữ “Thiên Bảo” trông rất rõ ràng. Xán Trương thấy vậy trong bụng nghĩ thầm :

- Người này ta chưa từng quen biết bao giờ, nhưng không hiểu tại sao mà lại đuổi bắn mấy đứa người nhà Thừa tướng như vậy, hay hoặc là người ấy cố ý đến đây để cứu cho ta mà ta không biết... Vậy sau đây ta phải để ý dò xét cho ra và cảm tạ người này mới được. Vì ngày hôm nay đây nếu không có mũi tên của người này bắn trúng vào thắt Tào Hổ, thì tính mệnh của ta chắc khó lòng mà giữ được...

Chàng nghĩ tới đó liền quay ra hỏi Tào Hổ rằng :

- Lũ chúng bay là người thế nào? Ta với chúng bay xưa nay có thù oán việc chi? Vậy có sao đương lúc đêm hôm bay lại định lên vào nhà ta mà làm những thủ đoạn tàn ác như vậy?

Tào Hổ rền rĩ đáp lên rằng :

- Thừa Đào công tử, việc này không phải là tự ý chúng tôi muốn gây ra thế... Tôi đây chính tên là Tào Hổ, còn người kia là em ruột tôi tên gọi là Tào Long. Hai người chúng tôi cùng là người nhà ở trong dinh quan Thừa tướng. Hôm qua vì công tử đánh đập Bao Trạch ở giữa ngoài phố, và lại mắng nhiếc Thừa tướng, làm cho Thừa tướng phải đem lòng tức giận công tử. Rồi đến lúc đêm công tử lại sai thích khách vào trong tướng phủ dọa nạt Thừa tướng và cắt đầu Bao Trạch mang đi. Thừa tướng biết đích những công việc đó chỉ là một mình công tử làm ra, cho nên mới sai chúng tôi tới đây để báo thù kia cho hả... Vậy các việc đó chúng tôi chẳng qua chỉ biết vâng lệnh của Tào thừa tướng chúng tôi, chứ thực ra đối với công tử thì chúng tôi không có thù oán điều chi... Vậy bây giờ công tử đã bắt được đây, xin công tử cũng lượng tình nghĩ lại cho chúng tôi, thì chúng tôi được đội ơn vạn bội...

Đào Xán Trương nổi giận hầm hầm mà rằng :

- Thằng Bao Nhân Cùng là một đứa khốn nạn đại gian đại ác xưa nay, ta đánh nó như thế, rất là một việc xứng đáng. Ta đây cũng không thêm chối cãi làm chi! Nhưng còn sau đó, nó bị người nào giết chết, thì ta đây có biết vào đâu. Vậy mà thầy trò nhà ngươi lại dám đổ bừa cho ta, rồi lại sinh sự với ta như thế, thì còn ra nghĩa lý làm sao. Ta nói thế cho ngươi biết, ai kia thì còn sợ một ông Thừa tướng, chứ nhà tao đây phỏng ta còn có sợ gì... Vậy nay ta hãy giam các ngươi đây, rồi sáng mai ta sẽ kéo thầy trò nhà ngươi vào cả trước mặt Thiên tử, để xem các ngươi sẽ nói ra sao...

Nói đoạn liền quay sang bảo Kiền Trung rằng :

- Bác lấy bút mực biên hết những lời Tào Hổ vừa mới nói và bắt hán ký tên vào đó để ta giữ làm bằng chứng ngày mai.

Kiền Trung nghe tới đó, liền bảo ngay Đào Xán Trương rằng :

- Việc này tôi tưởng công tử không nên tự quyết mà làm thế vội. Bây giờ đã bắt được họ đây rồi, dù thế nào thì họ cũng không tránh đi đâu được nữa, vậy chi bằng công tử hãy vào bẩm với đại nhân nhà ta, để xem đại nhân dạy bảo ra sao rồi ta sẽ liệu...

Xán Trương nghe nói mới nghĩ ra lấy làm phải, bèn định quay vào mà bẩm với Đào Phú, thì vừa hay khi ấy Đào Phú cũng biết chuyện chạy ra tới nơi. Xán Trương cùng Kiền Trung bèn đem các việc bẩm lại cho Đào Phú nghe.

Đào Phú nghe nói ngắh người ra, trong bụng nghĩ thầm rằng :

- Ta cũng không ngờ công việc ngày này lại xảy ra như thế. Tào Quan Bảo là một người thân thế to nhất bây giờ, bao nhiêu các quan trong triều đều su phụng theo về hán cả. Nay nếu ta đem hai đứa này mà giết nó đi, thì tất là Quan Bảo lại lời thôi sinh sự, tuy không làm rõ ra mặt, nhưng thế nào cũng đem lòng thù oán với ta, mà rồi sau này lại càng khó lòng cư xử... Vậy chi bằng nhân tiện việc này ta dùng cái mẹo giảng hòa, bắt hai tên này giải sang cho hán thì tất là từ nay trở đi hán không còn có thể lời thôi với ta được nữa...

Đào Phú nghĩ tới đó, nhân làm bộ nghiêm khắc quát mắng Đào Xán Trương và Kiên Trung rằng :

- Chúng bay là đồ trẻ con, không được nhưng những nói hỗn... Tào thừa tướng với ta là tình tử tế đi lại xưa nay không hề có điều gì hiềm khích với nhau. Ngày nay không khéo lại có đứa nào nịnh hót nói càn nói rỡ để cho Thừa tướng nghe nhầm, nên mới xảy ra câu chuyện bất bình như thế... Vậy các ngươi hãy cứ yên tâm để ta sang bên Thừa tướng nói rõ mấy câu, thì chắc là công việc lại được phân minh lập tức, không cần làm rối lên chi.

Nói tới đó vội vàng sai người cởi trói cho Tào Hổ, Tào Long, cười bảo hai người rằng :

- Bản chức cũng biết các anh chẳng qua cũng đều là người lương thiện theo hầu Thừa tướng đã lâu, chứ không phải là phường trộm cướp gian tham chi cả. Duy việc này xảy ra tất có một mối lầm lẫn rắc rối chi đây, cho nên Thừa tướng mới sai các anh đến nhà tôi đó. Vậy để lát nữa, tôi sang nói với Thừa tướng thì chắc là câu chuyện yên ngay, các anh đừng nên để tâm làm gì thêm bận.

Tào Hổ và Tào Long thấy Đào Phú nói như vậy đều rên rỉ van lạy mà rằng :

- Đại nhân là bậc cao xa sáng suốt, xin đại nhân soi xét lại cho... Việc này manh mối từ đầu thực chúng con không được rõ. Chúng con chỉ biết Thừa tướng sai đi thế nào thì chúng con theo làm như thế, chứ không phải là công việc gây ra bởi tự chúng con. Vậy lát nữa đại nhân có sang chơi bên Thừa tướng, thì khác là đại nhân hiểu thấu chuyện ngay...

Đào Phú gật gật cười cười mà rằng :

- Ta đây cũng biết lắm rồi, các anh bắt tất phải nói chi nữa... Các anh hãy vào trong này uống mấy chén rượu “áp kinh” rồi cùng đi về bên dinh quan Thừa tướng với ta một thể...

Nói đoạn liền bảo Tào Hổ và Tào Long cùng vào ngồi chơi trong phòng khách sai lính rót hai chén rượu lên cho hai người ấy uống, rồi tự mình thì quay vào sửa sửa mũ áo và gọi lính sắp ba cỗ kiệu để cùng đi sang dinh quan Thừa tướng.

Về phần Thừa tướng Tào Quan Bảo đêm hôm trước bị Đồng Thiên Bảo vào tận tư thất giết Bao Nhân Cùng cất đầu đem đi, thì cha con lại càng lấy làm tức giận, cho là việc đó quyết nhiên lại chỉ Đào Xán Trương làm ra, chứ không còn có ai lọt vào đấy nữa, vì thế Tào Lương bèn nói với Tào Quan Bảo rằng :

- Cha con họ Đào đối với nhà ta như thế, thực là vô lễ không còn gì hơn! Vậy nếu phụ thân không quả quyết sai người sang giết hẳn cả nhà nó đi, rồi sau sẽ tâu với triều đình, thì cái tội ác của nó càng lớn không có cách nào trị đi được nữa!

Tào Quan Bảo gật gật mà rằng :

- Ta cũng đã nghĩ cả rồi... Chúng tuy giống càn như thế, nhưng không có gì là tang chứng để có thể tâu với triều đình ngay được! Vậy hiện nay cũng chỉ còn một kế là phải sai Tào Hổ, Tào Long đem mai lần sang nhà nó mà giết chết cha con nó đi, để cho tuyệt hẳn cái họa về sau thì mới hả lòng ta được.

Nói đoạn liền quay ra bảo mấy tên thị vệ lập tức khiêng xác Bao Nhân Cùng lấp vào một chỗ, sai rửa sạch vết máu trong nhà và cho gọi ngay Tào Long, Tào Hổ cùng lên. Khi Tào Long, Tào Hổ ra tới nơi, Tào Quan Bảo liền trao ổi người năm trăm lạng bạc và hẹn cho đến đêm hôm sau phải sang bên dinh Hộ bộ Thượng thư để giết cha con Đào Phú.

Tào Hổ, Tào Long nhận được món tiền thì lấy làm hí hứng vui mừng, vội vàng lạy tạ Tào Quan Bảo nhận lời ngay, rồi quay ra bàn kế với nhau để đêm hôm sau cùng đi sang bên nhà Đào Phú.

Tối hôm sau, vào khoảng nửa trống canh một, Tào Hổ, Tào Long ăn uống no say rồi mới lên xin phép Tào Quan Bảo để đi.

Trong khi ra đi, Tào Quan Bảo còn ân cần dặn hai người rằng :

- Các người ra đi, phải cố sức làm sao cho được việc... Ta đây thức đợi đêm nay để chờ tin tức... Khi các người về, rồi ta lại sẽ hậu thưởng nữa cho...

Tào Hổ và Tào Long đều ra dáng hăng hái hơn hử vâng lời quay ra đi thẳng. Sau khi hai người đi rồi thì Tào Quan Bảo và Tào Lương quả nhiên cùng nhong nhong ngồi với nhau một chỗ để đợi chờ tin tức, chớ không sao mà ngủ được.

Bất ngờ bây giờ mới vào khoảng canh hai, thì chàng thấy ở phía ngoài có tiếng người kên dội lên, rồi thấy lính tráng trong phủ chạy nôn lên sinh sịch. Cha con Tào Quan Bảo thấy vậy, chợt nghĩ đến câu chuyện Bao Trạch bị giết tối hôm trước, thì bất đắc cuống cuống sợ hãi tưởng là lại có thích khách đến nơi.

Tào Quan Bảo vội vàng đứng phắt dậy chui xuống cái gầm án thư ở trước mặt mình để toan chạy trốn. Bất đồ chàng vừa chui xuống thì cái vạt áo của chàng bị vướng vào một cái khe ghế kéo giật trở lại làm cho chàng ta không đi được nữa.

Quan Bảo lại càng kinh sợ hoảng hồn, chân thì cố bước đi để mà miệng thì kêu van luôn rằng :

- Trăm lạy tráng sĩ, nghìn lạy tráng sĩ, tráng sĩ tha chết cho tôi, rồi tráng sĩ dạy bảo điều gì tôi xin nghe tất cả.

Chàng ta càng kêu như thế, thì lại càng thấy cái vạt áo lôi về phía sau không sao mà giật ra mà đi được. Chàng ta lại càng hoảng hồn sợ hãi, kêu lạy ầm ĩ cả lên, làm cho Tào Lương ở trong đó cũng cứ chạy cuống cuống không biết lối nào mà đỡ... Đương khi đó, thì sực thấy gia đình cùng lính tráng ở ngoài hắt hơ hắt hải mở cửa chạy vào. Tào Quan Bảo vội kêu lên rằng :

- Chúng bay đâu, gia nhân lính tráng của ta đâu, hàng cơ hàng đội đâu cả! Chúng bay mau mau bắt hộ cái thằng cường đạo này, hay cái ông tráng sĩ nào ông ấy đương nắm áo tao đằng sau đây...

Chúng nghe nói trông quanh trông quẩn không thấy một ai duy cái vạt áo của Tào Quan Bảo thì dắt vào cái ghế gỗ, mà Tào Lương thì cứ nắm lấy cái ghế gỗ luống cuống gơ đi, gơ lại, làm cho cái vạt áo của Tào Quan Bảo càng dăng trở lại mà cũng không biết. Bọn gia đình cùng lính tráng thấy vậy thì nhin cười không được, đổ xô nhau vào gỡ cái áo của Tào Quan Bảo ra, đỡ cho ông dậy và nói lên rằng :

- Xin Thừa tướng yên định tinh thần lại, có ai là cường đạo hay là tráng sĩ nào đâu?

Tào Quan Bảo lúc đó vẫn còn hoảng hốt tinh thần trở ngay vào con là Tào Lương đứng ở đằng sau mà nói lên rằng :

- Nó đây, nó vừa mới nắm áo tao đây chứ còn đâu nữa! Các người trối cổ nó lại cho ta...

Chàng vừa nói dứt lời, quay nhìn kỹ lại thì mới biết đằng sau chỗ mình quả nhiên chỉ có một mình Tào Lương đứng đó, chứ ngoài ra nào có thấy ai... Bấy giờ chàng mới yên định tinh thần, hỏi vội đám gia đình rằng :

- Vậy thế ở phía ngoài ấy các người có trông thấy quân gian nào lên vào hay không? Làm sao mà vừa rồi ta thấy ồn ồn đến thế? Ta tưởng rằng nó đã đánh phá tướng phủ đến nơi.

Trong đó có một tên gia đình bẩ lên rằng :

- Vừa rồi cũng có một tên lạ mặt đi vào trong phòng bí mật, vướng phải cơ quan bánh xe, chúng con đổ đến bắt được, hiện trối để ngoài kia xin vào trình để Thừa tướng biết...

Tào Quan Bảo nghe nói bấy giờ mới khoa chân khoa tay, sờ tay lên cổ mà nói rằng :

- Có thể chứ! Nếu tao không giỏi mà liệu trước thì cái cổ của tao đây còn thế nào được! Chúng bay ra giải cổ nó vào đây để tao hỏi xem nó là đứa nào mà dám táo gan đến thế.

Bọn người nhà nghe nói dạ vâng răm rắp rồi vội vàng xô nhau chạy ra để giải người kia mang vào.

Ngô hầu cửa tướng thâm nghiêm,

Vì đâu bỗng nổi một đêm kinh hoàng?

Phải chăng những việc bất thường

Trời xanh cốt để răn phường bất nhân?

7. Chương 7

Về phần Đồng Thiên Bảo đêm hôm trước sau khi nhà Đào Phú đi ra, chàng quay về đến nhà trọ, thì vắng nghe tiếng trống bên làng đã chùng quá nửa canh tư. Chàng đã toan quay sang Nguyễn Khánh Đàm để báo tin cho Khánh Đàm được biết. Song vì mấy hôm vừa đi đường xa nhọc mệt và lại vừa mới giết Bao Trạch xong, thì trong người có ý mệt mỏi, không muốn gắng gượng đi nữa.

Chàng nhân len lén vào trong phòng trọ, lại sẽ khép cửa nằm ngủ thín thút, mọi người trong phòng tịnh không ai biết một tí gì.

Rồi tối hôm sau khi cơm nước xong. Đồng Thiên Bảo đã định đi đến nhà Nguyễn Khánh Đàm nói chuyện. Nhưng chàng ta chợt nhớ ra một sự, bụng bảo dạ rằng: Ta đi đến đây đã đành là vì công việc của Nguyễn Khánh Đàm; nhưng không may hôm qua ta lại gây ra câu chuyện với nhà họ Tào, làm ối thù oán của nhà họ Tào đối với cha con Đào Phú lại càng kịch liệt thêm lên, vả cha con họ Tào đều là những quân tàn ác gian hùng như thế thì đêm hôm nay thế nào nó cũng sai người đến nhà Đào Phú để mưu làm hại, chứ không khi nào nó lại chịu im. Vậy bất nhược ta hãy tạt qua nhà họ Đào để xem binh tình ra sao, ngộ lỡ họ có việc gì nguy hiểm thì ta cứu giúp cho họ một tay bằng không thì ta sẽ quay về dinh Thừa tướng họ Tào để dò xem tin tức của người nhà Nguyễn Khánh Đàm xem sao rồi ta sẽ liệu...

Chàng ta nghĩ như vậy, bèn ăn mặc lổn nhổn, dắt sẵn cung tên khí giới trong mình rồi tắt phụt ngọn đèn đi, khép cánh cửa phòng ngóng đợi. Chàng ngồi đợi một lúc thấy phía trong phía ngoài nhà trọ đều đã ngủ im thín thút cả rồi.

Thiên Bảo bèn sẽ mở cánh cửa phòng lên đi ra ngoài rồi lại khép cánh cửa lại cẩn thận. Đoạn rồi chàng ta nhảy trườn các nóc nhà đi thẳng sang bên dinh quan Hộ bộ Thượng thư Đào Phú.

Khi sang tới nơi thì vừa hay gặp lúc Đào Xán Trương đương đánh nhau cùng Tào Hổ mà thế lực của Xán Trương thì kém, có phần sắp thua tới nơi. Đôi con mắt của Đồng Thiên Bảo vốn luyện về nghề dạ hành đã quen, cho nên dấu trong lúc đêm hôm mà chàng cũng trông rõ được mồn một.

Lại nhân lúc ban ngày hôm trước chàng đã trông thấy rõ cái khuôn khổ và dáng dấp của Đào Xán Trương, nên lúc đó chàng chợt trông thấy Xán Trương thì đã nhận được rõ ngay lập tức.

Lúc Thiên Bảo thấy Tào Hổ đánh gãy mất thanh đao của Đào Xán Trương thì chàng giật mình kinh sợ, sẵn có cung tên đeo ở bên mình, chàng bèn lấy một mũi tên nhắm vào giữa bụng Tào Hổ bắn ra một phát. Sau khi mũi tên vừa bắn ra rồi, thì quả nhiên thấy Tào Hổ nằm vật ngay xuống. Đồng Thiên Bảo tuy không biết Tào Hổ là ai, song cũng đoán chắc là một mũi tên đó đã đủ cứu cho Đào Xán Trương tránh thoát được vòng nguy hiểm.

Nhân thế sau khi Tào Hổ nằm vật xuống rồi thì Thiên Bảo lại vội vàng quay ra tìm lối đi sang tướng phủ.

Khi sang tới tướng phủ, chàng lấy làm tự đắc trong bụng cho là trước đây đã vào qua một lần thì đường lối tất thuộc, không còn nghi ngại điều chi. Nhưng chàng không ngờ trong nhà Tào Quan Bảo có đặt rất nhiều cơ quan bí hiểm, ít người đã hiểu được tận tường.

Tào Quan Bảo vốn là một tên đại gian đại ác. Hắn tự biết thiên hạ không ai là ưa được hắn ta và cũng vẫn thường lo sợ có người ám hại đến mình. Vì thế trong nhà hắn ta có làm ra năm bảy gian phòng giống hệt nhau, gian nào cũng kê bày đúng theo một lối. Có một vài gian hắn ta ít hay đi tới thì các cơ quan cũng không được cẩn thận cho lắm. Song những gian nào mà hắn ta vẫn thường lui tới luôn luôn, thì các cơ quan lúc nào cũng phải nghiêm chỉnh sẵn sàng, cốt để phòng những việc bất thần xảy đến.

Đêm hôm trước Tào Quan Bảo ngồi ở gian phòng kia, cũng vì hờ hênh không có cơ quan phòng bị, cho nên Thiên Bảo mới len được vào và làm cho cha con nhà chàng mắc phải một mẻ thất kinh như thế. Quan Bảo lấy thế làm cảm tức, đến đêm hôm sau liền bắt người nhà tâm phúc sửa chữa ngay lại cơ quan ở trong phòng ấy và lại kê bày y nguyên như cũ, rồi bắt mấy người nấp sẵn ở bốn chung quanh để chực xem có xảy ra việc gì chẳng.

Trong cái cơ quan ấy, nguyên Tào Quan Bảo có cài một cái bánh xe ở dưới và ở trên thì giải chiếu che kín hẳn đi. Nhưng khi nào có ai bước tới thì lập tức cái bánh xe ở dưới quay nhanh như biển, dù có tài thánh đến đâu cũng bị ngã thụt xuống chứ không tài nào mà gượng lên được. Khi ngã xuống dưới thì phía dưới cái bánh xe đã có một cái lưới bằng dây thép quấn chặt ngay lấy người và có những lưới móc ở bốn, xung quanh nêo chân ngay vào móc, lấy rồi thì có người đổ xô ra bắt trói ngay.

Đồng Thiên Bảo hôm ấy cũng vì không hiểu trong ấy lại có cơ quan, nên khi vào đến trường phủ, thì chàng ta vội vàng lại theo chỗ gian phòng đến hôm trước mà sẵn tới ngay. Bất đồ khi chàng tới nơi thì quả nhiên thấy cửa phòng vẫn khép, chứ không cài, nhòm vào trong phòng thì vẫn thấy đèn nên sáng choang mà không có một ai ở đó. Thiên Bảo đoán chắc là cha con Thừa tướng thế nào cũng đương ngồi nấp ở phía trong, chàng bèn sẽ mở cửa ra, rút khí giới cầm sẵn ra tay rồi non nót bước thẳng ngay vào.

Vào tới giữa phòng, chợt trông chung quanh không thấy một ai thì trong lòng lấy làm ngờ đã toan quay gót trở ra. Nhưng không ngờ chàng chưa kịp lùi gót ra thì bỗng đã đâm phải cái bánh xe cài ở phía dưới quay biến ngay đi, làm cho chàng phải ngã thụt ngay xuống, không sao mà gượng lại được.

Vừa khi ngã xuống dưới, thì thấy tự mình rơi tòm ngay vào một cái lưới, có những lưới móc ở bốn chung quanh móc chặt ngay lấy, đoạn rồi có tới 7, 8 tên gia đình đổ xô ngay vào trói chặt lấy chàng.

Được một lúc thì thấy có mấy tên chạy đến quát to lên rằng :

- Thừa tướng có lệnh, mau mau đem giải thẳng cường đạo này lên để Thừa tướng hỏi...

Mấy tên kia nói xong thì thấy bọn này khênh thốc ngay Đồng Thiên Bảo đi tới một gian phòng kia và dẫn vào trước mặt Tào Quan Bảo.

Chúng dẫn vào tới nơi, thì thấy Quan Bảo làm bộ hách dịch, quát hỏi ngay rằng :

- À, thằng này to gan thực! Mày là người ở đâu, mà đêm hôm qua mày dám đến đây giết thẳng Bao Trạch, rồi đến hôm nay mày lại lần đến để định làm cái thá gì?

Thiên Bảo nghe nói, cười khi mà đáp :

- Phải đây là Đồng Thiên Bảo! Thằng Bao Nhân Cùng hôm qua vì là người ăn ở bất chính, nó toan làm hại cả nhà họ Đào, cho nên ta phải giết nó đi, chứ có lấy gì làm lạ! Ta không ngờ người đường đường là Tế tướng, vâng chịu bao nhiêu tước lộc triều đình, nay người không biết chăm lo đến việc trị an trong nước mà lại dung túng cho lũ đầy tớ, nuông chiều mấy đứa con trẻ làm cho bại hoại tất cả phong hóa trong triều... Rồi người lại tin nghe những lời sàm nịnh, mà toan hành hại một người chính trực như Đào thượng thư, như thế thì còn xứng đáng làm quan sao được! Ta đây dù sống không được moi gan những quân tàn ác ở chốn dương gian, thì sau đây chết xuống Âm phủ ta cũng quyết không khi nào dung tha cho chúng...

Đồng Thiên Bảo vừa nói tới đó thì Tào Quan Bảo đã vỗ xuống án ầm ầm mà quát lên rằng :

- Quân này gồm thực! Bay đến đây định trộm cướp gì, bây giờ gặp phải tay ta lại còn khua môi múa mép để định lừa ta... bay không sợ mất cổ hay sao?

Tào Quan Bảo vừa nói dứt lời, thì chợt thấy một tên lính hắt hơi hắt hải chạy vào báo với Quan Bảo rằng :

- Có Đào hộ bộ Thượng thư xin vào yết kiến... Chúng tôi không hiểu ý kiến Thừa tướng thế nào, nên phải vào bẩm với người trước...

Tào Quan Bảo nghe nói, ra vẻ kinh ngạc mà nói lên rằng :

- Quái lạ! Bây giờ nửa đêm gà gáy, có việc chi mà ông ta lại đến đây như vậy! Bay hãy ra hỏi rõ xem có việc chi, rồi sẽ vào đây báo tiếp cho ta biết rõ đã.

Bấy giờ Tào Lương cũng đứng ở bên cạnh thấy Quan Bảo nói hết ngay lên rằng :

- Xin phụ thân bắt tất phải hỏi làm gì nữa... Phụ thân cứ ời ông ta vào đây, để xem giọng lưỡi ông ta thế nào: tử tế ra thì ta nói chuyện, bằng không tử tế thì nhân tiện đây ta gô cổ lại mà giết ngay đi thế là rảnh chuyện. Còn thằng Tào Hồ, thằng Tào Long bây giờ ông chưa thấy về đây, không khéo hay là lại vì việc ấy cũng nên...

Tào Quan Bảo nghe nói gật đầu cho làm phải, bèn truyền lệnh cho lính ra mời Đào Phú vào. Tên lính ra tới nơi thì thấy Đào Phú ngồi một một cổ kiệu đi trước, còn Tào Long, Tào Hổ thì ngồi hai cổ kiệu đi sau. Khi Đào Phú thấy nói Tào thừa tướng có lệnh mời vào, thì vội vàng xuống kiệu đi trước và sai gia đình dẫn Tào Hổ cùng Tào Long theo ở sau mình cùng đi thẳng vào tướng phủ. Khi vào tới nơi tư thất, Đào Phú cung kính giữ lễ là bậc hạ quan, vái chào Tào Quan Bảo đầu rạp xuống đất. Quan Bảo cũng điềm nhiên không hề đứng dậy, rồi lại làm bộ hơi giận dữ mà hỏi Đào Phú rằng :

- Bây giờ chưa đến gà gáy, chẳng hay ông có việc gì khẩn cấp mà phải lần mò đến đây như vậy?

Đào Phú lại ra dáng lễ phép đáp rằng :

- Ty chức hôm nay cũng vì một việc bất đắc dĩ, cho nên bây giờ mới đến đây quấy phiền, Thừa tướng tha thứ lỗi cho... Nguyên lúc nãy trong nhà ty chức bỗng bắt được hai tên gian nhân cất lên vào nhà, tra hỏi ra thì chúng khai chúng tên là Tào Hổ và Tào Long, đều là gia nhân của Thừa tướng đây và vâng lệnh Thừa tướng định sang giết hại cả nhà ty chức. Ty chức thấy vậy lấy làm ngạc nhiên, đoán chắc là chúng lại giả tên giả họ mà khai bậy nói càn chi đó, chớ không khi nào lại có sự thực như thế... Bởi vậy ty chức phải thân hành giải chúng sang đây để trình rõ cùng Thừa tướng biết. Nếu quả chúng là người nhà bên Thừa tướng đây, thì ty chức không cần tra hỏi làm chi đến nữa...

Tào Quan Bảo nghe tới câu ấy khác nào sét đánh bên tai, hai má đỏ bừng lên, ngượng ngịu hồi lâu không biết trả lời làm sao cho tiện. Mãi sau chàng mới đứng lên chạy ra trông vào mặt Tào Hổ, Tào Long, rồi gật mà bảo Đào Phú rằng :

- Phải hai thằng này chính là hai thằng người nhà tôi thực nhưng có khi nào tôi lại sai nó làm những việc bất lương như thế? Việc này tất lại có đứa nào xui xiểm chúng nói càn nói bậy để cho anh em ta mất cả hòa khí đi đây... Vậy Thượng thư hãy vào chơi đây để ta đàm đạo với nhau một lúc, còn việc kia để tôi tra hỏi về sau, Thượng thư chớ nên để bụng nghi ngờ.

Nói đoạn Lương bèn giắt Đào Phú cùng vào ngồi chơi và gọi người pha nước lên mời Đào Phú. Đào Phú nhân nói với Tào Quan Bảo rằng :

- Lúc nãy vì người nhà ty chức không biết có trót lỡ đánh phải hai người bị mấy vết thương, vậy xin Thừa tướng cũng lấy lòng quảng đại mà tha thứ lỗi cho...

Tào Quan Bảo ra dáng cười nịnh mà rằng :

- Cái đó Thượng thư cần gì phải nói... Chúng nó ngông càn đại dột, tội chúng nó còn to, Thượng thư xử cho như thế đã là tử tế lắm rồi, tôi còn khi nào dám trách...

Nói tới đó Tào Quan Bảo lại quay nhìn sang Đồng Thiên Bảo, rồi nói luôn với Đào Phú rằng :

- Còn có một điều rất lạ là vừa rồi trong tướng phủ tôi đây cũng bắt được một thằng thích khách. Nó tên là Đồng Thiên Bảo; và nó thú nhận là đêm hôm trước chính nó đã đến đây giết thằng người nhà tôi là Bao Trạch và đêm hôm nay nó lại lờ phờ đến đây, cho nên nó mới bị gia đình nhà tôi bắt được. Hiện tôi còn đương tra hỏi đây kia.

Đào Phú nghe tới hai chữ “Thiên Bảo” thì trong bụng sững sốt, chợt nghĩ ngay đến cái mũi tên cắm vào giữa bụng Tào Hổ lúc nãy cũng có hai chữ Thiên Bảo rành rành thì trong bụng đoán chắc người ấy là người ân nhân đã cứu cho cả tính mệnh nhà mình lúc nãy. Đào thượng thư hỏi Tào Quan Bảo rằng :

- Dám thưa Thừa tướng, chẳng hay tên Đồng Thiên Bảo đã khai là vì duyên cớ gì, mà lại giết ngay người nhà Thừa tướng hay chưa?

Tào Quan Bảo lắc đầu đáp rằng :

- Tôi chưa kịp hỏi, nhưng tôi chắc rằng chúng lại vì việc hiềm thù nhỏ mọn gì đây chứ còn có chi cho là quan hệ!

Đào Phú gật đầu cung kính mà nói lên rằng :

- Nếu vậy thì Thừa tướng cũng không cần tra hỏi làm chi thêm bận. Ty chức đoán chắc là lại có người nào sai khiến, cho nên hấn mới dám cả gan vào đây như thế. Vậy xin Thừa tướng cho phép ty chức đem tên ấy

về bên Hộ bộ, để tỵ chức tra hỏi dần dần xem rõ nguyên ủy ra sao, rồi sau sẽ đưa sang để tùy Thừa tướng định đoạt...

Tào Quan Bảo lúc đó thấy Đào Phú đối đãi với mình có lòng thành kính chân thật như vậy, thì trong bụng cũng hơi lấy làm tin, không đến nỗi khích bác hiềm thù như trước. Chàng nhân nói với Đào Phú rằng :

- Nếu được Thượng thư có lòng tốt mà giúp đỡ cho tôi như vậy thì còn gì hay hơn nữa! Vậy xin Thượng thư cứ việc đem hẩn về ngay bên bộ, rồi ngài sẽ dần dần tra hỏi giúp tôi.

Nói đoạn liền sai người giải Đồng Thiên Bảo đi sang ngay dinh Hộ bộ Thượng thư. Đào Phú thấy vậy cũng đứng dậy từ tạ xin về. Khi về đến nhà, Đào Phú bèn vào trong một gian phòng riêng, Đồng Thiên Bảo vào đó, cho Đào Xán Trương cùng Kiền Trung cùng vào ở đây, còn bao nhiêu người nhà đều cấm chỉ không cho ai được lai vãng đến nơi. Đoạn rồi Đào Phú lấy cái mũi tên lúc nãy cầm ra mà hỏi Đồng Thiên Bảo rằng :

- Tên người là Đồng Thiên Bảo, vậy có phải cái mũi tên này chính là của người đã bắn ra không?

Đồng Thiên Bảo gật đầu đáp rằng :

- Vâng, chính tôi đã bắn mũi tên ấy đó.

Đào Phú nghe nói, vội vàng cúi ngay trối cho Đồng Thiên Bảo, mời chàng ngồi lên trên sập rồi ra đáng lễ phép vái chào Đồng Thiên Bảo mà nói lên rằng :

- Thế mà chúng tôi vô tình không biết, xin tráng sĩ tha thứ lỗi cho...

Đồng Thiên Bảo thấy vậy vội vàng đứng dậy đáp lễ lại mà rằng :

- Tôi là người hiện đương tội phạm, vậy chẳng hay vì có sao mà đại nhân lại trọng đãi tôi đến thế?

Đào Phú lại mời Thiên Bảo ngồi xuống rồi mới ung dung nói :

- Ngài là một bậc ân nhân, ngài đã cứu mạng cho cả nhà chúng tôi, lẽ nào chúng tôi lại quên được. Duy có một điều nhà chúng tôi với tráng sĩ xưa nay cũng chưa từng quen biết bao giờ và tráng sĩ đối với nhà Tào Quan Bảo xưa nay hoặc có điều gì hiềm khích mà ngày nay tráng sĩ lại cứu mạng cho cả nhà tôi, rồi lại lần mò đến nơi tướng phủ để toan sinh sự lỗi thời. Điều đó thực chúng tôi lấy làm nghi ngờ, không sao mà đoán cho ra được?

Đồng Thiên Bảo lúc đó ra đáng lễ phép nói với Đào Phú rằng :

- Đại nhân đã có lòng hỏi tới, không lẽ tôi lại giấu người mà không nói rõ! Vậy tôi xin thú thực, tôi đây là một người sinh bình có tính trung trực công bằng, thích hay can thiệp những việc bất bình. Bởi thế nên mỗi khi đi đến đâu hãy thấy ai làm việc gì ngang tai chướng mắt, thì bất cứ là quyền cao chức trọng đến đâu, tôi cũng không thể nào mà dung thứ được. Khi tôi đến đây, thấy nói Bao Nhân Cùng là một đứa a dua siểm nịnh, chỉ chăm ton hót người trên mà làm hại những dân lương thiện, bởi thế nên tôi phải giết nó đi, để trừ một mối hại cho thiên hạ sau này. Còn Tào Quan Bảo nếu từ nay trở đi hẩn biết thay đổi lỗi xưa, thì tính mệnh của hẩn tôi cũng không khi nào nói động đến chi. Nhưng nếu hẩn không biết lỗi mà cứ chứng nào tật ấy, thì dù nó thần thế đến đâu, chúng tôi cũng không khi nào mà lại để yên cái đầu cho nó... Những lời tôi nói, xin đại nhân cứ nghiệm dần, sau này khác là đại nhân sẽ rõ...

Đào Phú nghe nói, cũng có vẻ cảm động trong lòng, nhân thở dài bảo Đồng Thiên Bảo rằng :

- Tào Quan Bảo là người thế nào, tráng sĩ còn biết, nữa là chúng tôi cũng ở liền đây! Nhưng ngặt vì anh em cùng ở một triều, không lẽ động một tí mà lại rỏ ròi nhau ra thì thực có điều bất tiện, bởi thế chúng tôi cũng đành phải giả câm giả điếc mà thôi.

Đồng Thiên Bảo lại ra đáng ôn tồn thận trọng mà nói lên rằng :

- Đại nhân đã cho chúng tôi là người biết, mà thổ lộ những câu như thế thì tôi xin phép giải bày mấy câu chân tình để đại nhân nghe: cứ như ý tôi hiện nay trong triều những bọn gian thần hoành hành đắc chí, những người trung trực dù ai trông thấy cũng phải nản lòng. Vậy như đại nhân đây, thiết tưởng đại nhân cũng nên sớm biết liệu cơ mà lánh về ẩn dật một nơi thôn dã cho bọn gian tà hết đường mưu hại về sau, như thế mới là cao khiết. Chẳng hay đại nhân có cùng một ý ấy không?

Đào Phú nghe nói chỉ cười cười gật gật mà không đáp rõ ra sao. Đồng Thiên Bảo thấy vậy, biết Đào Phú không có ý nghe đến lời nói của mình, nên chàng cũng lảng đi mà không nhắc đến chuyện ấy nữa. Duy trong lúc chuyện trò, Đào Xán Trương ngồi ở một bên vẫn ra ý đon đả kính cẩn, hình như đối với Đồng Thiên Bảo có vẻ cảm kích mật thiết vô cùng. Vì thế Đồng Thiên Bảo cũng đem lòng mến thích Xán Trương, nhưng không hề nói ra ngoài miệng.

Hồi lâu Đồng Thiên Bảo chợt nói với Đào Phú rằng :

- Hôm nay được đại nhân trọng đãi chúng tôi thế này, thực trong bụng chúng tôi lấy làm cảm kích vô hạn... Duy có một điều là ngộ khi đại nhân tha tôi ra rồi, mà lỡ ra Tào thừa tướng lại còn truy hỏi đến tôi, thì bây giờ đại nhân sẽ nói làm sao cho tiện?

Đào Phú nghe nói, nét mặt ra dáng vững chãi quả quyết mà đáp rằng :

- Điều đó tôi không lấy chi làm ngại. Hiện nay tôi tha cho tráng sĩ ra rồi, nếu sau đây Thừa tướng có hỏi đến tôi, tôi chỉ nói phất rằng tráng sĩ đã trốn mất rồi, thì chắc là Tào thừa tướng cũng không thể nào mà làm gì tôi được.

Đồng Thiên Bảo cười nhạt mà rằng :

- Tôi chỉ e đến lúc ấy cha con họ Tào lại không để cho đại nhân được ung dung nói chuyện như thế mà thôi... Nhưng cái đó cũng tùy ở ý đại nhân, chúng tôi không biết đâu mà dám bàn đến...

Đào Phú lặng ngắt không nói câu gì, bèn lưu Đồng Thiên Bảo ở chơi lại đó một ngày, đối đãi rất là tử tế.

Tối hôm sau, khi cơm nước đã xong. Đồng Thiên Bảo bỗng cáo từ Đào Phú xin phép ra đi.

Đào Phú có vẻ ngạc nhiên hỏi Thiên Bảo rằng :

- Nhờ ơn tráng sĩ có lòng cứu cho cả nhà tôi, tôi đương mong tráng sĩ lưu luyến ở đây để chúng tôi tỏ chút lòng đền báo. Nay tráng sĩ lại bỗng bỏ tôi mà đi nơi khác, vậy chẳng hay tráng sĩ hoặc có việc gì không được yên ổn đây chăng?

Đồng Thiên Bảo trân trọng mà rằng :

- Tôi đến đây, nguyên do chỉ vì nhà người anh em bị nạn, cho nên tôi muốn lần mò để xem tin tức ra sao. Nhưng không ngờ vừa sang tới đây, thì vướng ngay việc của quý đại nhân như thế, cho nên việc kia tôi đành hoãn lại. Tối nay công việc của đại nhân đã ổn thỏa được rồi, vậy tôi xin cáo từ để đi cho xong cái việc của tôi...

Đào Phú có vẻ sững sốt mà hỏi :

- Chẳng hay những việc ấy là việc quan hệ thế nào, tráng sĩ có thể cho tôi biết được hay không?

Đồng Thiên Bảo nhân đem việc gia quyến nhà Nguyễn Khánh Đàm bị bắt thuật lại cho Đào Phú nghe rõ một lượt. Đào Phú nghe đoạn nghị nghị một lúc rồi nói với Đồng Thiên Bảo :

- Cứ theo như lời tráng sĩ nói, thì không khéo đám gia quyến nhà họ Nguyễn, tất là bị bọn họ giam vào một nơi, gọi là Xuân Hương biệt thự cũng nên...

Đào Phú chưa nói dứt lời, thì Đồng Thiên Bảo ra dáng sững sốt mà hỏi lên rằng :

- Dám thưa đại nhân. Xuân Hương biệt thự là chỗ thế nào, đại nhân có hiểu thì xin mách dùm cho tôi được biết?

Đào Phú gật gật đáp rằng :

- Chỗ đó tôi tuy chưa biết đến bao giờ, nhưng cũng vẫn thường nghe thấy người ta nói đến đã nhiều. Đó là nơi biệt thự sang trọng mà rất kín đáo của nhà họ Tào, chuyên để lưu giữ những bọn phần son trẻ đẹp xưa nay. Nếu tráng sĩ muốn tìm tới đó thì phải đi về phía bên tả ở gần cửa đông thành, tìm đến tòa nhà lộng lẫy cao cao, tức là nhà ấy. Nhưng có điều tráng sĩ đến đây thì phải cẩn thận coi chừng, vì ở đây rất nhiều cơ quan bí hiểm, nếu không để ý một chút thì có khi nguy hiểm đến thân. Tôi dám quyết là đám người nhà họ Nguyễn, tất nhiên họ giấu ở đây không sai.

Đồng Thiên Bảo nghe dứt lời, vội vàng đứng ngay dậy cáo từ Đào Phú cùng Đào Xán Trương, rồi quay gót ra đi. Bây giờ trời đã xẩm tối, tuy không trông rõ được đường nhưng với đôi mắt tinh nhanh của Đồng Thiên Bảo thì đi tới đâu cũng vẫn coi thấy tình tường như một.

Sau khi chàng ra khỏi dinh Hộ bộ Thượng thư, chàng bèn lập tức nhảy tót lên mái nhà hàng phố, rồi chuyển theo nhà nọ sang nhà kia và đi thẳng về lối cửa đông. Chàng đi một lúc lâu, khi gần đến cửa đông thành, chợt trông về phía bên tả, thấy có một tòa lâu đài rất lộng lẫy, bốn bên đều xây những bức tường cao ngất che kín trong ngoài, Thiên Bảo đứng ở nóc một nhà ngoài phố rất cao, nhìn với vào phía trong tòa lâu đài kia, thì thấy toàn một sắc tối âm thầm, không hề có một ánh đèn nào soi hé ra ngoài. Chàng ngấm ngấm hồi lâu rồi đoán chắc chỗ đó đích là Xuân Hương biệt thự không sai.

Nhân vậy Thiên Bảo bèn lura lúc bốn bề im lặng, vội vàng bay tót ngay xuống rồi đi thẳng đến chỗ chân tường bên kia. Khi tới nơi chàng lại lảng lảng đi quanh đi quẩn hồi lâu, thấy sau trước trong ngoài đều im phăng phắc, không hề có một tiếng động gì. Bây giờ Thiên Bảo khẽ nhún mình bay vút một cái lên trên phía tường, rồi vào thẳng ngay trong biệt thự.

Chàng đặt chân xuống đất, thì ngay vào một khu vườn hoa rất rộng, trồng toàn cỏ lạ hoa thơm ngửi chừng khắp chốn dương gian không thể ở đâu có được. Đồng Thiên Bảo lần gót đi quanh, qua khu vườn hoa ấy, thì thấy có nhiều lâu đài lộng lẫy, cái cao cái thấp, cái to cái nhỏ, mỗi nơi là một kiểu cách khác nhau.

Chàng ta vừa đi lững thững, lại vừa thỉnh thoảng đứng nấp một nơi có ý rình xem nếu gặp người qua lại, thì bắt lấy mà tra hỏi xem đám kia bị giấu ở đâu. Bất đồ chàng loanh quanh luẩn quẩn cũng đã khá lâu, mà tịnh không thấy có một ai lảng vảng quanh ra tới đó.

Thiên Bảo đi có ý nóng lòng sốt ruột, toan đánh liều xông vào một gian phòng nào đó, để cố ý dò xem. Nhưng chàng nghĩ đi nghĩ lại chợt lại nhớ đến những lời của Đào thượng thư vừa dặn lúc nãy, thì trong bụng cũng hơi trùu trùu e sợ, không dám cả quyết làm liều.

Đương khi chàng dùng dằng ngần ngừ, thì chợt đâu thấy ở trên một cái nóc nhà kia hiện ra có một cái bóng đen đen từ đâu bay đến.

Thiên Bảo lấy làm quái lạ, trong bụng nói thêm: “Cái này không khéo trong nhà nó đã biết là có người rình mò ở đây cho nên nó mới lần ra lập tâm rình bắt ta chăng?”

Chàng nghĩ như vậy nên trong bụng lấy làm gờm gờm e sợ, liền nấp kín vào một nơi để rình xem có quả thế hay không.

Đương khi đó thì chợt thấy cái bóng đen ở trên phía nóc nhà kia bay vút sang cái nóc nhà khác rồi lại biến mất hẳn đi không thấy đâu nữa. Thiên Bảo dùng hết tinh thần trong mắt nhìn khắp bốn bên, cũng không thấy cái bóng đen đâu nữa. Chàng lấy làm ngạc nhiên không hiểu, bèn đi sang phía nhà bên kia, định đứng nấp vào một chỗ để rình.

Không ngờ chàng vừa mới đi tới sau hàng hiên ở khu nhà kia, thì sịch thấy có một trận gió vù đuổi đến sau lưng, làm cho chàng giật mình hoảng sợ, vội vàng dừng ngay lại. Vừa khi chàng đứng lại thì quả nhiên thấy có một người nhảy đến trước mặt chàng, giơ thanh đoản kiếm lên, làm bộ dọa nạt đánh chàng, Đồng Thiên Bảo lúc đó càng đoán già cho người ấy là gia đình ở trong nhà ra bắt. Chàng nhân cũng rút ngay khí giới ra tay, hùng hổ đấu với người kia lập tức. Đôi bên đánh nhau được một lúc, hai người tuy đều hăng hái chống cự, song vẫn giữ được im lặng như tờ, không hề bên nào nói một tiếng mà cũng không hề có tiếng gươm đao đụng chạm đến nhau hay hoặc có tiếng bàn chân nện mạnh xuống đất.

Bây giờ Đồng Thiên Bảo thấy thái độ người kia như vậy, thì trong bụng lấy làm nghĩ ngợi và giơ khí giới chống đỡ người kia, lại vừa khảm nấp tự nói một mình: “Quái lạ cho anh chàng này! Nếu hẳn phải là người nhà ở đây chủ ý ra rình bắt mình, thì trong những lúc này tất hẳn phải làm cho âm ĩ rồi kêu gọi gia nhân ra giúp sức, chứ không khi nào nó lại chịu thui thủi chống cự một mình và lại cố giữ im lặng không ột người nào biết đến như thế...!”

Chàng ta nghĩ tới đó, trong bụng bỗng có ý ngờ vực người đó không khéo cũng là một hạng nghĩa hiệp như mình, mà cũng lần mò đến đây có công việc chi hẳn?

Nhân vậy chàng ta bèn nhảy thoát ra ngoài vòng, rồi bay lên nóc nhà, có ý làm cho người kia đuổi theo kịp

mình, để mình sẽ hỏi rõ đầu để xem sao. Quả nhiên khi chàng ta vừa mới nhảy lên nóc nhà, thì thấy người kia cũng cầm nhăm nhăm thanh kiếm bay tọt ngay lên chẳng khác chi một con chim én sà xuống mặt nước rồi lại bay lên lập tức. Đồng Thiên Bảo đợi cho người ấy vừa mới lên gần tới chỗ chàng, thì chàng vội đứng né ra một bên giờ tay ra hiệu mà nói rằng :

- Xin hảo hán hãy khoan tay... Tôi coi chừng không khéo chúng ta cùng một cánh, làm chi mà lại sát phạt lẫn nhau:

Người kia cũng đứng dừng lại, sẽ cười mà đáp lên rằng :

- Ta đây là Phi Mao Thoái Trần Hán, sinh bình ta có quen thuộc với ai, mà anh lại nhận liền như thế?

Đồng Thiên Bảo nghe dứt lời, vội vàng cất ngay khí giới vào mình, rồi ra dáng hơn hớn tươi cười nói rằng :

- Trời ơi! Hóa ra Trần đại ca, thế mà tiểu đệ không biết... Tiểu đệ nghe tiếng đại ca đã lâu, hôm nay được gặp ở đây thực là vô cùng hân hạnh... Tiểu đệ là Đồng Thiên Bảo ở đất Sơn Đông, chẳng hay đại ca có hạ cố biết đến cho chăng?

Phi Mao Thoái nghe nói cũng tươi cười hơn hớn vội vàng cầm lấy tay Đồng Thiên Bảo mà nói rằng :

- Huynh đến đây làm gì? Nếu vậy thì huynh đệ ta hãy ra đây nói qua xem tâm sự thế nào đã, vì nếu đứng đây e người biết đến thì rất là bất tiện...

Nói đoạn liền dắt tay Đồng Thiên Bảo bay chuyền qua mấy lớp nóc nhà, đi ra một phía kín đằng góc tường để cùng nói chuyện với nhau.

Anh em trong đám giang hồ.

Biết ai tâm phúc hẹn hò với ai.

Non sông vận hội còn dài.

Biết đâu rồi chẳng gặp người tương tri.

8. Chương 8

Phi Mao Thoái Trần Hán nguyên là người ở phủ Huy Đức thuộc tỉnh Hà Nam, cũng là một tay võ nghệ cao cường đã từng nổi tiếng ở vùng Đại Giang, Nam, Bắc.

Trước đây Trần Hán cũng từng nhập môn trong phái Võ Đang, đối với Thiên Bảo nguyên là anh em đồng học từ xưa. Duy trong ít lâu nay Đồng Thiên Bảo bận bịu công việc gia đình, trở về ẩn náu ở đất Sơn Đông, không hay lui tới cùng bọn Trần Hán. Bởi thế cho nên trong khi gặp gỡ giữa đường, mãi sau mới nhận ra nhau được.

Phi Mao Thoái vốn sở trường về nghề kiếm thuật. Trước đây chàng ta luyện một thanh kiếm đã đạt tới địa vị rất cao siêu. Trong lúc giao chiến với quân cừ địch, chàng ta có thể đánh xa hơn ngoài trăm dặm mà chém lấy đầu người dễ như bỡn.

Chàng không có nơi ở nhất định và cũng không chuyên chú làm việc gì? Duy đối với nhau những hạng bất nhân bất nghĩa mà giàu có xưa nay thì chàng rất ghét. Bởi thế nên chàng thường đi ngao du bốn bể, lập cách cướp lấy những tiền tài phi nghĩa của bọn gian tham để đem về phân phát cứu giúp những người nghèo khó. Vì có cái lòng nghĩa hiệp như thế, nên những bọn giang hồ hảo hán lại càng đem lòng kính phục đến chàng mà gần xa ai ai cũng biết.

Hôm ấy cũng là một sự tình cờ, Trần Hán nhân dò biết đó là một nơi biệt thự của nhà họ Tào, ở trong núi chứa toàn những đám phong lưu thiếu nữ và giấu để kim ngân châu bảo rất nhiều. Trần Hán nhân lần mò tới đó, định thừa cơ hội lên vào, chệch lấy ít nhiều để đem về phân phát cho những người nghèo nàn đói khổ.

Bất đồ đương khi chàng ta vào đó thì lại nhằm ngay lúc Đồng Thiên Bảo cũng tò mò lần đến để dò tung tích gia quyến nhà Nguyễn Khánh Đàm. Sau khi hai người gặp nhau, Đồng Thiên Bảo bèn đem chuyện mình thuật cho Trần Hán biết và bảo Trần Hán rằng :

- Tôi đến chỗ này cũng đã từ sớm, song đi quanh đi quẩn chưa tìm thấy những nơi biệt thất của Tào Lương giấu bọn con gái là ở chỗ nào. Vậy đại ca có biết được chính xác hay không, thì xin đại ca dẫn đường cho tôi cùng đến...

Trần Hán gật đầu đáp rằng :

- Chính tôi đã dò đến đây từ ngày hôm trước, cho nên các ngách hiểm hóc nhà nó, tôi đã thuộc biết cả rồi. Cái nhà của Tào Lương giấu bọn con gái, thì rất là hiểm hóc. Ở trong tuy rộng rãi ung dung, song đứng ở phía ngoài thì đồ ai mà nhìn thấy được. Hiện giờ Tào Lương cũng đương đàn hát chè chén với bọn con gái ở trong nhà đó, bởi thế tôi phải dùng dằng đợi cho chúng nó đi ngủ, chứ không dám hạ thủ mà lên vào ngay để xoáy các đồ của nó. Bây giờ gặp được huynh đến đây, cũng là một dịp rất may. Vậy huynh hãy cùng đi vào đây với tôi, trước hết ta hãy lừa chúng nó một trận để chúng nó làm trò buồn cười cho vui cái đã...

Đồng Thiên Bảo liền hỏi :

- Đại ca định vào đó, thì làm cái gì mà lừa chúng được?

Trần Hán xua tay mà đáp :

- Được, được, huynh hãy cứ vào đây rồi khắc biết chuyện...

Đồng Thiên Bảo nghe nói, bèn theo ngay Trần Hán, lại nhảy tót vào trong biệt thự, rồi hai người lần mò tìm lối để đi. Được một lát đi đến chỗ có một khu tường rất cao, rất kín, vây bọc xung quanh một nếp nhà ra dáng cẩn mật vô cùng.

Phi Mao Thoái Trần Hán bèn bảo Đồng Thiên Bảo cứ theo sát mình mà nhảy vót ngay vào phía trong. Hai người vừa đặt chân xuống đất, thì đã thấy trong cái nhà đó đèn thấp sáng trưng tiếng ca tiếng đàn xôn xao mà Tào Lương thì cùng mấy chục người gái tơ mơn mớn như ngọc như ngà đương cùng nhau chè chén nô đùa. Trần Hán bèn bảo Đồng Thiên Bảo đứng nép vào một bên góc vườn, rồi nhặt lấy một viên ngói con con ném vào phía trước cửa gian nhà kia đến bộp một cái.

Thì liền đó thấy bọn ở trong nhà đều im ngắt cả lại, rồi thấy Tào Lương hỏi lên rằng :

- Đứa nào đánh rơi cái gì ở ngoài đó? Tiểu đồng, mày thử chạy ra cửa xem sao...

Tào Lương nói dứt lời thì có một đứa tiểu đồng dạ lên một tiếng, rồi chạy vội ngay ra. Lúc đó Trần Hán đã len lén đến đứng nấp ở phía cửa ngoài, đợi cho tên tiểu đồng bước ra khỏi rồi, thì chàng thò ngay tay đến chỗ đằng sau gáy đứa tiểu đồng điểm ột huyết đứng lặng hẩn người như là cây gỗ. Trần Hán liền xách đứa tiểu đồng đi ra chỗ Thiên Bảo đứng nấp và nói với Thiên Bảo rằng :

- Anh cởi cái áo trắng bé con này ra hộ tôi, để tôi đi lấy cái này đã.

Nói đoạn Trần Hán bèn đi tắt về phía vườn đằng sau, cắt lấy một đoạn thân cây chuối dài chừng ba bốn gang tay, vào phía gần trên ngọn cây. Đoạn rồi chàng ta cắt lấy cả chỗ ngọn chuối đi, rọc hết cả lá, chỉ để lại hai cái tàu chuối ở hai bên thân cây, dài như hai cái cẳng người, còn thì cắt phẳng đi cả.

Khi cắt xong rồi chàng liền cắp đến chỗ Đồng Thiên Bảo đứng nấp. Thiên Bảo không hiểu là chàng dùng để làm gì, liền sẽ hỏi ngay rằng :

- Đại ca định làm gì mà lại mang cái nợ ấy đến đây?

Trần Hán gật gù rồi sẽ nói :

- Anh cứ đưa cái quần áo của đứa tiểu đồng đây rồi anh khắc biết...

Chàng ta nói xong liền lấy cái quần đứa tiểu đồng sâu hai cái ống vào hai cái dọc cây chuối, lấy cái dây buộc cặp quần vào nửa thân đoạn chuối, lại lấy cái áo của đứa tiểu đồng khoác lên nửa đoạn chuối bên trên, để thò ra độ hơn một gang, buộc cổ áo vòng tròn vào cái đoạn chuối, còn khuy áo ở dưới thì cũng cài chặt cả

vào, đoạn rồi chàng lấy cái áo trong của đứa tiểu đồng, bịt kín lấy cái đầu đoạn chuỗi còn thò ra và cũng lấy cái dây buộc chặt cả lại, không cho hở một tí nào.

Khi làm xong rồi, Trần Hán cầm đoạn chuỗi giơ ngược lên, thì trông quả nhiên như là một thằng người bịt kín cả đầu lẫn mặt. Đồng Thiên Bảo toét mồm ra cười rồi khề hỏi :

- Huynh làm thần tình thật, nhưng dùng để làm gì mới được?

Trần Hán cũng cười mỉm mà đáp :

- Tôi làm thế này, rồi bác sẽ biết. Bây giờ bác đi vào chỗ cửa này với tôi, hễ thấy đứa nào ở trong đi ra, là ta cứ nấp đằng sau kéo căng cho nó ngã sấp xuống làm cho buồn cười một mẻ cái đã.

Nói đoạn liền cùng Đồng Thiên Bảo đi vào lối cửa gian phòng của bọn Tào Lương đương ngồi. Khi vào gần tới nơi, Trần Hán lừa lúc Tào Lương đương hú hí nô đùa với bọn thị nữ, liền cầm thằng người giả kéo vào chính giữa phía trước cái bàn của bọn kia đương ngồi, nghe đến huých một cái. Bọn ở trong nghe thấy tiếng như vậy thì vội vàng đổ xô ra nhìn. Khi nhìn xuống đất, thì thấy quả nhiên là thằng tiểu đồng lúc nãy bị nằm sóng soài ra đất, chân tay thì cụt đầu mất cả, mà đầu óc mặt mũi thì lại bịt kín cả vào.

Có mấy người con gái ngồi ngoài trông thấy trước, thì kêu thét cả lên ngã vật ngay xuống. Bấy giờ ở trong gian nhà đó, vì Tào Lương đùa bỡn với bọn con gái nên cấm cả lính tráng không cho ai vào đây.

Rồi khi Tào Lương trông thấy rõ ràng là đứa tiểu đồng bị chết ném vào trong đó, thì cũng hoảng hồn kinh sợ, kêu thét ầm lên, đứng xúm cả vào một chỗ mà không dám chạy đi đâu.

Gia nhân cùng lính tráng ở trong biệt thự lúc ấy đương ngủ mơ màng ở cả gian nhà bên dưới, khi nghe thấy trên này kêu gào, thì giật mình tỉnh dậy đánh thức lẫn nhau, vội vàng vàng chạy lên để cứu.

Bất đồ chúng chạy lên gần tới cửa thì bị Đồng Thiên Bảo cùng Trần Hán ập đến đằng sau đẩy ấy người xô vào với nhau rồi thì ngã xấp cả xuống một lượt. Tào Lương đứng trong trông thấy như vậy lại càng sợ hãi cuống cuống, vừa chạy loanh quanh trong nhà, vừa kêu cha kêu mẹ ầm ĩ cả lên.

Lúc đó bọn lính lớp ngóp bò dậy, càng thấy Tào Lương kêu thì càng hất hải vội vàng hăm hăm hờ hờ chạy vào. Tào Lương thấy chúng chạy vào thì hoa cả mắt lên tưởng chừng là bọn giặc cướp vội lạy thụp xuống đất kêu van mà rằng :

- Con lạy các ông, các ông buông tha cho chúng con... Bao nhiêu đồ đạc châu báu trong nhà các ông muốn lấy gì thì xin các ông cứ khuôn đi cho, chúng con không dám ngăn lại...

Bọn lính trông thấy thế thì chạy đến xúm vào nâng Tào Lương dậy và nói :

- Công tử mê ngủ hay sao? Chúng tôi là lính của phủ Thừa tướng đây, chớ có phải giặc cướp nào đâu...

Tào Lương bấy giờ mới định thần nhìn lại bọn lính rồi thở hồng hộc quát mắng ngay bọn lính rằng :

- Thế sao chúng mà không báo tao trước, để suýt nữa hồn vía tao lên mây mất cả... Ai bảo chúng bay đến đây mà chúng bay dám đánh chết tên tiểu đồng của tao rồi vắt xác vào như thế kia?

Bọn lính nghe nói hoảng hồn không hiểu ra sao, quay nhìn xuống đất thì quả thấy có một đứa tiểu đồng nằm chết sóng soài ra đó. Chúng sợ hãi run bắn người lên, vội vàng súm lại lật mặt đứa tiểu đồng để xem. Không ngờ khi cởi cái vải phủ ở mặt ra, thì thấy là một khúc chuỗi nằm đườn đườn ở đó, chớ nào đâu có phải là chú tiểu đồng. Bọn lính bèn đem đến trình rõ cho Tào Lương biết.

Tào Lương cùng bọn con gái trong ấy khi trông thấy đó không phải là xác đứa tiểu đồng, thì bấy giờ người nào người ấy mới hơi yên định thần hồn ngơ ngác nhìn nhau không hiểu đầu đuôi ra sao.

Kể đó lại thấy Tào Lương ra dáng oai vệ hách dịch, ngồi uốn ngực xuống cái ghế bành, phùng má trợn mắt, quát bảo bọn lính rằng :

- Thế thì việc này lại chỉ chúng bay láo sược định dọa nạt tao đây chớ còn ai lọt vào nhà này nữa! Đứa nào nghịch muốn sống thì nói ra, không thì ông lấy đầu lặt tức bây giờ...

Bọn lính nghe nói sợ cuống cả lại, xúm đến lạy van kêu là oan uổng. Tào Lương nhất định không nghe, liền vớ lấy cái roi ngựa treo ở trên tường, nhè vào bọn lính đánh cho túi bụi cả lên.

Đương khi ấy thì Trần Hán cùng Đồng Thiên Bảo ở ngoài này bấm bụng nhịn cười không được. Khi Trần Hán thấy Tào Lương đánh đập bọn lính ra dáng hăng hái, liền khẽ nói với Đồng Thiên Bảo, rồi hai người cùng rút sẵn khí giới ra tay rồi cùng nhảy tót ngay vào chính giữa trước mặt Tào Lương.

Khi nhảy vừa tới nơi, hai người liền giơ hai thanh đao sáng loáng ướm vào trước mặt Tào Lương. Đoạn rồi Trần Hán một tay nắm chặt lấy cổ Tào Lương còn một tay thì chĩa thanh đao vào giữa bụng chàng mà hét lên rằng :

- Chúng bay muốn sống thì đứa nào đứng im chỗ ấy, nếu mà động cựa hay là kêu lên, thì tao giết thẳng này trước, rồi còn tất cả chúng bay mỗi đứa ta ột nhát...

Bọn lính cùng mấy chục người con gái, nghe thấy như vậy thì đều sợ tái xanh cả mặt, đứng im thín thít không dám động cựa ho he.

Đồng Thiên Bảo lúc đó mới cười nhạt hỏi Tào Lương rằng :

- Người con gái họ Nguyễn và tất cả gia đình họ Nguyễn, hiện giờ người giấu ở đâu? Muốn sống người phải thú thực mau mau, không ta giết đến hết cả nhà bây giờ.

Chàng nói dứt lời, nhìn đến mặt Tào Lương thì thấy nét mặt anh ta đã xám như gà cắt tiết, chân tay run bần cả lên thở không ra hơi mà nói không ra tiếng. Trần Hán tiện tay đương nắm cổ Tào Lương, liền sách bồng ngay lên rồi lại động xuống đất đến phịch một cái và quát hỏi luôn :

- Mà không chịu nói thực hay sao? Để tao cho luôn một nhát đi xuống dưới cửa Diêm Vương mà kêu một thể.

Tào Lương bấy giờ mới cố gắng gượng tinh thần, lấy hơi gắng mãi rồi mới lắp bắp mà đáp :

- Bẩm... bẩm... lạy... hai đức đại vương, đại... thần, đại... tướng, hai... đức để yên cái cổ cho con, con xin thú thực với hai đức...

Thiên Bảo nghe tới đó hét lên một tiếng ra to và nói :

- Đức với ngài cái gì, có thể nào muốn sống nói mau không thì chúng ông cắt đứt cuống họng bây giờ...

Tào Lương nghe thấy Thiên Bảo hét tiếng đó thì giật nảy người lên đến hàng mấy thước, rồi lại rơi huych ngay xuống, giá không có cái tay Trần Hán nắm ở sau gáy, thì đã ngã lăn xuống đất ngay rồi. Chàng ta lại ấp úng run sợ mãi, rồi mới trở sang chỗ bên cạnh gian nhà đó mà nói :

- Bẩm hai quan lớn, gia quyến nhà họ Nguyễn hiện giờ ở tất cả đây... nhưng Nguyễn tiểu thư thì đi đâu con cũng không được biết.

Trần Hán chưa nghe dứt lời lại cầm cổ Tào Lương dúm ột cái choáng cả người lên, rồi quát hỏi dồn luôn :

- Nhà người bắt người ta đến đây, mà sao lại bảo rằng không biết ở đâu?

Tào Lương lại lú cả lưởi lại, kêu van lạy lục mà rằng :

- Hôm nọ con có đem người ta về đây thực, nhưng đến đêm thì bỗng thấy biến đi đâu mất... Bởi thế nên con phải bắt gia quyến của người ta đến đây, định để tra hỏi xem sao... Nay các ngài đến, con xin nói thực, chớ không khi nào lại dám khai man...

Thiên Bảo nghe nói gắt lên mà rằng :

- Thôi không cần hỏi lời thôi nữa, gia quyến người ta ở đâu muốn sống hãy đưa đến đấy xem sao cái đã...

Tào Lương vâng lạy vâng để xin đưa đi ngay. Trần Hán bèn bảo Thiên Bảo đứng lại đó để coi giữ bọn kia, còn tự mình thì theo Tào Lương đi sang bên cạnh. Tào Lương dẫn Trần Hán đến chỗ cửa nách ở về bên phải gian nhà ấy, mở khóa cửa ra rồi đưa Trần Hán đi vào phía trong. Khi vào tới trong thì thấy nhà tối om om, chỉ có một ngọn đèn con lù mù để ở trên tường và thấy ở phía trong thì có mấy người đương ngồi ủ rũ trên một cái giường nho nhỏ. Tào Lương liền trở vào mấy người đấy mà bảo Trần Hán rằng :

- Thưa ngài, đây là gia quyến họ Nguyễn, chúng tôi chỉ giữ yên ở đây, chớ không dám động đến ai hết cả.

Trần Hán gắt lên rằng :

- Ta không khiến nhà ngươi nói, nhà ngươi hãy cứ im đi...

Nói đoạn liền bảo mấy người kia cùng đứng dậy theo chàng, rồi Trần Hán đưa cả Tào Lương trở ra nhà ngoài.

Khi ra tới nhà ngoài, Đồng Thiên Bảo trông thấy đủ mặt gia quyến của Nguyễn Khánh Đàm rồi, mà duy cô người em gái Khánh Đàm là không ở đó, chàng nhân nghĩ thầm trong bụng không khéo người con gái ấy đã bị Tào Lương hãm hiếp không được mà giết đi rồi, hay hoặc lại bị anh nào cướp mất mà Tào Lương sợ hãi không dám nói ra.

Nhân vậy Thiên Bảo liền chạy đến nắm cổ Tào Lương lôi ra, rồi cầm thanh kiếm trở vào mặt mà nói lên rằng :

- Mày là một đồ vô lương tàn ác, sống làm một hại dân gian. Mày cậy thế có cha làm Tể tướng, rồi tha hồ vùng vẫy làm liều không ai là dám can thiệp gì đến. Ngày nay gặp tay ta đây, ta quyết vì nhân dân trong xứ này trừ khử mày đi, trước là cứu vớt lấy đàn con nhà lương thiện, mà sau là làm gương cho những kẻ tàn ác như mày...

Nói dứt lời liền cầm thanh đao cắt phăng ngay đầu Tào Lương rơi bật ngay ra, cái xác ngã vật xuống máu phun tung tóe mọi nơi.

Đoạn rồi chàng ta xé lấy một mảnh áo của Tào Lương, thấm đẫm vào vũng máu dơ lên tường vôi, viết luôn mấy câu để lại:

Tướng họ Tào đây, có một trai,

Cậy quyền cậy thế chẳng kiêng ai.

Gian dâm bạo nghịch xoay trăm lối,

Biệt thự Xuân Hương nhốt gái chơi...

Viết xong bốn câu đó, chàng lại thấm luôn máu viết tiếp ngay bốn câu nữa:

Có con dung tủng hư đời,

Để con như thế cho người hại lây.

Sẵn gươm chính khí trong tay.

Cắt đầu, cho bọn sau này làm gương...

Dưới cùng chàng lại viết thêm mấy chữ:

“Đồng Lỗ Đồng Thiên Bảo đề”

Khi đề xong rồi, Trần Hán liền bắt một người con gái trong đó dẫn đến các nơi, nhặt nhanh lấy một mớ kim nhân châu báu gói vào một bọc rất to. Đoạn rồi Trần Hán quay ra khề nói với Đồng Thiên Bảo rằng :

- Bây giờ công việc xong rồi, huynh định đem gia quyến nhà họ Nguyễn đi đâu, thì xin cho tôi biết trước?

Đồng Thiên Bảo ghé vào tai Trần Hán mà nói thầm :

- Đám gia quyến nhà họ Nguyễn đây, dầu đưa về nhà họ cũng không thể ở yên được. Vậy tôi phải dẫn họ về bên Sơn Đông, hãy tạm để ở nhà tôi rồi sau sẽ liệu...

Trần Hán nghe nói gật đầu hiểu ý, liền ra lệnh ấy chục người con gái kia bảo cho ai đâu thì tha cho về đó. Còn bọn mười mấy tên lính, thì Trần Hán lần lượt điểm ổi người một cái văng huyết, nằm lăn cả ra bất tỉnh nhân sự.

Bây giờ Trần Hán mới ra dáng vội vã bảo Đồng Thiên Bảo :

- Nếu huynh định như vậy, thì huynh phải đến ngay nhà Nguyễn Khánh Đàm, bảo hấn ta ra ngoài cửa thành, tôi sẽ dẫn mấy người này ra đó rồi ta cùng đi. Nếu để trùng trình ngộ lỡ Tào thừa tướng biết chuyện mà cho binh mã theo đuổi, thì đông người thế này chúng ta mang đi sao cho được thoát?

Đồng Thiên Bảo lắc đầu mà đáp :

- Không được, việc tìm Nguyễn Khánh Đàm thì huynh phải giúp cho tôi. Còn tôi, tôi phải đi đằng này có chút việc rất cần, nhưng xin hẹn cứ ra ngoài cửa đông thì chúng ta cùng đợi gặp nhau ở đó... Vả chăng phen này huynh cũng phải cùng đi với tôi để đưa bọn kia cho sang đến tận nhà tôi, rồi sau huynh bận việc chi thì bây giờ sẽ xin tùy ý...

Trần Hán hơi ra dáng nghĩ ngợi một tí rồi gật đầu mà rằng :

- Nếu thế thì huynh phải đi mau đi, để tôi đi đón Nguyễn Khánh Đàm cũng được.

Nói dứt lời Trần Hán liền bảo bọn gia quyến nhà họ Nguyễn dẫn đường về phố Mộc Hồ Đồng để tìm Nguyễn Khánh Đàm. Khi Trần Hán đi rồi thì Đồng Thiên Bảo cũng lập tức nhảy lên mái nhà bay thẳng ngay đến dinh quan Thượng thư Đào Phú.

Khi tới nơi thì trong dinh vẫn còn ngủ im thín thít, cửa ngõ vẫn đóng nghiêm trang. Đồng Thiên Bảo nhảy qua tường vào trong dinh rồi cạy cửa phòng Đào Phú và đánh thức Đào Phú dậy ngay, Đào Phú trở dậy mắt nhắm mắt mở trông thấy Đồng Thiên Bảo thì lấy làm kinh ngạc mà hỏi :

- Tráng sĩ đi đâu mà trở về đây thế?

Đồng Thiên Bảo bèn đem chuyện giết Tào Lương viết thơ lên vách thuật lại cho Đào Phú nghe. Giật mình choáng hấn người lên Đào Phú bảo Đồng Thiên Bảo rằng :

- Ông làm như thế thì tôi sống sao được nữa. Sáng mai họ trông thấy tự tích của ông và tên ông ở đó, họ truy nã đến tôi cho tôi là người đồng đảng với ông, bây giờ tôi tránh làm sao cho thoát!

Đồng Thiên Bảo nghe dứt lời ra dáng tươi cười mà đáp lại :

- Theo như ý tôi, bây giờ đã xảy ra như thế, thì ba mươi sáu chước chỉ còn một chước trốn là hơn. Vậy xin đại nhân mau mau thu nhặt một ít tể nhuyễn rồi đem gia quyến ra đi với tôi, nếu chậm trễ bây giờ hối không kịp nữa.

Đào Phú chưa kịp trả lời, Đồng Thiên Bảo đã vội gọi ngay Đào Xán Trương cùng Kiên Trung đến, giục cho họ gói ghém lấy một ít đồ vật quý và đánh thức phu nhân dậy để cùng ra đi. Khi thu xếp xong rồi Đồng Thiên Bảo bắt Kiên Trung kiểm lấy một cái xe xếp đồ đạc lên và ép vợ chồng Đào Phú lên xe rồi ba người nhẹ nhàng đẩy xe ra phía cửa đông.

Bấy giờ trời vừa sáng cửa thành cũng đã mở. Bọn này đẩy xe ra phía ngoài thì đã thấy Trần Hán cùng mấy người nhà Nguyễn Khánh Đàm đứng đợi ở phía xa, người người bèn họp nhau làm một bọn, trông chừng thẳng hướng về lối Sơn Đông.

Được ít lâu về tới địa hạt Sơn Đông, Đồng Thiên Bảo liền đưa tất cả mọi người về Đồng gia trang và lưu lại ở đó.

Sau khi nước nôi trò chuyện xong rồi, Đồng Thiên Bảo liền dẫn Hoàng Cúc Anh cùng Cửu Anh ra bái chào Đào Phú và thuật hết lai lịch cho Đào Phú nghe. Đào Phú nghe chuyện mới nhận ra hai người đó là con Hoàng Dung, bạn đồng liêu với mình khi trước, trong bụng lấy làm ái ngại, liền nhận hai người làm con nuôi và cho cùng Đào Xán Trương bái kết làm anh em.

Từ đó Đào Phú lưu lại nhà Đồng Thiên Bảo hàng ngày dạy cho Cúc Anh cùng Cửu Anh luyện thêm văn chương, nhờ được tư chất thông minh cho nên Cúc Anh cùng Cửu Anh học trong ít lâu, đã trở nên một tay văn chương đứng mực, ai ai cũng phải ngợi khen.

Ngoài những thì giờ nhàn rỗi, Đồng Thiên Bảo lại đem các môn võ nghệ rèn dạy cho Đào Xán Trương cùng Hoàng Cúc Anh. Bởi thế Cúc Anh không những giỏi về văn chương, mà các môn võ nghệ cũng một ngày một tấn tới.

Cách mấy tháng sau, một hôm kia Nguyễn Khánh Đàm nhân nói với Đồng Thiên Bảo về việc người em gái họ mất tích đã lâu mà chưa sao rõ được tin tức. Đồng Thiên Bảo bấy giờ mới sực nhớ ra, có ý phàn nàn mà bảo Nguyễn Khánh Đàm rằng :

- Trong bấy lâu tôi cũng bận nhiều công việc, cho nên câu chuyện cô em Nguyễn Vận Cầm nhà ta tôi quên khuấy đi mất... ngày nay huynh đã nhắc lại vậy chúng tôi sẽ xin lập tức đi tìm cho thấy cô em phen này mới được...

Nói đoạn Đồng Thiên Bảo liền ời Trần Hán, Hoàng Cúc Anh và Đồng thất nương cùng vào trong phòng bàn chuyện lập kế đi tìm Nguyễn Vận Cầm.

Khi bàn định xong rồi, liền chia làm hai tốp, mỗi tốp đi riêng một ngả và hễ khi nào tìm được thì sẽ lại về Đồng gia trang để hội họp với nhau.

Tốp thứ nhất thì Đồng Thiên Bảo cùng Trần Hán với Đào Xán Trương, ba người đều đi về phía Đông nam dọc theo mấy tỉnh miền bể để tìm. Còn tốp thứ nhì thì Đồng thất nương cùng Hoàng Cúc Anh hai người đều ăn mặc giả trai đi về miền Đông bắc thẳng theo mấy tỉnh vùng núi rồi sẽ quay về miền nam trở lại Sơn Đông.

Khi cất đặt xong rồi Đồng Thiên Bảo liền sai người nhà làm một bữa mời Thượng thư Đào Phú ngồi ghế chủ tọa và bảo tất cả anh em cùng họp mặt chè chén một bữa thật vui đoạn đem các việc đó trình bày cho Đào Phú biết.

Đào Phú nghe nói lấy làm khen ngợi tấm lòng hào hiệp của tất cả mọi người và khuyên bảo Đào Xán Trương nên gắng sức để làm cho trọn bốn phận rồi sẽ trở về.

Sau khi ăn uống xong rồi, năm người bèn thu thập hành trang, từ giả Đào Phú, gửi lại công việc cửa nhà cho Đào Phú chủ trương giúp đỡ rồi cùng nhau phân làm hai tốp, chia bước lên đường.

9. Chương 9

Hôm ấy Đồng thất nương cùng Hoàng Cúc Anh đều ăn mặc giả trai từ thôn Đồng gia trang, chia tay với bọn Đồng Thiên Bảo, rồi hai người kéo nhau đi về phía bắc. Trong khi đi đường hễ gặp nơi nào có vẻ bí mật khả nghi hai người cũng để ý thăm dò về tin tức Nguyễn Vận Cầm mất tích.

Một hôm, hai người đi tới một nơi, thấy phía trước mặt có một tòa núi cao ngất lưng trời, xung quanh cây cỏ um tùm hình thế rất là hiểm ác. Đồng thất nương nhân bảo Hoàng Cúc Anh :

- Tôi trông tòa núi này hình thế cheo leo, tất là một nơi danh lam thắng tích, mà ít ra thì cũng có một bậc dị nhân ẩn dật ở đó. Vậy nhân tiện qua đây tôi muốn cùng cô nương thăm chơi ngoạn cảnh một phen, và nhân tiện nếu có cơ hội mà dò xét được tung tích Vận Cầm, thì cũng là một điều hạnh phúc.

Hoàng Cúc Anh nghe nói gật đầu khen phải, hai người bèn cùng nhau lững thững đi đến chân núi để xem.

Được một lát đi gần sát chân núi, hai người chợt trông thấy phía bên tay phải đường hiện ra một cái bia rất lớn, mặt bia khắc ba chữ “Nga Mi sơn”, mỗi chữ to bằng cái thùng.

Hoàng Cúc Anh trông thấy vậy, bỗng vẻ người sững sốt, bảo Thất nương rằng :

- Hồi trước đây, Phi Hà tiên cô xuống dạy tôi các môn kiếm thuật, cô bảo cho tôi biết đến chuyện Giác Hoa thiền sư là người đã từng đánh nhau với đại tẩu giữa đêm hôm rằm ở nhà trọ với tôi hồi trước. Theo lời tiên cô nói thì Giác Hoa thiền sư tức là đồ đệ của Ngũ Phong trưởng lão hiện vẫn tu hành trên núi Nga Mi, hôm nay cũng là một sự bất thành linh chúng ta lại được đến đây, vậy chi bằng ta thử lên tìm Ngũ Phong lão trưởng để thuật qua chuyện đó cho Trưởng lão nghe, may ra ta sẽ có ích cũng nên.

Đồng thất nương gật gật mà rằng :

- Nếu thế thì còn gì tiện hơn nữa... Giác Hoa đã bao phen sinh sự với tôi. Nó lập tâm hại tôi đã mấy mươi lần, chứ không cứ gì là một hôm ấy. Vậy nay nhân tiện ở đây tôi cũng muốn lên đó để hỏi qua sư phụ của hắn xem sao.

Nói đoạn, hai người cùng dắt tay nhau trèo lên trên núi. Khi đi tới lưng chừng núi, trông lên phía trên thì xa xa thấy có một khu đất phẳng rộng, xung quanh có tường xây bao bọc rất cao, hai người đoán chắc đó là một nơi chùa cổ của Ngũ Phong lão trưởng tu hành, bèn bảo nhau trông thẳng tòa chùa cổ đó đi lên.

Bất đồ hai người đương khi ra sức trèo leo, vừa quanh ngấm hai bên để xem phong cảnh, thì chợt đâu thấy có một trận gió ào ào đưa tới. Rồi kế đó liền có những tiếng sột sạt ở bụi cây rậm ngay chỗ bên cạnh sườn núi. Hai người lấy làm quái lạ, vội bảo nhau dừng chân đứng lại để xem.

Bỗng nghe thấy một tiếng gầm lên rất lớn, rồi có một con hổ già trán đã bạc phơ, từ trong bụi rậm hăm hăm hử hử rảo bước đi ra. Hai người trông thấy hoảng hồn kinh sợ, vội vàng rút ngay khí giới ra tay, Hoàng Cúc Anh đương tính trẻ tuổi hăng hái, tay cầm thanh kiếm nhảy vót một cái ra tận phía sau con hổ, giơ kiếm toan chém. Con hổ thét lên một tiếng, quay ngoắt ngay lại, dựng đuôi chống ngược hét lên, giơ hai chân trước lập thế định vồ Cúc Anh.

Đồng thất nương thừa cơ lúc đó nhảy sấn ngay vào cười lên mình con hổ giơ tay quyền nhè giữa đầu hổ đâm luôn mấy cái thật mạnh. Con hổ bị mấy cái đâm đau, nổi máu hăng lên, liền hất hai cẳng sau dựng ngược lên trời làm cho Đồng thất nương cũng bị ngã lộn về đằng trước. Đoạn rồi con hổ thừa thế nhảy tràn ngay đến, giơ nanh múa vuốt để bắt Thất nương.

Hoàng Cúc Anh thấy thế nguy cấp, vội sấn đến phía sau con hổ tóm lấy đuôi lẳng ột cái thực mạnh, con hổ bị bắn tới 5, 6 thước. Đồng thất nương lúc đó vội vàng chồm dậy, cũng rút phăng thanh bảo kiếm ra tay, rồi hợp sức với Hoàng Cúc Anh đuổi theo đánh chém con hổ.

Hổ bị Hoàng Cúc Anh lẳng một cái, lại càng nổi máu hăng lên, thét luôn mấy tiếng rất lớn, lắc đầu mấy cái, trợn trừng đôi mắt sáng như đôi luồng điện, nhìn thẳng vào mắt hai người, rồi nhe hai hàng nanh trắng nhọn, nhún hấn mình xuống mà nhảy mạnh một cái, vồ xuống chỗ hai người.

Đồng thất nương cùng Hoàng Cúc Anh bị ánh sáng của mắt con hổ thẳng xuyên vào giữa mặt mình, làm cho chói lòa cả lên, không biết lối nào để mà chống cự. Hai người luống cuống nhân thấy ở gần đấy có một cái cây rất to, bèn bảo nhau nhảy cả lên cành cây đi tránh.

Vừa khi ấy, con hổ đã đứng ở dưới gốc cây ngửa nhìn lên trên, nhe răng vểnh râu, hai chân trước cào soàn soạt xuống đất, lăm le chỉ chực nhảy lên, Hoàng Cúc Anh tức giận lạ lùng, bèn nhảy vót một cái xuống giữa lưng con hổ, hai tay ôm lấy gáy con hổ ghì thật chặt không cho con hổ quay đầu đi được, còn hai gót chân thì nhè hai bên hông con hổ, dùng hết sức dọi vào thùm thụp. Đồng thất nương ở trên cây thấy vậy bèn rút ngay thanh Thất Tinh bảo kiếm nhảy xuống phía sau con hổ toan đâm vào đít nó đi thẳng xóc lên đến ruột thì chợt nghe thấy có tiếng người cười khanh khách mà nói lên rằng :

- Con quái vật kia chừng lại vô lễ cái gì rồi... Thôi xin hai tráng sĩ hãy tha cho nó, để lão tăng xin nó lại.

Đồng thất nương quay đầu nhìn lại thì thấy có một ông già đầu bạc phơ phơ, mặt hây hây đỏ, ngoài khoác áo đạo bào xúng xính từ ở phía trên ung dung đi xuống. Thất nương trông thấy sư già có vẻ đạo mạo lạ lùng thì trong bụng ngờ vực đoán là Ngũ Phong lão trưởng. Nàng liền bảo Hoàng Cúc Anh tha cho con hổ đừng đánh nữa. Cúc Anh nghe nói cũng quay lại liếc nhìn vị sư già, rồi mới tha cho con hổ, nhảy ngay lại chỗ Thất nương đương đứng.

Bấy giờ con hổ trông thấy vị sư già, thì ra ý sợ hãi len lét nằm nép hẳn xuống ngoe nguẩy cái đuôi mà thở lên hồng hộc. Vị sư già trở vào con hổ rồi bảo Thất nương :

- Hai vị tráng sĩ không biết, con hổ này là lão tăng nuôi để đi tuần quanh núi, ví phỏng có kẻ gian phi cất lên vào núi này chẳng. Hôm nay hai tráng sĩ đến đây, hẳn ngu si không biết, lỡ sảy có điều vô lễ với các ngài, vậy lão tăng xin lỗi các ngài, các ngài nể mặt lão tăng mà tha cho nó...

Sư già nói đến đó lại quay sang trở bảo con hổ :

- Hôm nay chắc là ngươi bị đòn đau, nhưng cái đó cũng lỗi tại ngươi, không còn phàn nàn chi nữa. Thôi bây giờ cho ngươi đi nghỉ một chỗ, nhưng từ nay trở đi, ngươi phải xem người cho tình mới được...

Con hổ nghe nói nhường như hiểu ý, bèn thui thủi cầm đầu quay ra đi thẳng.

Bấy giờ vị sư già mới quay ra hỏi hai người :

- Tôi trông hai vị tráng sĩ, đích thị không phải đàn ông... nhưng không biết có việc gì mà hai tráng sĩ lại lần mò đến đây.

Thất nường cùng Cúc Anh nghe nói đều có vẻ kinh ngạc, trong bụng lại càng đoán chắc vị sư già ấy là Ngũ Phong lão trưởng không sai. Thất nường liền đáp ngay :

- Anh em chúng tôi ở phương xa tới đây, vì thấy phong cảnh núi này đẹp đẽ, nên rủ nhau trộm phép vào xem. Nhưng chẳng hay vì có sao mà đạo trưởng lại bảo chúng tôi không phải là đàn ông, điều đó thực chúng tôi không phục..

Thất nường vừa nói tới đó thì ông già cười cười gật gật mà nói ngắt lời ngay.

- Thôi các ngài bắt tất phải giấu diếm tôi làm gì nữa! Các ngài ở Đồng gia trang đến đây chứ gì? Nếu có đúng như thế, thì chính lão tăng đây là Ngũ Phong lão trưởng ở núi Nga Mi đây, các ngài có muốn hỏi gì thì xin cứ vào trong này nói chuyện.

Nói đoạn liền trở lối mời Đồng thất nường cùng Hoàng Cúc Anh đi thẳng lên phía trên chùa. Khi vào khỏi chùa, Ngũ Phong lão trưởng dặng ho lên một tiếng, thì thấy có tới hơn một trăm vị sư vừa già vừa trẻ vừa lớn vừa bé, đều chạy cả ra sân, đứng sắp hàng hai bên chấp tay lên ngực, có ý cung kính chào khách. Ngũ Phong lão trưởng dẫn hai người đi thẳng vào trong phượng trưng mời cùng ngồi chơi ở đó.

Sau khi chào hỏi qua loa các chuyện, Đồng thất nường bèn nói ngay với Ngũ Phong lão trưởng :

- Dám thưa Lão trưởng, có phải Giác Hoa thiền sư là quý đồ đệ của Lão trưởng ở đây không?

Ngũ Phong lão trưởng gật đầu :

- Chính hần là đồ đệ của tôi, nhưng hiện nay tôi đã cho ra ở riêng bên núi Thiên Trúc lâu rồi, không còn ở trong chùa đây nữa... Chẳng hay hai ngài có việc gì muốn hỏi đến hần.

Đồng thất nường nhân đem chuyện Giác Hoa hòa thượng lập tâm hại mình đã mấy phen, thuật cho Ngũ Phong lão trưởng nghe. Lão trưởng nghe dứt lời, thì hằm hằm nổi giận bảo ngay Đồng thất nường :

- Nếu phải hần ta hư liệu như thế, thì mấy lần trước đây sao người không nói ngay với tôi để tôi trị hần?

Đồng thất nường ra dáng lễ phép mà rằng :

- Trước đây mấy phen, tôi cũng đã định tìm sang đây để cùng Lão trưởng nhưng vì tưởng Giác Hoa chẳng qua cũng chỉ nhất thời lầm lỡ rồi sau lại biết hối hối được ngay, cho nên chúng tôi cũng không muốn sinh sự làm chi thêm bận. Nhưng không ngờ Giác Hoa vẫn cứ chứng nào tật ấy, đến chết không chừa, và ngay độ trước đây, tôi cùng người anh em này đêm nằm trọ ở chốn hàng cơm, Giác Hoa cũng lại lên vào lối thôi sinh sự, khi đó hiện người anh em tôi đây cũng biết...

Thất nường vừa nói tới đó, thì Hoàng Cúc Anh nói tiếp ngay :

- Việc này hiện có Hà Phi tiên cô là sư phụ của tôi cũng đã hiểu cả, và chính sư phụ tôi nói ra, nên chúng tôi mới biết Giác Hoa là quý đồ đệ của Lão trưởng đây. Hôm nay cũng là một việc ngẫu nhiên chúng tôi qua đây lại được gặp Lão đạo trưởng, vậy xin thưa để Lão trưởng biết rõ và răn bảo giúp cho.

Ngũ Phong lão trưởng sẽ cười mấy tiếng, rồi ngồi nghiêm lên giữa chốn bồ đoàn, gõ cái khánh để trước mặt ba tiếng rất to. Thì liền đó thấy có tới năm mươi vị sư chạy đến trước mặt bồ đoàn đều đứng chấp tay ở trước chỗ bồ đoàn, miệng niệm một câu “A di đà Phật”. Bấy giờ Ngũ Phong lão trưởng nhắm nghiền hai mắt đàng hăng lên một tiếng, rồi mới đồng dục mà nói :

- Ta có việc cần muốn sai một anh sang ngay Thiên Trúc bây giờ, có anh nào đi được nói cho ta biết...

Lão trưởng nói dứt lời thì trong đám ấy có một nhà sư đứng lên xin đi. Đồng thất nường cùng Hoàng Cúc Anh nhìn tới nhà sư đó; thì thấy chột một bên mắt, què một bên chân, mặt mũi nhem nhuốc bất thành nhân dạng. Hoàng Cúc Anh nhân bấm Đồng thất nường mà khê bảo :

- Con người như thế kia mà sai sang Thiên Trúc, thì đi làm sao được... Vả chẳng từ đây sang Thiên Trúc cách mấy nghìn dặm, nếu để người đi, thì ta phải đợi hàng mấy năm cho gặp được mặt Giác Hoa...

Nàng vừa nói tới đó thì thấy Ngũ Phong lão trưởng đã gật gật mà bảo nhà sư vừa què vừa chột kia rằng :

- Nhà người đã bằng lòng đi, thì phải đi mau mau gọi hẳn về đây kéo các quý khách chờ lâu bất tiện...

Nhà sư kia dạ một tiếng, rồi vâng lời quay ra đi thẳng. Đoạn Ngũ Phong lão trưởng nhắm mắt ngồi yên, mũi thở khò khò như người đang ngủ, còn các vị sư kia vẫn chấp tay đứng hầu quanh đó. Hoàng Cúc Anh lại ra về sốt ruột, khẽ bảo Đồng thất nương :

- Chúng ta quên đi mất không nói với Lão trưởng nếu phải đợi lâu thì hãy đi công việc khác, rồi sau sẽ về đây cũng được...

Thất nương cũng lấy làm phải, ba người liền đi lần đến chỗ bồ đoàn để hỏi Ngũ Phong lão trưởng. Ngờ đâu gọi hỏi mấy lần, nhưng đạo trưởng vẫn ngáy ngủ khè khè, không nói năng gì cả.

Hoàng Cúc Anh lấy làm sốt ruột, liền quay ra khẽ hỏi một nhà sư :

- Lão trưởng ngủ thế này thì biết đến bao giờ mới dậy? Chúng tôi còn có việc bận, cần hỏi Lão trưởng mà không biết đến lúc nào mới lại hỏi được?

Nhà sư kia cười mà đáp :

- Sư phụ tôi ở đây ngủ thì không biết kỳ hạn nào: có khi vài tháng, có khi hàng năm, mà cũng có lúc vài năm cũng nên... Nhưng cũng không thể nào mà ngủ được bằng lão sư tổ Trần Đoàn chúng tôi, có khi người ngủ đến hàng nghìn năm cũng chưa tỉnh dậy.

Cúc Anh nghe nói lắc đầu lè lưỡi mà sẽ hỏi luôn :

- Vậy thế vừa rồi nhà sư đi sang núi Thiên Trúc, phỏng độ bao giờ thì về đây được?

Trong đám nhà sư đứng đó có người trả lời rằng :

- Cái đó cũng không biết chừng, có khi rất chậm mà có lúc rất nhanh, là tùy cái sức đi của bọn họ...

Đồng thất nương thấy nói như thế, liền bâm Hoàng Cúc Anh mà nói :

- Thôi chúng ta hãy chịu khó ngồi đây đợi một lúc xem sao...

Hai người ngồi đợi một lúc, ước chừng thối chín nồi cơm, thì chợt thấy ở phía ngoài có tiếng vù vù bay xuống, rồi có một nhà sư nói ngay lên rằng :

- Kìa, hai người ở bên Thiên Trúc đã về kìa...

Đồng thất nương cùng Hoàng Cúc Anh quay ra nhìn quả thấy nhà sư chợt lúc nãy cùng Giác Hoa thiền sư đều đã đến đó thực. Giác Hoa thiền sư bước chân tới ngay trước bồ đoàn quỳ hai chân xuống đất và nói rằng :

- Bẩm trình sư phụ, tiểu đồ đệ Giác Hoa ở Thiên Trúc đã sang hầu.

Ngũ Phong lão trưởng lúc đó mới từ từ mở hai mắt ra, nhìn Giác Hoa một lượt, rồi quay trông sang Đồng thất nương cùng Hoàng Cúc Anh mà hỏi Giác Hoa rằng :

- Ta có hai người khách đây, người thử trông xem có biết là ai hay không?

Giác Hoa quay đầu nhìn sang thấy Đồng thất nương thì nét mặt xám ngắt ngay lại, không nói được một câu gì. Ngũ Phong lão trưởng liền khẽ gật đầu cười nhạt mà bảo Giác Hoa :

- Ta cũng tưởng dạy bảo cho người một ít bản lĩnh, để người làm điều ích lợi cho đời. Nào ngờ người đã lại tài cậy sức, trêu ghẹo những người nghĩa hiệp trong thiên hạ, làm ắt cả kỷ luật nhà chùa mà lại mang tai, mang tiếng đến ta. Vậy cái tội đó người thử nghĩ xem có còn nên sống hay không?

Giác Hoa lúc đó run lên cầm cập, nằm rạp xuống đất kêu xin Lão trưởng tha thứ tội cho. Lão trưởng càng ra dáng giận dữ, trừng trừng hai mắt thẳng bắn hai ánh hào quang nhìn vào Giác Hoa mà nói :

- Nhà người đã không biết trọng cái thân người và đã không biết giữ gìn cho ta như thế, ta đây cũng không còn tiếc rẻ làm chi. Vậy hôm nay ta đánh cho người một trận, đuổi người xuống khỏi núi này, rồi từ nay trở đi, ta cấm chỉ nhà người không bao giờ lại được lảng vảng đến sơn môn ta nữa...

Giác Hoa lúc đó chỉ nằm phục ở trước bồ đoàn khóc lên rưng rức, không dám nói một câu gì. Mấy vị sư kia bèn đến quỳ cả xung quanh bồ đoàn, kêu nài xin hộ Giác Hoa.

Lúa đó Đồng thất nương cùng Hoàng Cúc Anh mới biết đạo thuật của Ngũ Phong lão trưởng là cao sâu ghê gớm và tài đức Giác Hoa cũng không phải là vừa, cho nên từ ở Thiên Trúc sơn sang tới Nga Mi sơn mới đi được nhanh chóng như thế. Nhân vậy hai người đều có ý kính phục sợ hãi, lo rằng Giác Hoa lỡ phải đuổi thật thì sau đây tất lại sinh sự lỗi thôi, khó lòng mà chống cự nổi. Đồng thất nương bèn vội vàng chạy đến chỗ trước bồ đoàn, cũng quỳ ngay xuống trước mặt Ngũ Phong lão trưởng và ra dáng cung kính mà nói xin tha cho Giác Hoa.

Ngũ Phong nghe Thất nương hỏi, lặng nghĩ giờ lâu, rồi mới từ từ trở vào Giác Hoa :

- Ta nay nếu không nể lời hai vị khách đây, thì tất không thể nào dung cho người đây được nữa... Nhưng từ nay trở đi người phải biết ơn hai vị khách này, và phải cẩn thận giữ theo phép luật của ta mới được. Nếu còn xảy có việc gì mà rồi để đến tai ta, thì bấy giờ nhà người đừng trách, hôm nay ta hãy trừng phạt cho người một tí, để người nhớ lấy về sau.

Nói dứt lời liền giơ ngón tay cái bên phải, khẽ trở vào trán Giác Hoa một cái thì thấy Giác Hoa kêu dội lên một tiếng, nằm vật ngay ra mê man bất tỉnh, các nhà sư khác đều xúm vào khiêng Giác Hoa đi vào lối trong.

Bấy giờ hai chị em Thất nương lại càng kính sợ Ngũ Phong lão trưởng, bèn đem chuyện mình ăn mặc giả trai đi tìm Nguyễn Vận Cầm thú thật ra cả, và xin hỏi mấy câu để xem sau này có gặp được Vận Cầm hay không.

Ngũ Phong lão trưởng ra dáng tươi cười bảo hai người rằng :

- Hai hiền tể đã có lòng hỏi đến lão, lão cũng không tiếc giấu làm chi. Vậy hai hiền tể ra đi phen này, cứ nên theo riết về mạn đông, độ chừng hơn nửa tháng nữa, nếu vào nơi hàng trọ nào mà gặp người con gái khóc than ở đó, thì hai hiền tể phải mau mau cứu lấy người ấy, đây tức là Nguyễn Vận Cầm ở đấy...

Đồng thất nương cùng Hoàng Cúc Anh nghe nói bèn lạy tạ Ngũ Phong lão trưởng, rồi cùng nhau lui gót xuống núi theo đường về phía đông. Cách chừng hơn nửa tháng sau, một hôm hai người đi đến một chỗ thị trấn kia, thì mặt trời đã ngả về hôm, Hoàng Cúc Anh nhân bảo Đồng thất nương :

- Theo lời Ngũ Phong lão trưởng bảo chúng ta, chỉ trong hơn nửa tháng thì có thể gặp được Vận Cầm. Hôm nay đã đến cái kỳ hạn ấy rồi, mà sao chúng ta vẫn chưa thấy tung tích ở đâu. Vậy hôm nay đi đến chỗ này, chẳng hay là chúng ta cứ tìm nơi ngủ trọ, rồi đêm đến thì ta lần mò đi xem, họa may có gặp được không?

Đồng thất nương lấy làm phải, hai người bèn lững thững đi đến một phố kia tìm vào một chỗ hàng cơm để trọ. Khi vào một ngôi hàng cơm nọ, thấy trong hàng kê bày không lấy gì làm sang trọng, nhưng cũng có vẻ phong nhã dễ coi. Mấy chỗ cửa hàng bước vào, thì có một người đàn bà vào chạc ngoài 40 tuổi, mặt hoa da phấn ăn mặc một cách rất gọn gàng, đương ngồi vắt chéo ở bên cạnh cái quầy.

Người đàn bà ấy thấy hai người bước vào, trông ra vẻ thiếu niên anh tuấn, thì vội vàng đứng dậy đón đả chào, mà hai con mắt thì vẫn long lanh đưa liếc hai người, Thất nương cùng Cúc Anh không hiểu ý tứ ra sao nhưng cũng bảo nhau vào cả trong hàng hỏi thuê một gian phòng để trọ. Người đàn bà liền giơ tay lên chỗ cái cột gần đó cầm cái dây treo cạnh cột giắt một cái thực mạnh thì thấy ở phía sau có tiếng chuông loong coong kêu lên. Đoạn rồi có một người đàn ông to béo lực lưỡng, cũng vào trạc ngoài 40 tuổi, mặt tròn như cái mâm, bụng phệ như cái thùng, tay cầm cái tẩu hút thuốc lâu dài chừng nửa trượng, to chừng bằng cái bắp đùi, chân lê đôi giày không gót, lệt sệt từ ở nhà trong đi ra. Người đàn ông ấy ra tới nơi, cười toét cái mồm như cái ống nhổ mà hỏi lên rằng :

- Hà tiểu muội! Lại có quý khách nào vào đó phải không?

Người đàn bà ở ngoài cười, gật gật mà đáp :

- Phải rồi... có hai quý khách đến đây hỏi thuê buồng trọ. Ngũ lang bảo mấy đứa dọn phòng để mời quý khách đi vào.

Người đàn ông gật đầu cười ha hả ra dáng đắc ý, quay vào một lát thì thấy có hai đứa con gái rất xinh xắn ra mời Đồng thất nương cùng Hoàng Cúc Anh vào phòng. Đồng thất nương cùng Hoàng Cúc Anh thấy bọn nhà hàng quái lạ không hiểu, bèn đưa mắt bảo ý cho nhau để cùng lưu tâm xem xét; khi vào tới phía trong, thì thấy trong đó rất rộng rãi chia làm mấy lớp, lớp nào cũng có ngăn ra từng phòng, mà phòng nào cũng một vài người con gái thấp thoáng ở trong. Bấy giờ hai người con gái kia dẫn Đồng thất nương cùng Cúc Anh vào tới một gian phòng đó, rồi thân cởi khăn gói cho hai người và hầu hạ nước nôi rất là tử tế. Vừa uống nước, rửa mặt xong thì lại thấy có một đứa thị nữ cũng xinh đẹp, bưng cơm rượu lên đặt ở trên bàn rồi khoanh tay đứng hầu bên cạnh. Bấy giờ hai người con gái đứng trước lại thân hành rót rượu và gấp các thức nhắm mời ép bọn Đồng thất nương.

Đồng thất nương cùng Hoàng Cúc Anh trong khi ăn uống, cố lưu tâm dò hỏi hai người con gái kia, mới biết đó là nhà chứa của vợ chồng Ngũ lang và Hà tiểu muội, chỉ khuyên dỗ dành con gái các nơi để ép nghề hoa nguyệt kiếm ăn.

Ngũ lang cùng Hà tiểu muội đều là những tay đại bợm trong đám giang hồ, xưa nay mỗi người đều xưng hùng một mạn, chuyên làm những việc giết người cướp của, quan quân đã bao phen truy nã mà cũng không bắt được họ. Mãi sau vì một hôm hai người cùng đem đồ đảng đến cướp một nhà, đôi bên đánh nhau một trận rất kịch liệt, rồi sau đều kính phục tài nhau bèn lấy nhau. Hai người nghĩ chán cái nghề trộm cướp ăn sương, bèn rủ nhau đến đó lập ngôi hàng bán phấn buôn son, để gặp những gái nhan sắc, con nhà lương thiện, thì lại dùng kế, hoặc xuất tiền mua, hoặc cho ăn bùa vào, hoặc là thân hành đến cướp, mang về để dạy các nghề chơi mà kiếm tiền của bọn phong lưu công tử.

Hôm ấy vì Thất nương cùng Hoàng Cúc Anh ăn mặc giả trai, nên vợ chồng Ngũ lang cũng tưởng là bọn phong lưu công tử nên bắt hai người con gái mời vào trong phòng để tiếp đãi như mọi người khác. Khi Thất nương cùng Cúc Anh hỏi biết nguyên ủy, liền thưởng cho hai người con gái kia mấy lạng bạc, bảo cho hai người cứ đi ra phòng khác để bọn mình yên ngủ một lúc, rồi lúc nào cần sẽ lại gọi lại nói chuyện. Hai người con gái được tiền rồi thì tin cho là thật, trong bụng hí hửng vui mừng, hầu hạ cho Thất nương cùng Cúc Anh ăn uống xong, bèn sai người dọn dẹp cẩn thận rồi mới xin phép đi sang phòng khác.

Sau khi hai người con gái ra rồi, Đồng thất nương bàn ngay với Hoàng Cúc Anh :

- Cứ theo khẩu khí hai đứa vừa rồi, thì bọn chủ hàng đây chẳng phải là người lương thiện mà những con gái ở đây tất cũng nhiều người mắc mưu của chúng, nên phải bấm gan chịu tiếp gọi là. Vậy chưa biết chừng Nguyễn Vận Cầm của bọn ta, không khéo lỡ ngớ bị chúng dỗ dành đến đây cũng nên. Đêm nay ta phải dò xét xem sao mới được.

Cúc Anh vỗ vai Đồng thất nương mà đáp luôn rằng :

- Chị nghĩ như thế rất là có lý. Vả chẳng theo lời Ngũ Phong lão trưởng nếu khi thấy có người nào than thở khóc lóc thì phải cứu ngay, như thế chắc là Vận Cầm cũng ở nhà này chứ không đi đâu được nữa! Vậy chúng ta đợi một lát nữa, để cho trong ngoài đều im tắt cả, rồi ta sẽ lên đi các nơi dò xét xem sao.

Bàn định xong rồi, hai người đều mặc nguyên sống áo nằm ngả xuống giường tĩnh dưỡng tinh thần. Được một lúc lắng nghe trông canh đã đổ sang hai. Hai người bấm nhau trở dậy, ăn mặc gọn gàng, khoác luôn khăn gói và dắt cả khí giới trong mình rồi quay ra khe mở cánh cửa lắng tai nghe khắp phía ngoài. Khi nghe thấy ở ngoài đã im thin thít cả rồi, hai người đi thoát trở ra nhẹ nhàng bay lên mái nhà khe lẩn lút từng bước, để nghe xem phía dưới động tĩnh thế nào.

Khi chuyển sang đến nếp nhà thứ tư, thì bỗng thấy ở phía dưới có tiếng người con gái đương nức nở than khóc một mình. Hoàng Cúc Anh liền dừng ngay lại, bấm Đồng thất nương. Đồng thất nương liền cùng Hoàng Cúc Anh bay ngay xuống thêm, theo chỗ có tiếng khóc lần đến sát cửa để nghe. Khi nghe kỹ ra thì thấy ngoài tiếng người con gái khóc, lại có tiếng một người đàn bà, lúc thì dỗ dành, lúc thì đe nẹt, thỉnh thoảng lại có tiếng veo veo, đầm đìa như là tiếng roi đánh và tiếng tay tát vào người. Hoàng Cúc Anh cùng Đồng thất nương đều lấy làm kinh lạ, khe bảo nhau cố tìm một chỗ khe cửa dòm vào để xem.

Thì quả nhiên thấy trong đó có đèn thấp hơi sáng mà người đàn bà trông đúng hệt như người ngồi ở ngoài cửa hàng lúc chiều đương ngồi vắt nóc trên cái ghế, phía dưới có hai đứa thị nữ đương dìu một người con gái đầu tóc rũ rượi, không trông rõ mặt mũi thế nào. Khi đó chợt thấy người đàn bà kia nói lên :

- Nó định ăn cướp không công của tao hay sao? Chúng bay phải giữ kỹ lấy nó mà dỗ dành cho nó phải nghe, nếu không thì tao moi ruột cả hai đứa chúng bay lẫn nó ra một thể...

Hoàng Cúc Anh ở ngoài nghe thấy vậy liền khẽ bầm Đồng thất nương mà bảo thầm rằng :

- Dích xác là Nguyễn Vận Cầm ở đây rồi, không còn nghi ngờ gì nữa... Chúng ta đợi cho Hà tiểu muội đi ra cửa này, ta cho nó một nhát kiếm rồi sấn vào mà cứu Vận Cầm ra ngay mới được... Cái này chắc là nó ép nài những việc vô đạo lý, rồi Vận Cầm không nghe nó mà định tự tử, cho nên nó phải giao cho hai đứa kia giữ gìn coi sóc đây thôi.

Vừa nói tới đó, thì thấy người đàn bà ở trong đã lẹp kẹp đi ra tới cửa. Thất nương cùng Cúc Anh liền rút phất thanh kiếm ra tay, chia đứng đón hai bên. Hai người vừa đứng xong, thì thấy cánh cửa mở ra, rồi có cái bóng đen vụt bay ra thật nhanh, khiến cho hai người trở tay không kịp.

Đồng thất nương nhanh trí khôn, liền đẩy Cúc Anh một cái vào phía trong cửa, tỏ ý bảo nàng vào đó để cứu Vận Cầm, còn tự mình thì nhảy vội ngay ra theo hút người kia. Nàng vừa theo được mấy bước thì thấy Hà tiểu muội ung dung đi sang lớp nhà đằng kia. Đồng thất nương liền vác thanh kiếm bay đến đằng sau toan đâm theo Hà tiểu muội một nhát vào giữa gáy.

Bất đồ nàng vừa đi gần tới nơi, vừa mới đưa thanh kiếm lên, thì đã thấy Hà tiểu muội chợt quay đầu lại, nhảy đến thoát một cái tránh thanh kiếm của nàng, rồi cũng rút ngay con dao bầu sáng loáng múa lên đánh lại.

Đôi bên đánh nhau vừa được mấy hiệp, thì chợt thấy như tiếng Hoàng Cúc Anh xa xa gọi bảo lên rằng :

- Đã cứu được người đây rồi, ta nên kéo nhau đi au thôi, đừng sinh sự đánh nhau chi nữa!

Đồng thất nương vắng nghe thấy vậy thì cũng không có ý đánh nhau với Hà tiểu muội, bèn lừa cơ nhảy thoát ngay ra rồi bay lên mái nhà để tìm đường trốn. Nàng vừa nhảy lên mái nhà, thì gặp ngay Hoàng Cúc Anh đương cấp một người đứng đợi. Đôi bên bên hợp nhau làm một, theo lối chạy ra phía ngoài thị trấn đó.

Trong khi đương chạy thì thấy người con gái kia ra dáng kinh sợ, bảo Hoàng Cúc Anh và Đồng thất nương rằng :

- Hai tráng sĩ có định cứu tôi, thì phải đi au kéo thẳng chồng nó là Ngũ lang biết theo ra, thì có tài giỏi cũng không sao mà tránh cho thoát được.

Thất nương cùng Cúc Anh biết ý, bèn dùng thuật phi hành chạy đi rất là mau chóng. Đương khi ấy thì chợt thấy có tiếng vù vù như người theo đuổi đằng sau. Hai người vội quay đầu nhìn lại thì quả nhiên thấy một cái bóng người đen đen to lớn, đương phóng đôi con mắt sáng quắc như sao, theo đuổi sắp sửa đến nơi. Đồng thất nương vội bảo Cúc Anh :

- Dích xác tên Ngũ lang theo đuổi đây rồi, hiền muội phải phóng ngay phi kiếm mà đánh cho nó một trận mới được.

Cúc Anh liền giao ngay người con gái kia cho Đồng thất nương cấp, rồi đứng dừng ngay lại há mồm thỏ ra một luồng kiếm khí trắng xanh cuộn cuộn đánh sang người kia. Khi luồng kiếm của nàng vừa mới bay ra, thì thấy trong mồm người kia cũng phun ra một đạo kiếm quang sáng lóe, đánh chống với đạo kiếm quang của nàng, hai bên đánh nhau được một lúc, thì thấy kiếm quang của Cúc Anh dần dần thu nhỏ mãi lại tựa như không đủ sức chống lại với luồng kiếm của Ngũ lang.

Cúc Anh thấy vậy kinh hoảng sợ hãi toan bảo Đồng thất nương hãy đặt người con gái vào một chỗ để hợp sức với nhau xông lại cùng đánh Ngũ lang. Bất đồ đương khi đó thì chợt thấy có một luồng kiếm nữa rất to từ ở phía bên tả xông vào, đánh chèn ngay luồng kiếm của Ngũ lang, làm cho luồng kiếm của Ngũ lang phải hạ dần xuống. Rồi chỉ trong chốc lát thì thấy Ngũ lang kêu thét lên một tiếng, và ngã ngay từ ở bên nóc nhà lăn hục hặc xuống đất.

Thất nương cùng Cúc Anh đều mừng, vội vàng cấp người con gái kia hết sức đi mau để tránh. Đương khi ấy thì thấy có tiếng người con gái ở phía sau gọi to lên rằng :

- Hai chị hãy khoan chân tôi bảo. Tôi là Thu Nguyệt Nga đây chứ có phải ai đâu! Hai vợ chồng tên Ngũ lang này, tôi đã giết cả rồi, còn sợ gì ai mà phải vội vàng như thế?

Hai người nghe nói, bấy giờ mới vững tâm đứng lại, quay nhìn chính người đó là Thu Nguyệt Nga thực. Hỏi ra mới biết lâu nay Thu Nguyệt Nga cùng theo học Ngũ Phong lão trưởng luyện tập kiếm tiên ở trên núi Nga Mi. Hôm ấy vì Ngũ Phong lão trưởng sợ Đồng thất nương cùng Hoàng Cúc Anh không đủ sức chống nổi với vợ chồng Ngũ lang, cho nên phải sai Thu Nguyệt Nga dùng phép phi hành đến đó để cứu. Không ngờ khi Nguyệt Nga vừa tới nơi, thì gặp ngay Hà tiểu muội cùng Ngũ lang đương gắng sức đuổi bọn Đồng thất nương. Thu Nguyệt Nga bèn dùng ngay một mũi tiêu ném chết Hà tiểu muội trước, rồi lại theo mãi đến đây để giết Ngũ lang một thể.

Sau khi nói rõ đầu đuôi rồi thì trời đã sáng. Ba người đi tới một chỗ làng xóm xa, bèn cùng nhau tìm vào hàng trọ nghỉ chân. Nhân khi ấy mới hỏi đến người con gái kia thì mới hay đích xác nàng là Nguyễn Vận Cẩm, em gái của Nguyễn Khánh Đàm ở đất Bắc Kinh. Trước đây bị Tào Lương bắt vào trướng phủ, lại có người đương đêm đến cứu mang đi, rồi sau bán quanh bán quẩn đã mấy mươi phen mới lọt vào tay vợ chồng Ngũ lang...

Trò chuyện xong rồi, bốn người đều lấy làm hả lòng hả dạ, cùng nhau chè chén no say nghỉ ngơi một ngày hôm ấy, rồi sang hôm sau mới kéo nhau về tới Sơn Đông.

Một hôm kia, bốn người đi đến huyện nọ thì thấy có tiếng xôn xao bàn tán, nói là quan huyện mới ở đó sắp được thăng quan tiến chức tới nơi. Đồng thất nương cùng Hoàng Cúc Anh thấy chúng nói chuyện có vẻ lạ, bèn lân la đánh quen, để hỏi. Sau hỏi ra mới biết quan huyện đây là Hoàng Đắc Cương, chính là người đã giết mẹ Hoàng Cúc Anh, cướp lấy gia tài rồi sau mới lượn lợt chạy được chức Tri huyện ở ngay huyện đó. Mới đây cũng vì Hoàng Đắc Cương tiếp được giấy của tướng phủ vẽ ảnh vẽ hình treo giải thưởng cho đi các nơi để bắt Đồng Thiên Bảo. Hôm ấy Thiên Bảo cùng Trần Hán vào một hàng cơm gần huyện đồ để trọ, bắt đồ bị một đứa sai nha trong huyện trông thấy đem tin về báo với Đắc Cương.

Đắc Cương nghe báo cũng biết bọn Đồng Thiên Bảo không phải là tay vừa, bèn dùng một ít thuốc mê giao cho tên công sai ít tiền dẫn ra chỗ hàng đó cố làm quen với Thiên Bảo để mời đánh chén rồi cho thuốc mê vào mà bắt. Tên công sai vâng kế thi hành, thì quả nhiên đánh mê được Đồng Thiên Bảo cùng Trần Hán, rồi báo tin cho lính ra bắt khênh về giam tại huyện để nộp lấy phần thưởng.

Buổi sáng hôm ấy khi Hoàng Đắc Cương hỏi cung Đồng Thiên Bảo và Trần Hán, thì nhân dân ở trong huyện thành đều được vào xem, cho nên chúng được biết chuyện mà thuật kỹ cả lại cho bọn Đồng thất nương nghe. Mọi người nghe nói đều biến sắc mặt, bấm nhau lảng đi chỗ khác, tìm một nơi hàng trọ cẩn thận để cho Nguyễn Vận Cẩm ở đó, rồi ba người bàn nhau đến đêm sẽ vào trong huyện để giết Hoàng Đắc Cương và cứu Đồng Thiên Bảo cùng Trần Hán.

Sau khi bàn định cẩn thận rồi, Thu Nguyệt Nga cùng Đồng thất nương và Hoàng Cúc Anh liền đợi đến đêm khuya lên vào huyện nha giết chết ngay Hoàng Đắc Cương, rồi xuống đánh phá nhà ngục, chém tung siêng sách cứu Đồng Thiên Bảo và Trần Hán thoát ra. Sau khi cứu được hai người rồi, Hoàng Cúc Anh liền cắt lấy đầu Hoàng Đắc Cương gói vào một gói tử tế rồi cùng đem về nhà trọ.

Mọi người thấy vậy làm lạ, vội hỏi Hoàng Cúc Anh. Cúc Anh nghe hỏi thì ra dáng cảm động thương tâm, chan chứa hai hàng nước mắt, đem chuyện Đắc Cương giết mẹ mình khi trước thuật ọi người nghe và lại nói tiếp rằng :

- Hôm nay trời xanh xui khiến cho tôi giết được cừu nhân. Vậy cái đầu cừu nhân đây tôi phải đem về Đồng gia trang báo cho lão bộc Hoàng Phúc cùng em tôi được biết, rồi sẽ đem về Bắc Kinh tẩm dầu đốt lên trước phần mộ mẫu thân tôi cho linh hồn mẫu thân tôi khỏi ngậm hờn nơi chín suối...

Mọi người nghe nói đều tỏ ý cảm động ngậm ngùi cùng nhau khen ngợi Cúc Anh vô hạn. Đoạn rồi lập tức đương đêm sai người cắt lên ra ngoài nhà hàng mà cùng nhau lui gót về đất Sơn Đông.

Bây giờ oán trả ân đền,

Thù xưa, nghĩa mới, vẹn tuyền cả đôi.

Về vang bên gái bên trai,

Hùng phong hiệp khí muôn đời còn ghi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kien-khon-vo-hiep>